

Del 3

HVA GALT HAR JØDENE GJORT?

Ja, en må uvilkårlig stille dette spørsmålet når en leser jødefolkets historie og ser hvordan dette lille, ensomme og fortapte folket er blitt forfulgt og hundset gjennom de mange år. Usikkerhet for morgendagen og et nedverdiggende liv i ghettoene har vært det faste holdepunkt for de fleste av dem. I det kristne Europa har dette lille og forsvarsløse folket stadig vært på flukt fra sine overlegne fiender, som har gjort med dem hva de selv måtte Ønske — uten at jødene har hatt den ringeste anledning til å forsvare seg. Det er i det hele tatt et Guds under at der eksisterer en eneste jøde, at jødene har beholdt sitt språk, sin religion og sin identitet, og at de ikke er blitt assimilert blant fremmede folkeslag i disse ugjestmilde og nedverdiggende utlendighets år, men slik har det ikke gått. Da tiden var inne til det, hentet Herren dem på underfullt vis ut fra fengslene, tilintetgjørelsesleirene, ghettoene og diasporaen og "bar dem på Ørnevinger" hjem til landet — Eretz Israel — hvor de er kommet for å bli.

Men, tilbake til spørsmålet og utgangspunktet: Hva galt har jødene gjort? Jo, de har gjort en del tabber og feil opp gjennom sin historie i sitt forhold til den eneste sanne Gud, Jahve, og jødernes ulydighet har bl.a. gitt seg utslag i 2 bortvisninger fra landet som Gud lovet Abraham og hans etterkommere. Bortvisningen til Babylon varte i bare 70 år. Den siste bortvisningen "til alle folkeslag" har vart snart 2000 år, og dette var straffen fra Gud for at de ikke var villige til å ta imot Kristus som sin frelser og konge og ta imot det konkrete Gudsriket, riket for Israel eller 1000-årsriket som ble tilbudt dem. Denne siste ulydigheten hadde katastrofale følger både for jødene og for hedningene i og med at den konkrete opprettelse av Guds-riket på denne jord er blitt utsatt i snart 2000 år. Tenk hvilke lidelser verden kunne ha vært spart for dersom jødene hadde tatt imot Kristus, da han kom første gangen.

Det er altså ikke nok at Gud har straffet dem på denne måten og latt dem leve i diasporaen i alle disse år, men vi (de kristne) har lagt sten til jødernes byrde, satt oss i Guds sted og straffet dem med de forferdeligste straffedommer. Vi har stor skyld på oss for våre feilgrep mot jødene, og vi skylder dem alt i et forsøk på å gjøre godt igjen noe av alt det onde som vi har gjort mot dem, men vi fortsetter bare med å føre falsk propaganda og falskt vitnesbyrd mot jødene, holder igjen Øynene når de er i vanskeligheter og nekter dem livsviktige varer som f.eks. olje når de er presset av sine fiender — slik som de er nå.

Det ligger en Guds straff over den person og det folk som ikke er villig til å hjelpe jødene. "Og jeg vil velsigne dem som velsigner dig, og den som forbanner dig, vil jeg (Gud) forbanne, og i dig skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12.3)

Ingen stat og ingen nasjon har en slik lidelseshistorie å vise til som jødene. Leon Pinsker uttaler seg om dem på denne måten: "Jødene har en fortid, en historie, en felles ublandet avstamning, en

uutryddelig livskraft, en urokkelig tro, og en eksempelløs lidelseshistorie å oppvise. Mer enn noen annen nasjon har folkene forsyndet seg mot dem."

En må jo uvirkårlig spørre: Hva er årsaken til dette hav av antisemittisme eller antisjonisme, som det nå heter? Disse to benevnelsene går ut på akkurat det samme selv om man har funnet det formålstjenlig å bytte ut det førstnevnte begrepet med det sistnevnte. Og siktemålet er nå som alltid: Et stadig og vedvarende forsøk på å undertrykke, ydmyke, ødelegge for, pine, plage, ta livet av jødene og forsøke å ødelegge den jødiske identitet.

Når det imidlertid viste seg at det store flertall av jødene nektet å oppgi sin identitet og la seg assimilere blant de fremmede folk, men derimot tok sitt gamle land i eie igjen fra 1948, går nå forsøkene ut på både å ta knekken på dem ved krig og ved å isolere dem politisk, kulturelt og handelsmessig. Og dette er også Norge med på å gjøre — vi som selv for noen år tilbake var truet av en stormakt og måtte kjempe for vår frihet — og vet hva det vil si å være titen.

Dypest sett er disse forsøkene på å ødelegge for jødene opp gjennom den verdslige historie et krampaktig og lite heldig foretagende fra denne verdens fyrste — som er Satan — om å forpurre og ødelegge Guds planer — både med Israel og verden forøvrig. Da Nietzsche sa: At Gud var død, var det en naturlig konsekvens av dette at Hitler forsøkte å utrydde Guds folk med alle midler, men også dette blodige og grufulle anslaget mot jødene slo fell, og jødene står — som de alltid har stått — ved gravene til sine fiender, og bare venter på det beste som måtte komme — i bønn til ham som de tror på.

Andre Schwartz—Bart har skildret jødernes tillit til Gud i vanskelige situasjoner på en fin og stemningsfull måte i sin bok, Den siste rettferdige, der vi møter jødene i gasskamrene: "Da gassteppet hadde dekket alt sammen, ble det stille omkring et minutt under gasskammerets svarte himmel, en stillhet som bare ble brutt av høye hosteanfall og av de siste livsytringene fra dem som alt var så langt inne i døds kampen, at de ikke lenger kunne hoste. Så lød kvadet, først som en liten bekk, siden som en mektig og majestetisk flom som ingen kunne stanse, det kvadet som gjennom historien hadde lydt ut av røyken fra brannene og ut av flammene fra bålene, det gamle kjærlighetskvadet som jødene — som i to tusen år ikke hadde båret sverd og verken hatt krigerske konger eller fargete slaver — hadde skrevet med blod på jordens harde skorpe. Det fylte hele gasskammeret og besejret dets bunnløse kaldflir: "CHEMA ISRAEL ADONAI ELOHENOU ADONAI EH OTH ... Hør Israel, Den evige er vår Gud, Den evige er en. Å Herre, ved din nåde gir du de levende deres føde, og ved din store barmhjertighet lar du de døde gjenoppstå, og du støtter den svake, helbreder de syke, bryter slavens lenker og holder trofast dine løfter til dem som sover i støvet. Hvem er som du, å barmhjertige Fader, og hvem kan ligne deg?"

Jeg tror ikke at de som har kjempet mot jødene, og som fremdeles gjør det, er fullt klar over hva de har innlatt seg på. De kjemper ikke bare mot jødene, men også mot den evige Gud, jordens og himmelens skaper og opprettholder. Deter han som kjemper for jødene og fører dem fram i full forståelse og i overensstemmelse med sine planer, sin frie vilje og det profetiske ord. "Herren skal stride for dere, og Dere skal være stille." (2. Mos. 14, 14)

Slik går dette gåtefulle folket gjennom historien i de mange år som de som er få, men likevel er mange, som de som taper, men likevel vinner, som de som er sørgmodige, men likevel glade, som de som ingenting eier, men eier alt, for Gud har valgt dem ut til å være hans eiendomsfolk framfor alle andre folk på jorden. Når Gud er for jødene, hvem er da imot dem?

Det er denne hemmelige kunnskapen om at Gud har en spesiell plan og et siktemål med alt som skjer med jødene — enten det gjelder den enkelte eller de mange — som gjør jøden annerledes og irriterende sterk og rank i sin motgang. Enhver jøde bærer på denne hemmelige kunnskapen i sitt

sinn: At Gud er med ham og vil noe spesielt med hans liv, og det er også dette som turrer hans motstandere, driver dem til et grenseløst hat og raseri mot ham, og som gjør at de slår, underkuer, mishandler, jager, sjenerer og til slutt slår ham i hjel. Men det er ikke den som slår i hjel som er den sterkeste og er seierherre — slik har det aldri vært i historien — men den sterkeste er den som blir ødelagt, for Gud skal dømme med rettferdighet og reise ham opp på den store og forferdelige dagen (dommens dag) da alt som er skjult i mørket, skal fram i lyset.

Lion Feuchtwanger har også vært inne på lignende tanker og skriver: "Både de små og store blandt jødene, både de frie og underkuede, de som var langt borte og de som var nær, de kjente alle denne lære om maktens tomhet. Ikke med tydelige ord, ikke håndgripelig, men som en virkelighet i blod og følelser. Det var denne hemmelige kunnskap som plutselig la det gåtefulle, milde, overlegne smil om munnen på dem, det smilet som turrer deres fjender dobbelt, fordi de tydet det som frekkhet, og fordi all redsel og tortur prelltet av på dem. Det var denne hemmelige kunnskap som forente jødene og smeltet dem sammen, det var ikke noe avnet. Denne hemmelige kunnskap var Bokens lære."

Enhver jøde er med dette et levende vitnesbyrd overalt i verden på at Gud er til — for jødene er jo Guds utvalgte folk — og at Kristus er deres kjødelige bror. Ved sin blotte eksistens peker de derfor på den eneste sanne Gud og ham som Gud utsendte, Jesus Kristus. Og til tross for at de feilet ved ikke å ta imot Jesus Kristus som sin frelser og konge, da de fikk tilbudet om det for snart 2000 år siden — og dette er deres store feil og svikt som Gud har straffet dem for — er de likevel med på å forkynne en del av det glade budskapet og med på å peke på Gud og Kristus i en mørk verden, som fremdeles ligger i det onde.

Når alt kommer til alt, er det en fordel og en rikdom for verden at jødene har vandret blant oss i disse mange år, og en enda større rikdom skal det bli for den øvrige verden når de nå er kommet hjem til sitt gamle og lovede land, for Guds-riket skal stråle ut over hele verden fra Jerusalem av. Men først må kongen (Jesus) komme, og han kommer når det jødiske folk ber ham om å komme. "Se, deres (jødenes) hus skal lates dere øde. For jeg sier eder: Fra nå av skal Dere ikke se meg (Jesus) før Dere sier: Velsignet være ham som kommer i Herrens navn." (Matt. 23, 38-39)

Til tross for de åpenbare fordeler det har vært for verden å ha hatt Guds utvalgte folk boende i blant oss i diasporaen, har vi (hedningene) behandlet dem ille og lagt store hindringer i veien for dem. Ved vår simple opptreden mot dem gjennom snart 2000 år har vi alle sammen en kollektiv skyld overfor jødene og står i stor gjeld til dem — en gjeld av himmelskrikende urettferdighet — som aldri kan bli betalt tilbake eller bli gjort god igjen.

På verdensmisjonskonferansen i Edinburgh i 1910 ble følgende vedtak fattet, og dette bør være retningsgivende og forpliktende for oss. "De kristne har ikke bare inntatt en likegyldig holdning overfor jødene, men en bitter fiendtlig holdning. Det er nødvendig å gjøre den ringeakt og urettferdighet god igjen, som den kristne kirke har vist mot den rase, som deres egen religionsstifter ble født i, og hvor han vant sine første disipler."

Paulus bringer også inn et nytt argument hva som gjelder de fordeler som hedningene har hatt, ved at jødene ikke tok imot Jesus Kristus som sin Messias. Ved jødernes fall (forkastelse av Jesus) ble frelsen tilbudt hedningene, som utgjør hoveddelen av menigheten som er Jesu legeme, der han er hodet og vi lemmene. "Jeg sier altså: Har de (jødene) da snublet for å falle? Langt derifra, men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene, forat dette skal vekke dem til nidkjærhet, men er deres fall en rikdom for verden, og er tapet av dem en rikdom for hedningene, hvor meget mere da deres fylde." (Rom. 11, 11-12)

Nei, de har ikke snublet for å bli liggende. Herren skal reise dem opp igjen — som folkognasjon — og da skal de bli et velsignelsens midtpunkt i verden, og da er også kongen — Jesus-Kristus-

Messias kommet på plass og er blitt inntatt i Jerusalem hvorfra han skal herske over alle folkeslag med rettferdighet — i samsvar med sine egne lover. Og vi, både jøder og kristne, ser fram til disse herlige tider da Herren skal gjenopprette alt det som er gått i stykker og lege sitt folk Israel fra deres fall — og disse tider er så smått begynt å gå i oppfyllelse i og med at jødene er kommet hjem til sitt gamle og lovede land. Vi takker Gud for det. I sin tid gjør han alt stort og fullkomment.

"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig fader, fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids hus og over hans kongerike, det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid, Herren, herskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre det." (Esaias 9, 6-7)

Tingvoll den 1. febr. 1979 Oskar Edin Indergaard

JØDEFOLKETS LIDELSER

Ikke noe folk i historien har lidt så mye som jødene. Hele tre ganger har nærmest hele folket vært henvist til landflyktighet, og hele tre ganger har Gud på underfullt vis ført dem tilbake til sitt eget land, som han selv har gitt dem. "Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette landet, fra Egyptens elv like til den store elv Frat" (Eufkrat). (1. Mos. 15, 18) Videre heter det i 1. Mos. 17, 8 at landet skulle være "til en evig eiendom."

Hva er så grunnen til at Gud fører jødene fram og tilbake på denne måten og ikke lar dem få bo i det landet som de har fått "til en evig eiendom?" Svaret er ganske enkelt. Gud må straffe folket på grunn av ulydighet, men han holder likevel fast på sitt løfte og sine løfter, og han fører hele verdensutviklingen med fast hånd i samsvar med sine egne tanker, ideer og sitt eget tidsskjema, så det behøver vi ikke å tvile på, men han tar tiden til hjelp. Han har i det hele tatt god tid han som "er fra evig-het og til evighet."

Jesus visste jo fra begynnelsen at han skulle "lide meget og forkastes av de eldste, yppersteprestene og de skriftlærde, slås i hjel og oppstå på den tredje dag," (Luk. 9, 22), og han visste at det store flertall av folket også ville forkaste ham — og det til tross for at han gjorde Guds gjerninger midt i blant dem.

Forkastelsen av Jesus som Messias var også i samsvar med profetiene i GT, men forsoningssiden ved Messias hadde det store flertall av det jødiske folk — med sine religiøse ledere i spissen — glemte. Men de stille eller de åndelige i Israel forstod også denne siden ved Messias, og gamle Simeon uttalte i templet da Jesus ble båret dit for å omskjæres: "Og Simeon velsignet dem, og sa til hans mor Maria: Se, denne er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt, men også din sjel skal et sverd gjennomstinge, forat mange hjerters tanker skal åpenbares." (Luk. 2, 34-35)

Jesus var oppmerksom på at jødene ville forkaste ham, og han var også smertelig oppmerksom på

den straffen jødene utsatte seg for ved å si nei til herlighetens Herre. Jesus var veldig lei seg for dette at jødene ikke ville ta imot ham som konge og frelser, men han kunne ikke tvinge dem til det, og han gråt åpenlyst da han så Jerusalem. "Og da han kom nær og så byen, gråt han over den og sa: Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred. Men nå er det skjult for dine øyne. For de dager skal komme over deg da dine fjender skal kaste en voll opp om deg og kringsette deg og tienge deg fra alle sider, og slå deg til jorden og dine barn i deg, og ikke levne sten på sten i deg, fordi du ikke kjente din besøkestid." (Luk. 19, 41-44)

Videre sier Jesus om jødene og deres lidelser i Luk. 21, 24: "Og de skalfalle for

- 117 -

sverds egg og fibres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes tider er til ende."

Dette som er nevnt ovenfor, er altså rammen om jødernes lidelser og historie fra år 70 e. Kr. og fram til i dag, og grunnen til dette var og er at de forkastet Jesus som Messias. I det hele tatt er jødernes historie en sammenhengende lidelseshistorie hvor hver dag er blitt beseglet med underkuelse, fornædrelse, bespottelse, forakt, avsky, hån og jødisk blod. Dette var altså prisen de måtte betale fordi de forkastet herlighetens Herre, og denne prisen er av en slik beskaffenhet at de må betale den fullt ut. Den veien jødene måtte begynne å vandre på, den må de gå helt fram — og de må gjøre det alene — men ved veiens slutt står "han som de har gjennomstunget," og han vil frelse dem når den tid kommer.

Vi skal imidlertid presisere tre ting for vi går videre, idet vi henviser til Bibel-steder som bevis for våre påstander og utsagn. For det første har Gud måttet straffe jødene både i gammeltestamentlig og i nytestamentlig tid på grunn av deres ulydighet mot ham: "Hvem har overgitt Jakob til plyndring og Israel til røvere? Var det ikke Herren han som vi sy n det mot, og på hvis veier de ikke vilde vandre, og på hvis lov de ikke hørte? Så utøste han over dem sin brennende vrede og en veldig krig, den satte dem i brand rundt omkring, men de forstod det ikke, den brente dem, men de la det ikke på hjerte." (Esaias 42, 24-25)

For det andre må Israel selv utstå straffelidelsen for det de har gjort mot Herren og selv drikke den vredesskål som Herren har gitt folket. "Våkne opp, våkne opp, stå opp, Jerusalem, du som av Herrens hånd har fått hans vredes beger å drikke. Det store tumblebeger har du drukket ut til siste dråpe... Så sier Herren, din Gud, som fører sitt folks sak: Se, jeg har tatt tumblebegeret ut av din hånd, mitt store vredesbeger skal du ikke mere drikke av." (Esaias 51, 17 og 22.)

For det tredje må vi være oppmerksomme på at vi — hedningene — i tillegg til Guds straffedommer over Israel har tatt oss selv til rette og tilført Israel straff og begått skjenselsverk mot jødene som på ingen måte er i tråd med Guds planer for dette folket. Så vi kan altså ikke unnskyldes oss med at alt det onde som er skjedd med Israel og jødene, er uttrykk for Guds plan og vilje med folket og landet. "Og engelen som talte med meg, sa til meg: Rop ut disse ord: Så sier Herren, herskarenes Gud: Jeg er såre nidkjær for Jerusalem og Sion, og såre vred på de trygge hedningefolk, for jeg var bare i t t vred, men de hjalp ti I med ulykken." (Sak. 1, 14-15)

Abelard sier om jødene i diasporaen: "Ingen nasjon har noensinne lidt slik for Gud. Spredt blant alle nasjoner, uten konge eller verdslig fyrste trykkes jødene av tunge skatter som om de hver dag på nytt må betale løsepenger for sitt liv. Man ser det som en Gud velbehagelig gjerning å mishandle jødene. For Guds hat er den eneste forklaring de kristne kan finne på det fangenskap jødene lider under. Jødernes liv er betrodd deres grusomste fiender. Ikke engang i søvne slipper de unna sine redselsdrømmer. Himmelen er deres eneste sikre tilfluktssted..."

Nå er det ikke alle som liker å høre at jødernes elendighet i diasporaen har sammenheng med folkets ulydighet mot Gud og folkets forkastelse av Jesus som deres Messias, men slik er det l i k e v e l.

Gud har bestandig straffet

— 138 —

folket når det ikke har villet gå på Herrens vejer i samsvar med Guds planer. Jeg vil referere hva Erich Sauer skriver om dette: "Israel må jo forstumme, når en spør det i dag: "Si meg, hvordan kan det ha seg at den evige (Gud) sendte fedrene ut av landet til Babel til bare 70 års fangenskap på grunn av all den vederstyggelighet og av-gudsdyrkelse de hadde forurenset det hellige land med i århundrer, mens Israel nå allerede i over 1800 år har vært spredt blant alle folk, og Jerusalem, den store konges stad, er nedtrådt av hedninger til denne dag?" Hva er det for en stor og forferdelig blodskyld, som fremdeles holder dem langt borte fra de fredelige boliger i fedrenes land? Men Israel vil ikke vite det.

Og dog er nettopp deres forferdelige feiltagelse når det gjelder Messias, årsaken til ulykken. Den jødiske sjels hat til korset har gjort dem ti! en smertende brodd i verden. Stadig står det jødiske folk under "korsfluktens forbannelse." Jødens stadige rastløshet og fredløshet skyldes at han aldri i sitt indre er blitt ferdig med Jesu Kristi skikkelse. Flukten for korset har gjort ham til en hjemløs flyktning i verden. Opprøret mot korset har latt ham bli en anfører i alt opprør på jorden mot Gud. Men også her er det jødiske folks videre bestående en av historiens gåter. De lover som behersker andre folks liv, lar seg til dels forklare historisk-filosofisk. Men Israels utvikling spotter all forklaring. For Israel er trosalt Jehovas folk, og Herren, dets Gud, er en Gud som skjuler seg. (Esaias 45, 15)

Hver jøde er en vandrende hemmelighet."

Som vi vet kulminerte jødeforfølgelsene og jødernes lidelser under nazistenes styre i Tyskland fra 1933-1945 da 6 millioner jøder ble drept under de forferdeligste omstendigheter. Dersom en leser de offentlige rettsdokumenter fra Nürnbergprosessen, får en et uhyggelig innblikk i "herrefolkets" forferdelige gjerninger mot jødene, som ikke krevde noe annet enn å få leve i fred, og som heller ikke hadde noe å stille opp mot verdens "sterkeste" militærmakt. De var prisgitt sine fiender mens verden rundt dem — stort sett — lukket sine øyne for det som skjedde. I barneåret 1979 kan det kanskje være på sin plass å sitere hva som skjedde med de jødiske barn for bare 30 til 40 år siden i tyske fangeleirer: "De drepte dem med deres foreldre, i grupper og alene. De drepte dem i barnehjem og på hospitaler, begrov dem levende, kastet dem i ilden, stakk dem ned med bajonetter, forgiftet dem, brukte dem til eksperimenter, tappet blodet av dem for å bruke det i den tyske arme, kastet dem i fengsel, tok dem inn i Gestapos torturkammer og konsentrasjonsleirer hvor barna døde av hunger, tortur og sykdomsepedemier... På den tid da det største antall jøder ble utryddet i gasskamrene, kom det ordre om at barna skulle bli kastet inn i krematorieovnene uten først å bli gasset ihjel. Barna ble kastet dit inn mens de levde. Skrikene deres kunne bli hørt over hele leiren." Og dette skjedde i hjertet av Europa i et av verdens mest siviliserte land hvor også kristen tro var vel fundert og grunnfestet gjennom historie, tradisjon og personlig tro. Det er klart at nazistene bærer h o v e d a n s v a r et for det som skjedde, men den kristne kirke — både den katolske og den protestantiske — må være med å bære ansvar og dele skylden ved sin p a s s i v i t e t, og ved at den ikke gjorde nok for å stanse diskrimineringen av jødene i 1930-årene og nedslaktingen av dem senere. Antisemittismen lå så dypt forankret i den tyske nasjon og kirke at når

— 139 —

stormfloden først satte inn mot jødene, ble et forsvar overfor jødene feiet til side som løvblad om høsten. Allerede så sent som 1929 skrev den Alminnelige Evangeliske Lutherske Kirketidende:

"Jødene er forkastet, står under forbannelse, og for å bryte deres overherredømme er antisemittismen berettiget."

Regjeringene og styresmaktene i Europa må også være med på å bære et stort ansvar for massakrens og slakteriene som ble foretatt av nazistene. De stod stort sett passive og maktesløse og så på det som skjedde, enda de kunne ha ytet hjelp på mange forskjellige måter. Etter konferansen i Bermuda i 1943 som skulle løse jødene problem, og som tok sikte på å hjelpe jødene, ble ingen ting oppnådd. Den engelske utsendingen, Richard Kidston Law sa om denne konferansen: "Det fireide seg kun om en selvrettfærdiggjørelse, en fasade av passivitet. Vi sa endatil at konferansens resultater var fortrolige. I virkeligheten var der ingen resultater."

Den amerikanske forsker A. D. Morse hevdet i sin bok, Mens seks millioner døde: at omkring fire millioner jøder kunne ha vært reddet, dersom de europeiske styresmakter hadde Ønsket dette, men de stengte sine grenser for jødene og jaget dem til- bake til Tyskland og nazistene.

En må jo uvilkårlig spørre — på bakgrunn av det som er skrevet ovenfor: Hvilken form for menneskekjærlighet og kristendom var dette som ble vist jødene i denne tiden? Jeg kan bare forsikre om at denne form for kristendom — eller mangel på kristendom — på ingen måte kan forsvares, og ingen ting kan rettfærdiggjøre denne skjenselsgjerning overfor jødene på den store dagen "da Gud skal dømme det skjulte hos menneskene etter mitt evangelium ved Jesus Kristus." (Rom. 2, 16)

H. D. Leuner sier i sin bok, Et streif gjennom jødene historie, om denne form for kristendom som her kommer til uttrykk: "Hva man senere sammenfattet under begrepet Auschwitz, var et bevis på, at kristendommen kun er en spindelvevstynn finer, under hvilken den vestlige verden også i det 20. århundrede skjuler sin avgudsdyrkelse."

I sin bok, Den siste rettfærdige, sier Andre Schwartz-Bart om de kristne og deres forhold til Kristus: "De kristne sier de elsker ham (Kristus), men jeg for min del tror at de avskyr ham uten å vite om det. Derfor tar de korset i den andre enden og gjør et sverd av det og slår oss (jødene) med det..."

Vi må bare innrømme at vi har påført jødene stor skade og mye lidelse fra år 70 e.Kr.ogframtilidag,ogat det hviler stor skyld og skam over de europeiske og kristne nasjoner, ogatviogsåav

denne grunn sky I der jødene a I t — i et forsok på å gjøre endel godt igjen av alt det onde vi har gjort imot dette lille og forsvarsløse folket. Og den form for kristendom vi har praktisert overfor jødene, er under all kritikk. Ved vårt liv og vår kritikkverdige handling overfor dem har vi også s k j u l t K r i s t u s f o r d e m — han som er deres kjødelige bror, og som de kunne ha omvendt seg til, dersom vi ikke hadde gjemt ham bort for dem.

W. L. Hull sier om dette: "Hvis sann kristendom var blitt forkynt og levd i Europa gjennom gagne århundrer, ville jødene forlenget ha omvendt seg til Kristus,"

Av dette som er sagt ovenfor ser vi at det ligger en Guds straff over jødene fordi de forkastet Kristus, Guds sønn, men det var vel ikke min ingen at de kristne nasjo-

- 140 —

ner skulle legge noe til denne straffen, men det har vi altså gjort, og det gjør vi stadig vekk.

Antisemittismen eller antisjonismen — som den nå heter — er på ingen må-te død, og det som går under begrepet "Auschwitz", kan skje nok en gang dersom vi ikke passer på. I alle fall blir Israel og jødene stadig mer isolert i den politiske sammenheng, og også Norge er på gli politisk sett i sitt forhold til Israel — dessverre. Denne generelle utviklingen er også i samsvar med profetiene om at

Israel skal stå alenetil slutt.

Men det er en som ikke svikter, og det er Israels Gud, som også er vår Gud, og da er seieren innen rekkevidde, og da kan en si som det står i Esaias 63, 9 at til tross for jødernes strid, lidelser og trengsler opp igjennom den verdslige historie, så var det ingen trengsel når en ser dette ut ifra et evighets— og frelsessynspunkt. Det skal koste noe — både å være Guds utvalgte folk og å være hans barn, slik som vi også er det: "I all deres trengsel var det ingen trengsel, og hans åsyns engel (Jesus) frelste dem, i sin kjærlighet og i sin store mildhet gjenløste han dem, og han tok dem opp og bar dem alle den gamle tids dager."

Han bærer dem også i dag. Gud være takk for det.

Tingvoll den 24 januar 1979 Oskar Edin Indergaard

DET GATEFULLE FOLKET

Jødene er Guds spesielt utvalgte folk. Det er Guds demonstrasjonsfolk i verden og lilleviseren på Guds klokke. Dersom vi da kjenner til Guds klokke eller Guds tidsskjema som kommer til uttrykk i det profetiske ord, og vi sammenligner det med jødernes stilling og posisjon i verden, så indikerer dette på en god og nøyaktig måte hvor vi befinner oss i tidshusholdningene.

Hva som gjelder det profetiske ord, så gjør vi vel i å akte på det "som et lys som skinner på et mørkt sted." (2. Pet. 1, 19) Det mørke sted er her framtiden, og det som skal skje. Man sier at det er vanskelig å se på og da særlig om framtiden. Slik er det ikke med det profetiske ord. Det forteller oss mye om framtiden, og om det som heretter skal skje.

Hovedhensikten med det profetiske ord er at både jøder og kristne til enhver tid skal vite hvor langt Guds tidsskjema er kommet, og hva som eventuelt står igjen av oppfyllelser. Her skal vi to med en del Bibelssteder som viser at dette er riktig.

"Men for alt dette skjer, skal de legge hind på dere (jødene) og forfølge dere ... (Luk. 21, 12)

"Men når dere ser Jerusalem bli kringsatt av krigshviter, da skal dere vite at dets ødeleggelse er nær." (Luk. 21, 20)

"Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft deres hoder, for deres forløsning stunder til." (Luk. 21, 28)

"(Tar dere da ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå på hellig grunn — den som leser det, han se til å skjønne det, da må de som er i Judea, fly til fjells." (Matt. 24, 15-16)

Det profetiske ord behandler forskjellige aspekter som er vedt inn i hverandre og uløselig knyttet sammen. Slike emner er jødernes vandring gjennom seklene, Jesu komme for å hente menigheten, opprettelsen av fredsriket på jord, dommen over de vantro, verdensrikens undergang og tilsynkomsten av "en ny himmel og en ny jord."

"Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mere. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin mann." (Joh. 1, 1-2)

Alt dette tar sikte på at Guds-riket en gang i framtiden skal vinne en ende i gseier over Satans-riket som i stor grad blir representert av verdensrikene.

"Og i disse kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelegges, og dette rike skal ikke overlates til noe annet folk, det skal knuse

— 142 —

og gjøre ende på alle andre riker, men selv skal det stå fast evindeligen." (Dan. 2, 44)

I alt profetisk ord spiller det gøstefulle folket en svregen rolle. Det er ikke som de andre folkene. Selv om det en rekke ganger har forsøkt å vandre som hedningene, så vil aldri dette lykkes for jødene. Gud vil heller aldri tillate det. Han har store planer med sitt folk. Ut fra dette folket og ut fra hatets og ufredens område i Midt-Osten skal engang i framtiden Messias-riket stå fram.

Hedningene vil heller aldri tillate at jødene blir assimilert og opptatt som likeverdige medlemmer i deres egne folk, selv om dette folket har levd i diasporaen (utlendigheten) i snart 2000 år. Opp gjennom historien har hedningene til fulle vist at de ikke kan tale jødene. Enten så har de tatt livet av Guds folk, eller så har de stengt dem inne i en aysondret ghettotilværelse, eller så har de plaget dem på annen måte. Ikke noe annet folk har en slik sammenhengende lidelseshistorie å vise til som jødene.

Abelard så om jødene i diasporaen: "Ingen nasjon har noensinne lidt slik for Gud. Spredt blant alle nasjoner, uten

konge eller verdslig fyrste trykkes jOdene av tunge skatter som om de hver dag p5 nytt ma betale losepenger for sitt liv. Man ser det som en Gud velbehagelig gjerning 5 mishandle jalene. For Guds hat er den eneste forkiaring de kristne kan finne p5 det fangenskap jOdene lider under. Jodenes liv er betrodd deres grusomste fiender. Ikke engang i sOvne slipper de unna sine redselsdrOmmer. Himlen er deres eneste tilfluktssted . . ."

Leon Pinsker har uttalt seg p5 denne nntaten om jr denes lidelser: "Jr dene har en fortid, en historie, en felles ublandet aystamning, en uutryddelig livskraft, en urokkelig tro, og en eksempellOs lidelseshistorie a oppvise. Mer enn mot noen annen nasjon har folkene forsyndet seg mot dem."

Dette er en del av prisen jOdene har mAttet betale fordi de er Guds folk. Det ma vwre slik. Det naturlige mennesket (uomvendte menneske) kan ikke forst5 Guds ordninger og valg/utvalg i verden og mÅ motarbeide dette, for det er til anstOt for vekommende. (1. Kor. 1, 18 og 2, 14)

Dessuten har heller ikke jOdene vaert trofast mot sitt hOye kall og sin hOye utvelgelse og betroelse. De har sviktet en rekke ganger — og gjOr det enna. Jakobs skade er stor og uopprettelig, men til tross for dette vil Herren fullfOre de planene han har med jOdene.

"For jeg (Herren) er med deg, sier Herren, og jeg vil frelse deg, jeg vil gjore ende p5 alie de folk som jeg har adspredt deg iblant, bare deg vil jeg ikke gjOre ende pa, jeg vil tukte deg med mate, men helt ustraffet vil jeg ikke la deg vmre. For s5 sier Herren: Ubotelig er din skade, ulmgelig ditt s5r." (Jer. 30, 11-12)

Ja, ubotelig er Israels skade og ulwgelig er Israels s5r. Dette gjelder forOvrig alt opprOr mot Gud og all uoppgjort synd. Dette m5 Gud straffe, og i s5 mate er alle i samme stilling — bade jOder og hedninger.

Men til tross for at-de fleste var utroe mot Gud og sin hOye utvegelse og bestemmelse, fOrer likevel Gud folket fram gjennom historien i nOyaktig overenstemmelse med sitt eget tidsskjema. Om Guds trofasthet overfor jodene sier Bibelen: "For hvorledes er det? om somme var utro, skulle da deres utroskap gjOre Guds troskap

— 143 —

til intet?" (Rom. 3, 3)

"Etter evangeliet er de (jOdene) fiender for deres skyld, men etter utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld, for sine nAdegaver og sitt kall angrer Gud ikke p5." (Rom. 11, 28-29)

SpOrsm5let til slutt blir da: Ser du dette forunderlige folket som har vwrt og fremdeles for en stor del er p5 vandring i diasporaen — borte fra Gud og det landet som Gud gav jOdene? Ser og forst5r du at det ikke er i egen kraft og makt at jOdene igjen i dette khundrede har begynt a to sitt gamle land igjen etter snart 2000 Sr i utlendighet? Ser og forst5r du at jOdene er Guds demonstrasjonsfolk blant hedningene og lilleviseren p5 Guds klokke, eller har du sluttet med a forundre deg og lytte etter Guds fottrinn historien? Ser og f orst5r du ikke at det er Gud som star bak alt dette?

Hot' bare hva Wilhelm von Humbolt sa om dette folket. Han hadde denne undringen i seg: "Det er et s5 eiendommelig religiOst og verdenshistorisk fenomen at selv de most fortreffelige personer har tviit p8, at dets eksistens kan forklares kun p5 menneskelig vis."

Porsonlig s5 takker jog Gud for at jog har f5tt del i denne undringen, og undringen skal ikke bli mindre otter som profetiene bare mer og mer oppfylles like foran Oynene

"Se, jog (Gud) skal p5 den tid ha med alle dem 5 gjOre som har plaget deg, og jeg vil frelse det haltende og sanke det bortdrevne, og jog vil gjOre dem (jOdene) til pris og ry over hele jorden, hvor de er blitt vanwret. PS den tid vil jeg fOre dere hit (til Israel), pg e'en tid vil jeg sanke dere, for jeg vil gjOre dere til ry og pris blant alle jordens folk, nk jeg gjOr ende p5 deres fangenskap for deres Oyne, sier Herren." (Sef. 3, 19-20)

Tingvoll den 13. okt. 1979 Oskar Edin Indergaard

ISRAEL — UTVALGT AV GUD

Det har bestandig wart noe spesielt med jOdene og Israel, og slik er det ogs8 i dag. Dersom en sammenligner Israel med de Ovrige folkene og nasjonene, ser en at forskjellene era finne p5 en rekke punkter som f.eks. utvelgelsen av folket ved Abraham (far til mange folk), ved omsorgen for folket, ved 10ftet om landet, ved at Guds ord ble betrodd til jOdene, ved at frelsen i Jesus-Kristus ble formidlet gjennom dette folket, og ved at Gud med Jesus-Kristus som konge skal opprette et fredsrrike p5 jord med utgangspunkt i det landet og landomradet som ble lovet Abraham.

LOfket om landet ble gjentatt og forsterket en rekke ganger i GT og selv om ikke landloftet direkte er gjengitt i NT, har vi en rekke Bibel-ord hvor landloftet er underforstStt og innebygget. "Derefter vil jeg vende tilbake igjen og igjen oppbygge Davids falne hytte, og det nedbrutte av den vil jeg igjen oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den," (Ap.gj. 15, 16). "Da de nA var kommet sammen spurte de (disiplene) ham: Herre gjenreiser du p5 den tid riket for Israel? (Ap.gj. 1, 6)

"og de (j)Odene skal faile for sverds egg og fOres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtridt av hedninger, inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 24) — Etter den tid skal alts8 ikke Jerusalem ligge nedtr8dt av hedninger, men tilhOre jOdene.

Og selv om landloftet i det hele tatt ikke var berOrt i NT, sa har det likevel sin berettigelse og aktualitet ved enheten i Guds ord og ved at profetiene i GT skal oppfylles bokstavelig slik som de er sagt. "Og dess fastere har vi det profetiske ord som vi gjOr vel i 5 akte p5 som p8 et lys som skinner p5 et mOrkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen g8r opp i deres hjerter, idet Dere fOrst og fremst vet dette at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning, for aidri er noe profetord framkommet ved et menneskes ville, men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige And." (1. Pet. 1, 19-21)

Vi tar ogs8 med noen Bibel-sitater fra NT som viser at alt det som profetene i GT uttalte seg om, idet de var drevet av den Hellige And, skal oppfylles. "Dere ma ikke tro at jeg er kommet for 5 oppheve loven eller profetene, jeg er ikke kommet for 5 oppheve, men for a oppfylle. For sannelig sier jeg dere: For himmel og jord forg8r, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tOdel forg8 av loven, for det er skjedd alt sammen. (Matt. 5, 17-18) "SS fatt da et annet sinn og vend om, forat deres synder (jodenes) m5 bli utslettet, sa husvalelsens (frelsens) tider kan komme fra Herrens asyn, og han kan sende den for dere utlarne Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager ay." (Ap.gj. 3, 19-21)

Jesus er alts8 ikke kommet for 5 oppheve loven og profetene, men for 5 o p p - f y I I e , slik at profetiene konnmer til a bli oppfylt — bokstavelig og i sin tid. I Jesus-

— 145 —

—

Kristus har alle profetiene sin oppfyllelse, enten det er profetier om den frelse som skulle komme, eller det er profetier om Israels landlOfte i Midt-Osten, for Jesus er jo sentrum i frelseshistorien og G u d s r i k e t . "for s5 mange som Guds lofter er, i ham har de sitt ja, derfor fAr de og ved ham sitt amen, Gud til sere ved oss." (2. Kor. 1, 20)

Vi har dessverre en del kristne mennesker her i dette land som ikke ser, forst5r eller forkynner at jOdenes tilbakekomst til Israel i dette arhundrede er et uttrykk for oppfyllelser av profetiene i GT. De m5 da se p5 dette som et uttrykk for verdslig politikk og verdslige avtaler og avgjOrelser. Dette er en veldig d i s k r i n g av profetiene i GT og av Jesus-Kristus, som ikke bare er frelser, men ogs5 konge i 1000-5rs-riket som vil ha sitt utgangspunkt i Jerutalem, Israel og MidtOsten. Det er uholdbart og ikke riktig 5 hevde at de fleste profetier oglOfter til Israel ble oppfylt ved Jesu frelser-gjerning pi Golgata. Dersom man har et slikt syn har man heller ikke noen plass til Israel i Guds frelsesplan med verden eller noen plass til Jesus-Kristus som kongen i den del av Guds-riket som star fciran sin oppfyllelse, og som vi kaller 1000-5rs-riket eller riket for Israel.

Det skulle I elle fall ikke mangle konkrete Bibel-ord for en slik forst5else av Israels plass i Guds planer og frelseshusholdning som den jeg her gir uttrykk for, men ved 5 spiritualisere og omtolke Bibelens profetier hva som gjelder dette, kommer man naturligvis til et annet syn, men et slikt syn er ikke i overensste m e I se med hva Skriften seiv loner. Bibelen selv larer at profetiene i GT ikke oppheves (eller omformes) i NT, at menigheten ikke har overtatt Israels rolle som den eneste barer for Gudsriket og evangeliet, og at de gammeltestamentlige profetier om Israel ikke skal g5 pa menigheten. Venter vi ikke at Jesus-Kristus selv skal "komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels rust og med Guds basun" og hente menigheten til seg i himmelen "og sa skal vi alltid bare med Herren" (1. Tess. 4, 16-17)

Er ikke menighetens rike i himmelci? "For vart rike er i himlene, og derfra venter vi og den Herre Jesus Kristus som frelser, han som skal forvandle v5rt fornedreles-legeme, sa det blir likt med hans herlighets-legeme, etter den kraft hvormed han og kan underlegge seg alle ting." (F il. 3, 20-21)

La det derfor sta fast: Israel er Guds utvalgte folk i den betydning og forst5else at Gud gjennom dette folket skal vise hele verden og de ovrigte folkene at det er han som er Herre, og at han gjennomfOrer sine planer med verden i samsvar med det profetiske ord og de profetiske utsagn — som er fortalt oss fOr de skjer — slik at vi skal tro dem loAde fOr -og nar de skjer. Som Guds spesielle demonstrasjonsfolk har Israel fatt spesielle 10fter av Gud som ingen har rett til a omtolke og heller ikke makt til 5 to dem fra jOdene.

Det som skjer i Israel i dag, er derfor et uttrykk for en konkret og bokstavelig forsthelse og oppfyllelse av profetiene om at Israel fOrst skulle bortfOres til "alle folkeslag", og deretter skulle Gud samle dem i Israel igjen og gi dem landet tilbake. Denne profetien gar igjen over alt i GT, og til og med Moses var oppmerksom p5 dette forholdet: "da skal Herren din Gud gjore ende p5 ditt fangenskap og miskunne seg over deg, og han skal atter samle deg fra alle de folk som Herren din Gud har

— 146 —

—

spredt deg iblant. Om Dere enn er drevet bort til himmelens ende, skal Herren din Gud samle deg og hente deg derifra. Og Herren din Gud skal fire deg til det land dine fedre eide, og du skal to det i eie, og han skal gjøre vel imot deg og gjøre deg tallrikere enn dine fedre." (5. Mos. 30, 3-5)

Hvorfor er det så vanskelig for kirken å forkynne dette budskapet som er i overensstemmelse med Guds ord — både i GT og i NT? Jo, svaret er ganske enkelt. Kirken har tilrøvet seg selv Israels plass i profetiene og frelseshusholdningen og imrer at Israel har spilt seg selv ut over sidelinjen, ved at det ikke mottok Jesus-Kristus som frelser og Messias, da han kom med dette sitt første tilbud til Israel. Kirken lærer videre at den har overtatt Israels rolle som Guds folk og formidler av frelsesbudskapet.

Av disse grunner som er nevnt ovenfor, har ikke kirken noen plass til Israel i sin forkynnelse eller i sitt eskatologiske aspekt. Derfor må også kirken slå sitt ansikt beskjemet ned når det blir snakk om disse ting. Den har verken noen spesiell forståelse av det som skjer med Israel og jødene eller noen trost til dette folket som Gud leder på forunderlig måte gjennom den verdslige historie og frelseshistorien.

Kirken beskylder Israel for at det ikke har et korrekt bilde av Mannen fra Nasaret som den virkelige Messias. Og det er rett. Jesus - Kristus er Messias — med alt som det innebærer. På den andre siden har heller ikke kirken — dessverre — et fullstendig bilde av Messias i og med konge, kriger— og herskersiden ved Messias er falt bort. Messias skal ifølge profetiene styre verden med utgangspunkt i Jerusalem — og det er denne utvikling vi idag er vitne til og ser begynnelsen på med det som skjer i Midt-Osten. Gud vevre lovet for det.

I løpet av det siste hundreåret har kirken stått ovenfor to alvorlige utfordringer. Den første gjaldt nazistenes herjinger og utryddelse av 6 millioner jøder før og under siste verdenskrig. Dette skyldtes den utbredte antisemittisme — særlig i Europa. Stort sett stod kirken likegyldig og så på at dette skjedde — uten å gripe inn.

Den andre store utfordringen er opprettelsen av staten Israel og Israels nåtidige og framtidige plass i profetiene. Skal også kirken tape denne gangen? I motsatt fall

må det skje en radikal omvurdering av synet på Israel og en tilbakeføring av profetiene til det de opprinnelig står for, og ikke en omtolkning, spirtualisering og "andeliggjøring" av profetiene som har med Israel å gjøre.

Ser og forstår ikke kirkens folk, teologene, at jødernes tilbakekomst til Israel i vårt århundrede er et uttrykk for at de gammeltestamentlige profetier går i oppfyllelse, og at en del av profetiene allerede er blitt historie/samtidshistorie? Ser og forstår ikke teologene at det er Gud som på en avgjørende måte griper inn i historien igjen i og med opprettelsen og utvidelsen av staten Israel?

Jeg vil i denne sammenhengen henvise til hva Elieser Berkovitz skriver om dette i *Encyclopaedia Judaica*. Stipplennentbind 1975-76: "Gjenfodelse av staten Israel er åpenbaring i. samtiden. Det er Guds stemme som taler ut av historien. Spesielt har hendene i 1967 en åpenbaringskvalitet som man ikke slipper unna. Tilbakekomsten til landet må forståes både som historiske og som eskatologiske hendinger. Tilbakekomsten er historiens motstykke til den troens visshet at denne verden skal

etableres som Guds kongerike. Hjemkomsten til Sion er det endelige bevis for Guds nøyri i historien, og på hans forutseende styring av menneskene og verden.

I Auschwitz og i tidligere pogromer opplevde vi at Gud skjulte sitt ansikt. I gjenfødselen av staten Israel har vi sett et smil over Guds ansikt. Og det er oss nok."

Spørsmålet blir så: Er kirken villig til å forandre sitt syn på dette området og komme i samsvar med det profetiske ord og de historiske kjensgjerninger? Det er nok lite trolig at kirken vil gå til en omvurdering av sitt syn på Israel og til en tilbakeføring av det profetiske ord, slik at de profetiske utsagn skal gå på Israel og bety: At Gud har begynt oppfyllelsen av dem i Israel. Kirken sier nok som Arkhimedes sa i sin tid: "Null tangere circulos meos" d.v.s. rør ikke mine sirkler. Dette betyr igjen at kirken og teologene fortsatt vil holde fast på sitt avleggs og feilaktige syn på Israels forhold til det profetiske ord, men historien selv viser oss et helt annet bilde. Det profetiske ord er i

dag nemlig blitt historie, og den går det ikke an å tilbakekalle eller omtolke. Historien selv vitner mot det teologiske systemet at det er galt og avleggs. Når historien feller en slik dom, hva blir da Guds dom?

Nei, kirkens tid er snart forbi som formidler av en betemt frelseshusholdning nådens tid — og som formidler av det glade budskapet (evangeliet). Israel står allerede i startgropen til å overta der det slapp og sviktet for snart 2000 år siden — som vitne for evangeliet og budbrer om riket som skal komme, og som var så nær ved Jesu første komme, men som svant og som gikk inn i et hemmelig og abstrakt Guds-rike, som er det samme som kirken eller menigheten. Det blir da ikke å betrakte som noen kritikk av kirken at Israel overtar dets plass i frelseshusholdningen, men det er i samsvar med Guds ord. Og vi må også huske på kirken eller menigheten er en ordening som er villet av Gud, men at den også har sin

begrensning hva som gjelder tids— og frelsesaspektet. Dette stemmer ogs5 med Guds ord slik som det kommer til uttrykk i Ap.gj. 15, 18, som er en gjennomg5else av Israels forhold til menigheten og behandler de tidsmessige og kronologiske forhold mellom disse to gigantene og ordningene i Guds-riket: "Simeon har fortet It hvorledes Gud fra fOrst av drog omsorg for 5 f5 et folk av hedninger for sitt navn (menigheten). Og dermed stemmer profetenes ord overens, s5ledes som det er skrevet: Deretter getter at dette er skjedd d.v.s. etter at kirkens eller menighetens tid er forbi) vil jeg (Kristus) vende tilbake og igjen oppbygge Davids falne hytte (Israel i fornedrelsen og i diasporaen), og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, forat alle mennesker skal stoke Herren, ja, alle hedningefolkene, som mitt navn er nevnt over, sier Herren, som gjOr dette og som erkjent av ham fra evighet ay."

Tingvoll den 3. jan. 1979 Oskar Edin I ndergaard

ISRAEL — FOLKET OG LANDET I BIBELENS LYS

Den fOrste jr de og stamfar til nasjonen Israel er Abraham, som p5 Guds bud drog ut ifra sitt hjemsted, Ur i Kaldea, og sin slekt. "Og Herren sa til Abram: Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg. Og jeg vil gjOre deg til et stort folk, jeg vil velsigne deg og gjore ditt navn start, og du skal bli til en velsignelse. Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som for-banner deg, vil jeg forbanne, og i deg skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12,1)

Vi legger merke til at det var p5 Guds befaling I i n g at Abraham drog ut — ut ifra det sikre og trygge og inn i det ukjente — men som den troens mann som han var, var dette den veien han hadde g5. Han hadde ikke noe valg.

PS Guds befaling drog han alts8 ut — inn i det ukjente — i full forvissning om at Gud var med ham. Han visste ikke til hvilket land han skulle, men han drog likevel ikke to rn hendt. Gud hadde gitt ham 10fter med p5 veien.

- 1)Gud ville gjOre ham til et stort folk.
- 2)Gud ville velsigne ham.
- 3)Gud ville gjOre hans navn stort.
- 4)Gud ville gjore ham til en velsignelse b5de for seg seiv, sitt eget folk (jOdene) og for alle jordens folk.
- 5)Dessuten ville Gud velsigne dem som velsignet ham og jOdene, og forbanne den/dem som forbannet ham eller hans folk. Dette gjelder ogs5 i dag.

Abraham avviste p5 ingen mate han som talte til ham, og av den grunn drog han ut i full forvissning om at Gud vine vmre med ham og oppfylle de 10ftene han hadde gitt. "PS Guds 10fte tvilte han ikke I vantro, men ble sterk i sin tro, idet han gav Gud wren og var fullt viss p5 at det han hadde lovt, det var han ogs5 mektig til 5 gjOre. Derfor ble det ogs5 regret ham til rettferdighet." (Rom. 4, 20-22)

Vi vil n5 se p5 de 10ftene som Abraham fikk av Gud og se hvordan det har g5tt med dem. Eller enda bedre: Se at de har g5tt i oppfyllelse og stadig vekk gjOr det.

Hva som gjelder lofte nr. 1: At Gud ville gjore ham til et stort folk, er det fOlgende a si: Dette g5r bade p5 mengden av folket og p5 kvaliteten p5 folket. I Bibelen er det brukt 3 benevnelser som gir uttrykk for akkurat dette, og benevnelserne er:

- 1)"som stOvet p5 jorden."
- 2)"som sanden p5 havets bredd."
- 3)"som stjernene p5 himmelen."

Hva som gjelder de to fOrste benevnelserne, sa er det vanskelig 5 opprettholde noe skarpt skille mellom dem i den forstand at en kan si at de betyr forskjellige ting og peker p5 forskjellige folk/folkegrupper. I utgangspunktet betyr begge benevnelserne

Israel-folket eller jOdene, men i foriengelsen av dette Jigger ogs5 de andre folk/folkeslag som gikk ut ifra Abraham, Ismael og Esau.

Vi skal i det fOlgende ta med en del Bibel-henvisninger der disse benevnelserne er nevnt: "Og jeg (Gud) vil la din sett bli som stOvet p5 jorden, kan noen teile stOvet p5 jorden, s5 skal din sett kunne telles." (1. Mos. 13, 16) "Og din att skal bli som stOvet p5 jorden, og du (Jakob) skal utbre deg mot vest og mot Ost og mot nord og mot syd, og i deg og i din sett skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 28, 14) "S5 la n5, Herre Gud, ditt ord til min far David bli sannhet! For du har gjort meg (Salomo) til konge over et folk som er like s5 tallrikt som stOvet p5 jorden." (2. KrOn. 1, 9)

"Og Herrens engel ropte enn5 en gang til Abraham fra himmelen og sa: Ved meg selv sverger jeg, sier Herren: Fordi du gjorde dette og ikke sparte din eneste sOnn, s5 vil jeg storlig velsigne deg og gjore din sett sare tallrik, som stjernene p5 himmelen og som sanden p5 havets bredd, og din sett skal ta sine fienders porter i eie, og i din sett skal alle jordens folk

velsignes, fordi du 10d mitt ord." (1. Mos. 22, 15-18) "Juda og Israel var sa mange som sanden ved havet, de at og drakk og var glade." (1. Kong. 4, 20)

I forlengelsen av disse benevnelsene kan vi heller ikke se bort ifra at de ogs5 gar p5 alle de folk/folkeslag som utgikk ifra Abraham, Ismael og Esau. Som utgangspunkt for en slik tolkning av benevnelsene vii jeg referere det generelle 10ftet til Abraham om at han skulle bli far til mange folk. "Jeg er Gud den allmektige, vandre for mitt 5syn og vmr ustraffelig. Jeg vil gjore en pakt mellom meg og deg, og jeg vil gjOre din wtt s5re tallrik. Da fait Abram ph' sitt ansikt, og Gud talte til ham og sa: Se, jeg gjor en pakt reed deg, og du skal bli far til en mengde folk. Ditt navn skal ikke mer vwre Abram (opphOyet far), men ditt navn skal vmre Abraham (far til mange folk), for jeg vil gjore deg til far for en mengde folk. Og jeg vil gjOre deg s5re fruktbar, s5 du blir til mange folk, og konger skal utg5 fra deg." (1. Mos. 17, 1-6)

Som vi vet, ble Abraham stamfar til en rekke folk/folkeslag som det i denne sammenhengen vil fOre for langt 5 begynne S beskrive. Vi vet ogs5 at araberne regner Abraham til sin stamfar, og vi skal ta med on del Skrift-ord som viser starten eller utgangspunktet for disse nye folkene. "Og Herrens engel sa til henne (Hagar): Jeg vil gjore din nett sa tallrik at den ikke skal kunne telles for mengde. Og Herrens en-gel sa videre til henne: Se, du er fruktsommelig og skal fOde en s0nn, og du skal kalle ham Ismael (Gud hOrer), for Herren har hOrt din nod. Og han skal bli et villasen av et menneske, hans h5nd skal vwre mot alle, og alles h5nd mot ham. (Dette blir ogs5 a betrakte som en generell beskrivelse av araberne — en beskrivelse som har vist seg 5 holde stikk), og han (araberne) skal bo Ostenfor sine brOdre."(jOdene) (1. Mos. 16, 10-12) "Om Ismael — ogs5 om ham har jeg (Gud) hOrt din b0nn: Se, jeg vil velsigne ham og gjOre ham fruktbar og gi ham en s5re tallrik wtt, toiv hOydingen skal han bli far til, og jeg vii gjore ham til et stort folk. Men min pakt vii jeg opprette med 'sal(jOdefolket), som Saraskalf0- de deg p5 denne tid neste Sr." (1. Mos. 17, 20-21) "Men ogs5 trellkvinnens s0nn (Ismael) vil jeg gjore til et folk, fordi han er din s0nn." (1. Mos. 21, 13)

Videre stir det om Abrahams s0nner: "Og Abraham tok seg atter en hustru, hun hette Ketura. Med henne fikk han Simran og Joksan og Medan og Midian og Jisbak

— 150 —

og Suah . . . Og Abraham gay Isak alt det han eide. Men sonnene til de medhustruer som Abraham hadde gay han gayer og lot dem, wens han enna levde, flytte bort fra Isak, sin s0nn, Ostover, til Osterland." (1. Mos. 25, 1-2 og 5-6)

Hva som gjelder uttrykket "som himmelens stjerner", gar dette pa Abrahams mange' andelige etterkommere — enten det sa er jOder eller hedninger. A I I e

som har Abrahams tro, er • hans barn eller hans etterkommere. Han er far til alle de uomskarne (det er hedninger) som tror, og han er far til alle de omskarne (det er jOder) som tror. "Og han (Gud) fOrte ham utenfor og sa: Se opp til himmelen og tell stjernene, om du kan telle dem. Og han sa til ham: S5 skal din nett bli." (1. Mos. 15, 5) Ved tro fikk ogsa Sara kraft til a grunnlegge en aett, og det til tross for sin alder, da hun aktet ham trofast som gay 10ftet, derfor ble det ogsa av en, og det en utlevd, avlet sa mange som himmelens stjerner (de troende) og som sanden ved havets strand (Oder og en rekke andre folk), som ingen kan telle." (Hebr. 11, 11-12)

Av Romerbrevet ser vi ogsa at jOdene ble delt opp i to grupper/grupperinger. De som tror, og de som ikke tror. "For ikke den er jOde troende Ode) som er det i det apenbare (ved slektskap), heller ikke er det omskjwrelse som skjer i det Spenbare, pa kjOttet (d.v.s. at dette er ikke nok til a gi frelse), men den som er jOde i det skjulte, han er jode (d.v.s. troende Ode), og omskjwrelsen er hjertets omskjwrelse i Anden, ikke i bokstaven, en Aden har sin ros, ikke av mennesker, men av Gud." (Rom. 2, 28-29) "Dog ikke som om Guds ord har slatt fell. For ikke alle som er av Israels aatt, er derfor Israel (d.v.s. troende jOder), heller ikke er alle, fordi de er Abrahams sett, derfor hans barn (troende), men: 1 Isak skal det nevnes deg en

det er: Ikke kjOdets barn er Guds barn, men 10ftets barn regnes til wtten." (Rom. 9, 6-8)

Pa samme mate som jOdene blir delt opp i to grupperinger: De som tror, og de som ikke tror, blir ogsa hedningene det, og det er ved var tro at vi blir regnet til Abrahams barn. Dette har vi mange fine og dype Skrift-ord om i NT. La oss referere noen av dem. "Likesom Abraham trodde Gud og det ble regnet ham til rettferdighet. Derfor skal Dere (galaterne, hedninger) vite at de som har tro, de er Abrahams barn. Og da Skriften forutsa at det er ved tro at Gud rettferdiggjOr hedningene, forkynte den Abraham forut det evangelium: 1 deg skal alle folk velsignes. S5 blir da de som har tro, velsignet med den troende Abraham . . . Na ble loftene gitt til Abraham og hans sett, han sier ikke: Og dine mtlinger, som om mange, men som om en. Og din nett, og dette er Kristus. (Kristus er altsa sentrum for alle som, tror — det yvre seg jOder eller hedninger.) . . . Her er ikke Ode eller greker, her er ikke trael eller fri, her er ikke mann og kvinne, for Dere er alle en i Kristus Jesus. Men horer Dere (hedningene) Kristus til, da er Dere jo Abrahams nett, arvinger etter 10ftet." (Gal. 3, 6-9, 16 og 28-29)

"og han (Abraham) fikk omskjwrelsens tegn som et segl pa rettferdigheten ved den tro som han hadde da han var uomskaret, forat han skulle vre f a r til alle de uomskarne som tror, sa rettferdigheten kunne tilregnes ogs5 dem, og far til de omskarne som ikke bare har omskjwrelsen, men ogsa vandrer i fotsporene av den tro som var far Abraham hadde da han var

— 151 —

uomsk5ret." (Rom. 4, 11-12)

1 I disse ovenfornevnte Bibel-sitater kommer dette 5ndelige slektska-
p e t mellom alle troende, b5de j0der og hedninger, og Abraham fram p5 en fin og oversiktelig mate. Dette betyr med andre ord.

At alle som hOrer
□ r istus til, hOrer med til Abrahams Sndelige nett.

Dette betyr imidlertid ikke at vi hedningekristne er blitt Oder, og at vi kan smykke oss med titler som "det nye Israel", "det Sndelige Israel" eller "det nye Sndelige tolvstammefolket." Vi har ikke tart over jOdernes 10fter og bestemmelse.

□ et er ikke de hedningekristne eller kirken som
□ r sentrum i frelseshistorien, men jOdene med
Jesus og Abraham i sentrum.

Hva som gjelder 10fte nr. 2: At Gud ville velsigne Abraham, er det f0lgende 5 si: Dette 10ftet ble oppfylt for Abraham s5 vel p5 det timelige/materielle plan som p5 det indelige. "Og Herren sa til Abraham: LOft dine Dyne og se fra det sted hvor du star, mot nord og mot syd, og mot Ost og mot vest. For hele det land som du ser, vil jeg gi deg og din sett til evig tid." (1. Mos. 13, 14-15) "Den dagen gjorde Herren en pakt med Abraham og sa: Din sett gir jeg dette landet (Israel), fra Egyptens elv (Wadi el Arish) like til den store elv Frat (Eufrat)" (1. Mos. 15, 18)

Vi legger alts5 merke til at Gud gav Abraham og dermed jOdene hele Ian d-
□ m r S d et fra Middelhavet og til Eufrat. Videreleggervi merke til at dette skulle
vmre en eiendom t i I evig tid.

Dette 10ftet ble forOvrig stadfestet og utdypet en rekke steder og ganger i gammeltestameatlig tid, og det er p5 ingen mate opphevet, men gjelder fortsatt — slik som det alltid har gjort. "Jeg (Gud) vil la ditt lands grenser g5 fra det Rode Hay, til filistrenes hay (Middelhavet) og fra Orkenen (Sinai-orkenen) til elven (Eufrat), for jeg vil gi landets innbyggere i deres h5nd, og du (Moses) skal jage dem bort fra det." (2. Mos. 23, 31) "Hvert sted Dere (jOdene) treder p5 med deres fot, skal hOre dere til, fra Orkenen og Libanon, fra den store elv, elven Frat, og til havet i vest skal deres landemerker g5." (5. Mos. 11, 24)

"Hvert sted Dere setter deres fot p5, gir jeg dere, som jeg (Gud) sa til Moses: Fra Orkenen og Libanon der nord like til den store elv, elven Frat, over hele hetittenes land, og helt til det store hav i vest skal deres land n5." (Josva 1, 3-4)

Hele dette sammenhengende landomr5det i Midt-Osten har Gud lovet Abraham og hans etterkommere. Dette er det samme som at det er lovet til jOdene i dag. Israel har idag p5 ingen mate politisk kontroll med disse landomrSdene, men de vil f5 det Iitt etter litt, for nar Gud har lovet dem det, s5 kan vi vmre sikre p5 at han er mektig til 5 oppfylle dette 10ftet.

PS samme mate som kong Salomo hadde en kortvarig kontroll med disse landomradene, s5 vil jOdene to dem til eie n5r den tid kommer til en evig eiendom. Sa l o m o s s t y r e p e k e r m e d a n d r e o r d f r a m o v e r m o t M e s s i a s - r i k e t hvor Jesus-Kristus-Messias skal styre verden med stO og rettferdig hand ut ifra Jerusalem og Israel. Disse landomradene vil p5 dette tidspunkt vmre innlemmet i Israel — slik som de ogs5 var det under kong Salomo. "Og Salomo Cadet over alle kongerikene fra elven (Eufrat) til filistrenes land og like til Egyptens

landemerke, de kom med gayer og tjente Salomo 55 lenge han levde." (1. Kong. 4, 21) "Han r5det over alle kongene fra elven og til filistrenes and og like til Egyptens landemerke." (2. KrOn. 9, 26)

N5r det gjelder de andelige velsignelser som Gud lovet Abraham, tenker jeg szerlig p5 det positive og riktige forholdet til Gud som Abraham kom i. Bakgrunnen og basis for dette er naturligvis Abrahams lydighet, og lydighet fOrer bestandig til tro og kontakt med Gud p5 det 8ndelige orn5det. Ved siden av at Abraham var en troende, og at han er blitt far til alle troende, s5 fikk ogs5 Abraham se at Messias (Jesus) skulle komme, at livet strekker seg inn i evigheten, og at den som tror, ogs;'e skal f5 del i Guds himmel eller det himmelske Jerusalem.

Jesus sa til jOdene: "Abraham, deres far, frydet seg til a se min dag, og han s8 den og gledet seg." (Joh. 8, 56)

Til tross for at Abraham hadde f8tt 10fte om landet, s5 han forbi dette og ventet p5 noe som er enda bedre, nemlig et liv i himmelen sammen med Faderen, Solen og den Hellige And. "Ved tro ble Abraham lydig da han ble kalt, s8 han drog ut til det sted han skulle f8 til ary (Israel), og han drog ut uten a vite hvorhen han skulle komme, ved tro oppholdt han seg som utlending i det lovede land som i et fremmed land, idet han bodde i telt sammen med Isak og Jakob, medarvinger til det samme 10ftet, for han ventet p5 den stad (det himmelske Jerusalem) som har de faste grunnvoller, og som Gud er byggmester og skaper til." (Hebr. 11, 8-10)

Abrahams innsikt i Guds ord og Guds frelsesplan og hans kontakt og intimitet/ nmrhet med Gud p5 det 5ndelige plan Or s5 langt at han til og med f5r betegnelsen: Guds e n n i Bibelen. "Og du Israel, min tjener Jakob, som jeg utvalgte,

att-

ing av min venn Abraham." (Esaias 41, 8)

Hva som gjelder 10fte nr. 3: At Gud ville gjOre hans navn stort, er det f0lgende 5 si: Dette 10ftet er g5tt i oppfyllelse b5de i den jOdiske, den kristne og den muhamedanske verden. I disse forskjellige samfunn og blant disse forskjellige folk blir han wret som en av de største menn som har levd.

Det forholdet at Gud skulle gjore Abrahams navn stort, betyr ikke bare at det skulle bli et kjent og aktet navn, men det gar ogs5 p5 hva mannen stod for hva som gjelder det 5ndelige aspektet i hans liv, som har sin basis i hans lydighet

mot Gud. Jeg henviser her til de momentene som måtte komme fram under de forskjellige punktene eller 10ftene som blir beskrevet.

Hva som gjelder 10fte nr. 4: At Gud ville gjøre ham til en velsignelse, s5 er det dette a si: Ved sin lydighet ble han stamfar til et nytt folk, jOdene, som er Guds folk p5 en spesiell mate. Ved at Gud uttok seg et folk for sitt navns og sin acres skyld, griper han aktivt inn i verdensstyrelsen og gir alle mennesker og verden et guddommelig tilbud og frelses-tilbud gjennom jOdefolket og sine planer med folket. Fra jO- dene har vi f5tt kunnskaper om Guds ord/planer gjennom de opplysninger som kommer fram i Bibelen. Ved dette folket har vi fart tilbudet om frelse i og med at Jesus kom til oss — til var jammer ned. Han er jo b5de Gud og jOde i en og samme person, og frelsen kommer fra en jO de .

Dessuten skal den synlige manifestasjon av Guds-riket, 1000-ars-riket, som vi venter p5 ha sitt utspring fra jOdefolket og ha sin geografiske basis i Jerusalem og

—153—

Israel. Jesus skal nemlig komme tilbake fora overta verdensstyrelsen. Dette blir et alternativt tilbud til alle mennesker, og det er mye bedre og klokere a satse pa dette tilbudet enn det som Satan og verden kommer med. Guds tilbud til verden/jorden om et guddommelig styre ut ifra Jerusalem med Jesus som konge er det se irende tilbudet, og derfor s8 er bade Oder og hedninger som tror de som seirer og blir a betrakte som "morgendagens kvinner og menn" — som de som har vurdert riktig, og derfor skal ogsa Jesus gi dem are nar han kommer tilbake. "Salige er de tjenere som Herren (Jesus) finner vakne nar han kommer. Sannelig sier jeg dere: Han skal binde opp om seg og la dem sette seg til bonds og 95 fram og tjene dem." (auk. 12, 37) "Om noen er min tjener, ban folge meg, og hvor jeg er, der skal ogs8 min tjener vare, om noen er min tjener, ham skal Faderen are." (Joh. 12, 26)

Na er det jo ikke alle som vil innrOmme at Abraham og Guds pakt med ham har vart til noen velsignelse for jOdefolket, men nwrrest bare til forbannelse. Disse ser da bort ifra frelsetilbudet, den egentlige m-ningen med livet og Guds lifter til joden esom i stor utstrekning ikke er oppfylt` enn5. Bi belen sier tydelig at jOdene er og enda mere skal bli en velsignelse b5de for seg selv og verden forOvrig.

PS den andre siden kan vi heller ikke se bort ifra at jOdene har vaert utsatt for de største lidelser i verden som noe folk noen gang er blitt utsatt for. Noe av dette er selvforskyldt, i og med at de ofte har snudd ryggen mot Gud og ikke vil vare hans folk, sa har Gud mattet straffe dem for dette. Hele deres historie er jo et sammenhengende vitnesbyrd om at dette er sant.

Dessuten ;nar ogs8 vi hedninger lagt sten til jodenes byrder og plaget dem p8 alle mater, og dette gjOr vi stadig vekk ved var simple opptreden mot dem.

Men vi kan ikke bli staende og dvele ved dette lidelsesbildet av jOdene som om det var hele sannheten om dette folket. Vi ma ogsa f8 fram de velsignelser og !Otter som Gud har gitt dem, og som de — som folk betraktet — bare sa vidt er begynt S nyte godt ay.

Berthold Grunfeld skriver i Dagen den 25/2-81 i kronikken: JOdedom og kristendom — noen refleksjoner: "At jodfolket er utvalgt til a vaere Guds folk, gir ikke dette folket privilegier og rettigheter fremfor andre folk. Snarere er det omvendt, det p8legger dem forpliktelser og byrder som andre slipper. Paktsforholdet stiller JOdene i en sarstilling, den gir dem en partikularitet (swregenhet, egenart). Folket er annerledes enn andre folk fordi det har inngatt i et spesielt gudsforhold."

Utsagnet til Grunfeld er godt og konsist, og problemstillingene kommer klart fram, men det er ikke alt i utsagnet som er like rett (korrekt). Det som er helt korrekter: At jOdene er annerledes enn andre folk. B a d e utsagnene i Bibelen viser det, og historien stadfester det til tulle: At jOdene ikke er som hedningefolkene, og arsaken til det er naturligvis at jOdene er Guds spesielt utvalgte folk som Gud har spesielle planer med, og som Gud har sett sitt innsegl p8. "For fra fjellets tinde ser jeg ham (Kristus), og fra hOydene skuer jeg ham: Se, det er et folk (jOdene) som bor for seg selv og blant hedningefolkene regner det seg ikke." (4. Mos. 23, 9)

"For et hellig folk er du for Herren din Gud, deg har Herren din Gud utvalgt av

— 154 —

alle de folk som er p5 jorden, til 8 vmre hans eiendomsfolk. I kke fordi Dere var stOrre enn alle andre folk, fant Herren behag i dere, s5 han utvalgte dere, for dere er det minste blant alle folk, men fordi Herren elsket dere, og fordi han vil holde den ed han hadde svoret deres fedre, derfor fOrte Herren dere ut med sterk hand og fridde deg ut av trwIlehuset, fra Farao, egypterkongens h5nd." (5. Mos. 7, 6-8)

I disse to Bibel-stedene kommer 4 forhold klart til uttrykk:

- 1)At jOdene er annerledes enn andre folk.
- 2)At jOdene er et hellig folk for Herren.
- 3)At jOdene er Guds utvalgte folk.
- 4)At jOdene er utvalgt p5 grunn av Guds 10fter til fedrene.

Det som ogsa er korrekt i Griinfelds utsagn er: At jOdene er p5lagt byrder og forpliktelser som andre folk slipper unna.

Dette kommer klart fram en rekke steder i Bibelen, men vi m5 ogs5 yvre oppmerksomme p5 at dersom jodene var villige til innordne seg under Guds krav og bud, s5 skulle det ogs5 g5 dem godt I og med at jOdene var kommet innenfor Guds ordninger i egenskap av Guds folk med basis i utvelgelsen, s5 stod det opp til folket selv om det skulle g5 dem godt eller d5rlig. "Dersom du (jOdene) hিরer p5 Herrens, din Guds rOst, s5 du akter vel p5 5 holde alle hans bud, som jeg gir deg i dag, da skal Herren din Gud heve deg hOyt over alle folkene p5 jorden. Og alle disse velsigelsler skal komme over deg og n5 deg, s5 sant du hOrer p5 Herrens, din Guds rOst." (5. Mos. 28, 1-2)

"Se, jeg har idag lagt fram for deg (jOdene) livet og det gode, og dOden og det onde, idet jeg i dag byder deg 5 elske Herren din Gud, 5 vandre p5 hans veier og ta vare p5 hans bud og hans lover og hans forskrifter, sa du kan leve og bli tallrik, og Herren din Gud kan velsigne deg i det land du kommer inn i og skal ta i eie. Men dersom ditt hjerte vender seg bort, og du ikke vil lyde, men lar deg forfOre og tilbeder andre guder og dyrker dem, da forkynner jeg dere i dag at Dere skal g5 helt til grunne, Dere skal ikke leve i det land som du na drar til over jordan for 5 komme inn i det og ta det til eie." (5. Mos. 30, 15-18)

Vi vet alle hvordan det har g5tt med jOdefolket opp igjennOnn historien. PS grunn av sin ulydighet og sitt frafall fra Herren, deres Gud, s5 har Herren mSttet str affe jOdene for d e t. Det som Bibelens profetier har forutsagt, er gAttioppfyllelseihistorien. H istorien selv stadfester at det profetiske ord er sant.

Hva som gjelder hedningefolkene, s5 handler ikke Gud slik med dem som han handler med jOdene — sitt eget utvalgte folk. Det er ikke det at han ikke bryr seg om hedningene, men de far i de fleste tilfeller leve sitt eget liv med sine religioner og sine tanke-systemer. Dette vil ikke si det samme som at de ikke star ansvarlige over-for Gud med sine liv og sine gjerninger, men Gud var nOdsaget til 5 ta seg ut sitt eget folk og handle med dem, og s5 fikk hedningefolkene greie seg som best de kunne. "han (Gud) som i framfarne tider lot alle hedningefolkene vandre sine egne veier, enda han ikke lot seg uten vitnesbyrd, idet han gjorde godt, gay dere regn og fruktbare tider fra himmelen, og mettet deres hjerter med fOde og glede." (Ap.gj. 16-17)

— 155 —

Hedningefolkene skal ogs5 st5 til regnskap for Gud p5 dommens dag, s5 de slipper ikke unna Guds dom. De dOmmes da etter den grad og den form for Guds-apenbaring som var/er tilgjengelig for dem. Vi nevner her slike ting som samvittigheten, deres tanker, skaperverket, lovens gjerning i deres hjerter, Sinai-loven eller evangeliet. (Se Rom. 1-2)

Hva som gjelder jOdene, sA matte Gud ta seg ut et folk, for han ville knytte en del overordnede —og frelsesaspekter til dette folket — som ogs5 hedningene fikk/far nytte godt ay. Jeg tenker da p5 slike ting som Guds ord (Bibelen), Kristi forsonergjerning og 1000-5rs-riket.

Til tross for at jOdene en rekke ganger har vaart ulydige mot Gud og brutt Sinaipakten (og det er de ikke alene om), er de likevel Guds eiendoms-folk, og 10ftene star fortsatt ved lag. Dette grunner seg i det forholdet at 430 Sr fOr opprettelsen av Sinai-pakten, 55 opprettet Gud en n5de— og 10ftespakt med Abraham, og den var det ikke beheftet noen forpliktelser til Plikten med Abraham er b5de gitt f 0 r Sinai-pakten og er o v e r o r d n e t denne hva som gjelder IOftene. Dette er grunnen til at jOdene fortsatt er Guds utvalgte folk, og at 10ftene til folket star ved lag og kommer til a g5 i oppfyllelse. "Dette er da min mening: En pakt (Abrahampakten) som forut er stadfestet av Gud, gjOr ikke loven (Sinai-pakten), som er gitt fire hundrede og tretti Sr (430) etter, ugyldig, s5 den skulle gjOre IOftet (eller 10ftene) til intet. For f5r en arven ved lov da f5r en den ikke lenger ved 10ftet. Men Gud har gitt Abraham den ved 10ftet. Hva skulle da loven til? Den ble lagt til for overtredelsenes skyld, inntil den sett kom som 10ftet gjalt — gitt ved engler, ved en mellommanns h5nd, men en meilommann er ikke bare en, men Gud er en." (Gal. 3, 17-20) Det som er direkte gait i Griinfelds utsagn er: At Gud ikke har gitt jOdene privilegier og rettigheter framfor andre folk. Gud ha r n e m I ig gitt jOdene privilegier og rettigheter som ikke noe annet folk kan smykke seg med.

Paulus sier om dette i Romerbrevet: "Hva fortrinn har da jOden? eller hva gagn er det i omskjwrelsen? Meget i alle mater, fOrst og fremst det at Guds ord ble dem betrodd." (Rom. 3, 1-2)

"For jeg (Paulus) ville Onske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brOdre, mine frender etter kjOdet, de som er isralitter, de som barnek8ret og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og 10ftene tilhOrer, de som fedrene tilhorer, og som Kristus er kommet fra etter kjOdet, han som er Gud over alle ting, velsignet i evighet. Amen." (Rom. 9, 3-5)

Vi kan ikke her g5 inn p5 hvert enkelt ledd i denne oversikten, men her kommer det tydelig fram at til tross for at den store majoritet av jOder sviktet, sa var/er det likevel en fordel a vvre jade, for Gud angrer ikke p5 sine IOfter, sin utvelgelse og sitt kall.

Hva som gjelder framtiden, skal vi bare mer og mer f5 oppdage at jOdene er Guds spesielt utvalgte folk, som han har gitt store og herlige 10fter som han kommer til a oppfylle, n5r tiden er inne til det.

For det fOrste har vi loftet om jOdenes omvendelse til Jesus. "For jeg vil ikke brOdre at Dere skal vaere uvitende om denne hemmelighet — forat Dere ikke skal

— 156 —

tykkes dere selv kloke — at forherdelse de Ivis er kommet over Israel, inntil fylden av hedningene er kommet inn (dette er uttagelsen av den kristne menighet), og således skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion (Jerusalem) skal redningmannen (Jesus) komme, han skal borttrydde ugudelighet fra J6kob (Israel). (Rom. 11, 25-26)

For det andre har vi de mange profetier om at Jesus skal være konge ut ifra Jerusalem og Israel i 1000-års-riket. Dette skal bli en velsignelsens periode og en fredsperiode for jorden, og Israel og jødene skal være sentrum i fredsriket. "Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus (templet) stå på vaare grunnfestet på toppen av fjellene og høyt hevet over alle høyer, og alle hedningefolk skal strømme til det. Og mange folkeslag skal gå aysted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus (templet) så han (Jesus) kan høre oss sine veier, og vi ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal komme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd om til vingårdskniver, et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere isere a for krig." (Esaias 2, 2-4)

For jødene står altså det beste igjen. Disse velsignelsene kommer forøvrig hele verden til del og til nytte. Det andelige systemet som jødene står tilsluttet, vil vise seg a for en stor velsignelse både for dem selv og for resten av verden. Slik har det bestandig vært, men ingen ting kan male seg med det som skal komme. Vi ser fram til 1000-års-riket, som er glansperioden på denne jord.

For sine 5ndelige etterkommere ble også Abraham en velsignelse både ved sin lydighet og ved at han ble far til alle troende. Vi ser hans navn, og han er blitt en kilde til inspirasjon og et forbilde for oss. En kristen skal bestandig vandre i fotsporene til Abraham. Da er han på trygg grunn.

Hva som gjelder første del av !Otte nr. 5: At Gud vil velsigne dem som velsigner Abraham, er det følgende 5 si: Dette er et løfte som gjelder både den enkelte og nasjonene.

De som velsigner Abraham, jødene og staten Israel, vil Gud selv velsigne. Det er Gud selv som står bak dette løftet, og da kan vi stole på at det skjer som han har sagt.

I sitt forhold til Abraham var det smilig to menn som var oppmerksomme på dette, og det var kongen i Salem (Jerusalem) Melkisedek og Abimelek. "Og Melkisedek, kongen i Salem, kom ut med brød og yin, han var prest for den høyeste Gud. Og han velsignet ham og sa: Velsignet være Abraham av den høyeste Gud, som eier himmel og jord. Og lovet være den høyeste Gud, som har gitt dine fiender i din hånd. Og Abraham gav ham tiende av alt." (1. Mos. 14, 18-20) Ved den tid kom Abimelek og Pikel, hans hustru, og sa til Abraham: Gud er med deg i alt det du gjør. Så tilsverge meg nå her ved Gud at du ikke vil fare med svik mot meg og mine barn og min sett. Likesom jeg har vist godhet mot deg, så skal du gjøre det samme mot meg og mot det land du bor i som fremmed. Da sa Abraham: Ja, det skal jeg tilsverge deg. (1. Mos. 21, 22-24)

Disse to, Melkisedek og Abimelek, må en betrakte som fornuftige og såklige mennesker i og med at de tok den fulle konsekvens av det de så og av sin innerste overbevisning: Nemlig det at "Gud var med Abraham i alt hva han gjorde."

I dag ser det dessverre ut til at både mange mennesker og nasjoner ser ut til å ha glemt dette løftet om at Gud vil velsigne den/dem som velsigner jødene. I dag er det utsatt for en hatspropaganda og en utslettelsespolitikk fra de arabiske lederne og Sovjetunionen og en likegyldighetspolitikk fra lederne i Vesten. Det disse verdens herrer ikke er klar over, er at denne antisionismen har noe med 5ndelig tilknytning og forankring gjøre, der som man tar avstand fra jødene, så tar man samtidig avstand fra Gud og hans planer i Midt-Osten. Vilevermidti Salme 83 isamate. Der står det: "Gud, ti ikke. Vær ikke stille og hold deg ikke rolig, Gud! For se, dine fiender larmer, og de som hater deg, løfter hodet. Mot ditt folk (jødene) legger de med svik hemmelige råd, og de røds i seg mot dem du verner. De sier: Kom og la oss utslette dem, så de ikke mer er et folk, og Israels navn skal ikke mere kommes ihu. For de har av hjertet råds lott med hverandre, mot deg (Gud) inngår de pakt. Edoms telt og Ismaelittene, Moab og Hagarenerne, Gebel og Ammon og Amalek, Filistea tillikemed innbyggerne av Tyrus. Også Assur har gitt seg i lag med dem, de er blitt Lots barns arm. Sela." (Salme 83, 1-9)

Ja, slik er det i dag — vi vet det, men Bibelen peker også forbi den navngitte on-de tidsalder eller hedningenes tider da "hedningene larmer og folkene tenker på det som fangt er" (Salme 2), og inn i lyset fra 1000-års-riket. "For ditt lys kommer og Herrens herlighet (Jesus) opp over deg (Israel). Se, mørke (5ndelig mørke) dekker jorden, og mulm folkene, men over deg skal Herren oppgå, og over deg skal hans herlighet spenbare seg, og folkeslag skal søke til ditt lys, og konger til den glans som er gått opp over deg." (Esaias 60, 1-3)

En gang i framtiden — i begynnelsen av 1000-års-riket — vil Gud ta bort det dekket som dekker hedningene, slik at de kan erkjenne at de, og jødene har felles Gud. "Og Herren, hværskarenes Gud, skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel yin, med fete margfulle retter, med klaret gammel yin. Og han skal på dette fjell tilintetgjøre det som slor som omslører alle folkene, og det dekke som dekker alle hedningefolkene.

Han skal oppsluke & Aden for evig, og Herren, Israels Gud, skal tOrke gr5ten av alle ansikter, og sitt folks vanvire skal han ta bort fra hale jorden, for Herren har talt. P5 den tid skal de si: Se, der er var Gud, han som vi ventet skulle frelse oss, dette er Herren som vi ventet p5, la oss fryde og glede oss i hans frelse!" (Esaias 25 6-9)

Men det er ikke bare over hedningene at det Jigger et dekke. Dette gjeider ogs5 Israel og de fleste joder. De ser og forst5r ikke at Jesus er deres lenge etterventede Messias. Men nar de omvender seg til Herren, skal han ta dekket av dem, og de sjol se ham som han i virkeligheten er, ikke bare som en stor jode, men ogs5 so m Gud og frelser ." Men deres (j0denes) sine er blitt forherdet, for like til denne dag blir det samme dekke liggende nar de leser den gamle pakt, uten at det blir Spenbaret at det (dekket) oppheves i Kristus. Men til

—158—

denne dag Jigger et dekke over deres hjerter nSr Moses leses, men n8r det (Israel) omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort." (2. Kor. 3, 14-16)

I 1000-ars-riket nar dette dekket er blitt tatt bort av Gud bade av j0denes og hedningenes Dyne og hjerte, vil de sOke Kristus og besOke Jerusalem hvor Kristus er konge. I Sak. 8, 20-23 star det om denne tiden: "SS sier Herren, hwrskarenes Gud: Enn8 en gang skal det skje at hele folkeslag og mange byers innbyggere skal komme hit (Jerusalem). Og innbyggerne i den ene by skal gS til den andre og si: La oss gS aysted og bOnnfalle Herren og for a sOke ham, Herren, hwrskarenes Gud! Jeg vil ga, jeg og. Og mange folkeslag og tallrike hedningefolk skal komme for a sOke Herren, hwrskarenes Gud, i Jerusalem og fora bOnnfalle Herren. S5 sier Herren, hwrskarenes Gud: I de dager skal det skje at ti menn av alle hedningefolkenes tungem5Iskal gripe fatt i en j0disk manes kappefald og si: Vi vil ga med dere, for vi har hOrt at Gud er med dere.

Nar det gjelder siste del av 10fte nr. 5: At Gud vil forbanne dem som forbanner Abraham, er det ogs8 et 10fte som til fulle har Ott i oppfyllelse, og som historien er full av eksempler pa. Til tross for at Israel gjennom sin historie er blitt forfulgt og undertrykt av andre folk og nasjoner, er det j0dene som har statt ved gravene til sine fiender. Sterke nasjoner og herskere som har undertrykt og sendt Israel ut i landflyktigheten, er selv Ott under i historiens strOmvirvel, mens Gud pa underfull mate har bevart Israel.

Bade Bibelen og den verdslige historie stadfester det til fulle at det er tilfelle at Gud straffer Israels fiender, og at j0dene star igjen som seierherrer ved gravene til sine fiender. Dette er et typisk trekk bade i frelseshistorien og i den verdslige

historie. Ja, en kunne ga sa langt som til a si at dette er en regel i historien: A t j 0 - d e n e o v e r l e v e r , m e n s d e r e s f i e n d e r g S r t i l g r u n , n e .

Vi skal i det fOlgende ta med noen eksempler fra Bibelen som viser at dette er tilfelle. Vi skal ogs8 ta med en del generelle utsagn som viser hvorfor dette er tilfelle.

"Sa skjedde det ved midnattstid at Herren slo ihjel alle fOrstefOdte i Egyptens land, fra den fOrstefOdte sOnn av Faraos, som satt pa sin trone, til den fOrstefOdte sOnn av fangen, som var i fengslet, og alt fOrstefOdt blant buskapen." (2. Mos. 12, 29)

"Da sa Moses til folket: Frykt ikke, sta na her a se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag. For som Dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem mere. Herren skal stride for dere, og Dere skal vaere stille." (2. Mos. 14, 13-14) "SSIedes frelste Herren den dag Israel av egypternes hand, og Israel s5 egypterne ligge dOde pa haystranden, Og da Israel sa den veldige gjerning Herren hadde gjort med egypterne, da fryktet folket Herren, og de trodde pa Herren og p8 hans tjener Moses." (2. Mos. 14, 30-31)

"Ingen skal kunne sta seg mot deg (Josva) alle ditt lies dager, likesom jeg var med Moses, vil jeg vmre med deg, jeg vii ikke slippe deg og ikke forlate deg. (Josva 1, 5) "og hun (Rehab) sa til dem (de to j0diske speiderne): Jeg vet at Herren har gitt dere landet (Israel) og at redsel for dere er fait pa oss, og at alle landets innbyggere for* av angst for dere. For vi har hOrt at Herren tOrket ut vannet i det Rode hay foran dere da Dere drog ut ifra Egypten, og vi har hOrt hva Dere gjorde med amoritter-

— 159 —

kongene p5 hin side Jordan, Sihon og Og, som Dere slo med bann. (d.v.s. drepte) Da vi hOrte det, ble v5rt hjerte fullt av angst, og n5 er det ikke mere noen som har mot til 5 mote dere, for Herren deres Gud han er og Gud b5de i himmelen der oppe og p5 jorden her nede." (Josva 2, 9-11)

"Mens Josva var ved Jeriko, hendte det at han 10ftet opp sine Oyne og fikk se en mann som stod foran ham med draget sverd i sin hand, og Josva gikk bort til ham og sa: HOrer du til oss eller til v5re fiender? Han svarte: Nei, jeg er hOvdingen over Herrens hear, n5 er jeg kommet (d.v.s. for 5 stride for Israel) Da fait Josva p5 sitt ansikt til jorden og tilba og sa til ham: Hva har min Herre 5 si til sin tjener? (Josva 5, 13-14)

"Og Herren sa til Josva: Vaer ikke redd for dem. Jeg har gitt dem i dine hender, ikke en av dem skal kunne st5 seg mot deg... Som de n5 flyktet fra Israel og var p5 veien ned fra Bet-Horon, da lot Herren store stener falle ned over dem fra himmelen heft til Aseka, 55 de d0de, det omkom flere ved haglstenene enn Israels barn slo ihjel med sverdet." (Josva 10, 8 og 11)

"David svarte filisteren: Du kommer mot meg med sverd og lanse og kastespyd, men jeg kommer mot deg i Herren, hværskarenes Guds navn, han som er Gud for Israels fylkinger han som du har hanet Og hele dette folk skal fa se at det ikke er ved sverd og spyd Herren frelser, for Herren r5der for krigen, og han skal gi dere (filistrene) i var h5nd." (1. Sam. 17, 45 og 47)

"Og da den Guds manns tjener (Elisa) tidlig om morgenen gikk ut, fikk han se at en hoer med hester og vogner omringet byen. Da sa hans dreng til ham: A, min herre, hva skl vi gjOre? Han svarte: Vvr ikke redd. De som er med oss (det er Guds hwrer), er flere enn dem som er med dem (syrrer). Og Elisa bad og sa: Herre opplat hans Oyne, s5 han kan se. Og Herren opplot drengens Oyne, og han fikk se at fjellet var fullt av gloende hester og vogner rundt omkring Elisa." (2. Kong. 6, 15-17)

"Og samme natt hendte det at Herrens engel gikk ut og slo hundre og fem og 5tti tusen (185000) mann i assyrernes leir, og da folket sto opp om morgenen, fikk de se alle ligge der som dOde kroppar. Da brOt kongen av Assyria Sankerib opp og drog bort og vendte tilbake, og siden holdt han seg i ro i Ninive." (2. Kong. 19, 35-36)

"Men nor de 70 Sr (jOdene bortvisning til Babylon) er til ende, da vil jeg (Gud) hjemsOke kongen i Babel og folket der, sier Herren, for deres misgjernings skyld, og jeg vil hjemsOke kaldeernes land og gjOre det til evige Orkener." (noe som ogs5 er skjedd) (Jer. 25, 12)

"Ve. Det bruser av mange folk. Det bruser som havet. Det larmer av folkeslag. Det larmer som mektige vann larmer. Ja, det larmer av folkeslag som mange vann larmer, men han (Gud) truer dem, og de flyr langt bort, de japes aysted som agner for vinden oppe p5 fjellene og som stOvhvirvel for stormen. Ved aftens tid, se, da er de ikke mere til. SAledes g5r det med den som plyndrer oss, (jOdene) dette er deres lodd som raner oss." (Esaias 17. 12-14)

Disse utsagnene fra Bibelen viser at det er Gud som strider for Israel og jOdene, og at nor tiden er inne til at Guds planer og Guds rod skal g8 i oppfyllelse, s5 er det ingen makt i verden som kan bekjempe jodene, for Gud har bygd opp sine planer med verden/jorden

— 160 —

r u n d t dette f o I k e t. Bibelen sier: At jodene skal vvre stille, for Herren selv skal stride for dem og gi dem seier over sine fiender. Slik var det i gammel tid, slik er det ogs5 na, og slik vil det enda mere vmre hva som gjelder framtiden.

Hva som gjelder framtiden, s5 star Israel og jOdene overfor store kriger og gedigne forsOk fra hedningenes side p5 A utslette dem som folk og land. Hedningene kan nemlig ikke tale jOdene, for de er annerledes enn hedningefolkene, i og med at de er Guds utvalgte folk. Det Iukter med andre ord "kristen-mannsblod" av dem, og det kan ikke hedningene tale, og derfor m5 jOdene utryddes. Bak alle disse anslagene mot jOdene star naturligvis denne verdens fyrste, som er Satan, og det er hans vesen 5 forsOke 5 bekjempe de planene Gud har lagt, og som han akter a gjennomfore. Konflikten mellom jOder og hedninger er derfor dypest sett en k o n f I i k t p5 det 5n delige omr5det mellom Gud og hans planer p5 den ene siden og Satan og hans planer p5 den andre siden.

Hva som gjelder hedningenes framtidige angrep p5 Israel og jodene, s5 samler dette seg stort sett rundt to hovedkomplekser av profetier, og det er Gog-profetiene og Antikristprofetiene. Det fyrste anslaget (Gogs angrep p5 Israel) bet'lover ikke vvre s5 langt unna. Det er mye som tyder p5 at det kan inntreffe ganske snart. Dette g5r da kort ut p5 at Sovjet-unionen med sine allierte (arabere og andre) vii g5 til angrep p5 Israel, men dette skal ikke lykkes. Gud selv vil gripe inn og tilintetgjore dem p5 Israels fjell. (Les Esek. 38 og 39) "Og du menneskesOnn! Sp5 mot Gog og si: S5 sier Herren, Israels Gud: Se, jeg kommer over deg, Gog, fyrste over Ros, Mesek og Tubal. Og jeg (Gud) vil vende deg om og drive deg fram og fOre deg opp fra det ytterste Norden (Sovjet-unionen) og la deg komme over Israels fjell. Og jeg vil s15 din bue ut av din venstre hand og la dine piler falle ut av din hOyre h5nd. PA Israels fjell skal du falle, du og alle dine skarer og de folkeslag som er med deg, jeg gir deg til fOde for alleh5nde rovfugler og for markens ville dyr." (Esek. 39, 1-4)

Dette angrepet blir sl5tt tilbake av Gud selv, og det skal p5 ingen mate lykkes. Ved denne sanering og tilintetgjorelse av kommunisme, arabisk antisjonisme og generelt jodehat far ogs5 resten av verden se Guds storhet og far anledning til 5 gi seg over til Gud og prise ham. "Og jeg (Gud) vil apenbare min storhet og min hellighet og gi meg til kjenne for mange folks Oyne, og de skal kjenne at jeg er Herren." (Esek. 38, 23)

JOdene vil ogs5 f5 nyte godt av denne seieren. De skal for en tid f5 igjen noe av den gode vilje og sympati som f.eks. ble dem til del etter 2. verdenskrig. Dessuten skal verden og hedningene forsta at Gud er p5 jOdene side, og at det er livsfarlig g5 til angrep p5 jOdene. "I syv maneder skal Israels hus holde p5 med 5 begrave dem (kommunistene, araberne og hedningene) for A rense landet. Ait folket i landet skal vmre med om A begrave dem, og det skal vmre dem til navnkundighet p5 den dag jeg (Gud) apenbarer min herlighet, sier Herren, Israels Gud. (Esek. 39, 12-13)

Men hedningene vil ikke vmre i stand til 5 holde fast pa denne belwringen som de fikk av Israels Gud, i og med at Gog gikk til angrep p5 jOdene og ble sl5tt av Gud. De vil etter en tid samle seg og ga til nye angrep p5 Israel, men denne gangen er det ikke bare et begrenset angrep som vil finne sted, slik som det var tilfelle under Gogkrigen. I denne siste krigen vil a I le verdens na sjo ner g 'A mot

— 161 —

—

Israel under ledelse av Anti-Krist, men ogs5 den negangen vil de lide nederlag, for Gud/Kristus kjemper for sitt folk og gir dem seier over sine fiender.

Vi skal ogs5 to med noen f5 Bibel-sitater som viser b5de omfanget av striden, hvor den forgSr og hvordan utfallet blir. "For se, i de dager og p5 den tid, n5r jeg gjOr ende p5 Judas fangenskap og Jerusalems fangenskap, da vil jeg samle alle hedningefolk og fOre dem ned i Josafats dal (Josafat betyr: Gud & Ammer), og jeg vil der g8 i rette med dem for mitt folks og min arvs, Israels skyld, fordi de spredte dem blandt hedningene og delte mitt land (som er Israel)." (Joel 3, 6-7)

"for jeg (Gud) vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av staden skal matte ga i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden. For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolk, som han fOr har stridt p5 kampens dag." (Sak. 14, 2-3)

"Og han (Gud) samlet dem (hedningene) pa et sted som p5 hebraisk heter Harmageddon." (Joh. Ap. 16, 16)

"For Herrens vrede er over alle hedningefolkene, og hans harme over all deres hear, han slAr dem med bann (d.v.s. dreper dem), overgir dem til a siaktes ned Herrens sverd er fullt av blod, gjOdd med fett, med blod av lam og bukker, med nyrefett av vvrer, for en offerslaktning holder Herren i Bosra og en stor slaktning i Edoms land. (Bosra-aksjonen er saeriig rettet mot araberne) .. for fra Herren kommer en hcvnensdag, et gjengjeldelsens ar for Sions sak." (Esaias 34, 2, 6 og 8)

"Hvem er han som kommer fra Edom, i rOde klmr fra Bosra, sa prektig i sin kledning, kneisende i sin store kraft? Det er jeg som taler rettferdighet, som er mektig til 5 frelse. (Det er Kristus) Hvorfor er din kledning s5 rod og dine klmr lik hans som treder vinpersen? Persekaret har jeg tr5dt, jeg alene, og av folkene var ingen med meg, s5 tradte jeg p5 dem i min vrede og trampet dem sOnder i min harme, da sprOytet deres blod p5 mine klEer, og hele min klmdning fikk jeg tilsOlt. For hevnsens dag var i mitt hjerte, og mitt gjenlOsnings8r var kommet, og jeg sa meg om, men det var ingen som hjalp, jeg undret meg, men det var ingen som stOttet meg, da hjalp min arm (Gud) meg, og min harme stOttet meg, og jeg tr8dte ned folkeslag i min vrede og gjorde dem drukne i min harme, og jeg lot deres blod rinne p5 jorden." (Esaias 63, 1-6)

Dette er den siste striden mellom hedningene og jOdene, mellom Satan og Gud. Satan skal etter dette bindes for 1000 Sr. og verden g5r inn i en fredsperiode (1000- ars-riket) der Jesus-Kristus-Messias skal vmre konge ut ifra Jerusalem og ut ifra Israel. Dette er alts5 ett av siktem5lene med b5de Abrahams utvelgelse og jOdenes vandring gjennom seklene, og n5r vi ser det hele p5 denne bakgrunnen, kan vi ogs5 lettere forst5 de andelige motsetninger som det til enhver tid vil vre mellom jOdene og hedningene; for hedningene kan ikke av seg seiv vmre lydige mot det som hOrer Guds rike til. De vil gjOre opprOr mot det — og det har de ogs5 gjort i utstrakt grad opp gjennom den verdslige historie.

Hva som gjelder jOdene, s5 vil ogs5 mange av dem vmre som hedningene, men de

—

f5r det bare ikketil. Gud har satt sitt innsegl ph' dette fo I k et — b5de til godt og til ondt — og det vii prege dem for alltid. Guds utvelgelse av folket og landet star fast, og Gud selv vii st5 som garantist for at hele Guds ord og r5d hva som gjeider folket og landet, skal ga i oppfyllelse. Bak folket og i Israel skimter vi og anerkjenner Guds planer og ledelse. G u d e r f o r t s a t t H i s t o r i e n s H e r r e . I I s r a e l l a r h a n s e g s e — m e n b a r e f o r d e m s o m h a r O y n e 5 s e m e d .

Vi skal med dette avslutte artikkelen om Israel-folket og landet, men vi vil bare referere spOrsmalet: Er Gud for jOdene, hvem er da imot dem? Eller er det noen som er sterkere enn Gud — v5r Gud og jOdenes Gud? Svarene p5 disse spOrsm5lene gir seg selv. I ngen kan rokke ved Guds planer — hverken i Midt-Osten eller andre steder i verden. Derfor kommer Gud ogs5 til a fOre jOdene i Midt-Osten fram til e n e n d e l i g o g o v e r b e v i s e n d e s e i e r o v e r s i n e m a n g e f i e n d e r — i f u l l t s a m s v a r m e d d e t p r o f e t i s k e o r d . J O d e n e e r k o m m e t f o r f o r b I i i • I s r a e l . I n g e n k a n j a g e d e m b o r t f r a l a n d e t t i l t r o s s f o r a t d e t e r m a n g e s o m h a r p l a n e r o m d e t . J o d e n e v i l — v e d G u d s h j e I p — s t a d i g u t v i d e s i n e l a n d b e s i t t e l s e r i M i d t - O s t e n o g k o n s o l i d e r e s i n s t i l l i n g .

Til sist vil de ogs5 som hel nasjon — under vanskelige politiske og krigsmessige forhold (Sak. 12 — 14) skue opp til ham som de har gjennomstunget, Mannen fra Nasaret, og fa del i frelsen i Jesus Kristus. Da er ogs5 tiden kommet til at de kan motta Jesus som sin Messias, som da skal vvre konge ut ifra Jerusalem og Israel i det konkrete. og historiske Messias-riket eller 1000-ars-riket. "S5 fatt da et annet sinn og vend om (dette er sagt til jOdene), forat deres synder m5 bli utslettet, s5 husvalelsens tider (frelsen med alt som dette innebvrer) kan komme fra Herrens asyn, og han kan sende den for dere (jOdene) utk5rede Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager ay." (Ap.gj. 3, 19-21)

ISRAELS LOFTER

Lydighet er og har bestandig vært en forutsetning for at Guds ord og planer skal ha framgang i verden. Alle som tror, er mer eller mindre lydige mot det som Gud måtte si til den enkelte. (De som ikke tror, er altså ulydige). Så er altså det å tro det samme som å være lydige — lydige mot det himmelske kall. Å tro er altså det samme som å komme når Gud kaller, det samme som å gå når Gud befaler det og gjøre dette eller hint når Gud ber deg om det.

Paulus sier om dette: "Derfor, kong Agrippa, ble jeg ikke ulydig mot det himmelske kall." (Ap.gj. 26, 19)

Opp gjennom frelseshistorien har vi mange eksempler på lydighet. Kristus var naturligvis den som var mest lydige, idet han var lydige inntil døden på korset. Han døde for oss for at vi skulle kunne leve for Gud og for hverandre.

Abraham (far til mange folk) var også lydige idet han som 75-åring drog ut fra sitt land og folk til et ukjent land som Gud skulle vise ham. Det var på Guds befaling han drag og ved tro. "Og Herren sa til Abram: Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg." (1. Mos. 12, 1) "Ved tro var Abraham lydige da han ble kalt, så han dro ut til det sted han skulle få til arv, og han dro ut uten å vite hvorhen han skulle komme." (Hebr. 11, 8)

Det var her det hele startet. Det var i forbindelse med Abraham og de folkene han tok med seg, at Gud utvalgte seg sitt eget folk, nemlig jødene. Dette gøstefulle folket, Guds folk, har forøvrig vært på vandring — mer eller mindre — helt fra Abraham av. Til tross for at de har fått lofter om land og velsignelse, var de likevel ikke ferdige til å ro i verden. Eller bedre. På grunn av at de er Guds utvalgte folk, så har hedningene bestandig plaget og hålet dem, og det gjør vi ennå også. Jødene har ennå ikke fått det siste beger av hårdhet og fornedrelse som vi rekker dem. Ifølge Guds ord var de ennå stående foran store ydmykelser og vanskeligheter, men han som begynte en god gjerning — også i dette folket — skal fullføre den, for Gud har store planer med sitt folk i fortsettelsen.

På grunn av at Abraham var villig til å dra ut, fikk han og hans folk store lofter og velsignelser av Gud. Vi skal i denne artikkelen se spesielt på lofter, nemlig loftet og loftet om at de skulle bli til et stort folk.

Basis for oppfyllelsen av loften ligger hos Gud selv. Han gir dem av egen fri vilje. Han sier ikke i disse tilfellene slik som han ofte ellers gjør: Dersom dere greier å oppfylle det eller det, så skal dere få det og det som gjenytelse. Nei, i disse loftene gjenspeiler Guds frie vilje seg til å gjøre med sats som han vil. (Hele jorden hører jo Herren til). Disse loftene forteller også om Guds trofasthet, Guds frie valg og Guds

orden. "Og jeg (Gud) vil gjøre deg til et stort folk, jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort, og du skal bli en velsignelse. Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne, og i deg skal alle jordens siekter velsignes. (1. Mos. 12, 2-3)

Velsigner du jødene?

Gud har gitt jødene store landområder i Midt-

østen. Han har gitt dem til jødene av sin egen frie vilje. "Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din vilt gir jeg dette land, fra Egyptens elv, like til den store elv, elven Frat (Eufrat)." (1. Mos. 15, 18) "Og jeg vil gi deg og din nett etter deg det land hvor du bor som hemmed, hele Kanaans land, til en evig eiendom, og jeg vil gi dere deres Gud." (1. Mos. 17, 8)

Hva skal vi gjøre med dette? Eller kan vi i det hele tatt gjøre noe med dette? Står ikke Guds lofter til Israel fast? Jo, de står fast — fast som fjeli og vi kan ikke gjøre noe med dette — uten det skal på at landet hører jødene til, og at det ikke er arabisk område. Gud har gitt landet til jødene for lang tid siden, og nå når de tar landet i besittelse igjen, er det sitt eget land de tar og ikke arabernes land, som nærmest en hel verden skriker om. (Jama's siste aystemning i FN's Generalforsamling der jødene bosetningspolitikk på Vest-bredden ble enstemmig godkjent). Her var det ikke plass for noe nyansert eller balansert syn, nei her hørte vi på ny skriket som vi har hørt så mange ganger for: Bort med jødene. Vi vil ikke ha dem her. De har ingen ting her å gjøre. Det er ikke deres land og deres område.

Vi er også vitne til hvordan jødene bare blir mer og mer isolert på det politiske område, etter som tiden går. Til slutt vil de bli stående igjen alene — som så ofte før — men de har en alliert som selv har sagt at han vil stå på deres side, og det er Gud, jordens skaper og opprettholder, og da står de trygt. Ved sitt ord feier han både Verdensorganisasjonen og de fiendtlige hærer til side. Ved sitt ord beskytter han sitt folk.

Vi er også vitne til hvordan folkene (hedningenes) skrik bare mer og mer får overhand i forholdet til jødene. Israels "venner" gir etter fordi i hedningenes skrik er høyt at de ikke greier å høre på det, og fordi jødene uvenner har olje, og det må vi ha for å få våre biler til å gå og til å hete opp våre hus med. Vi må ikke fryse, men jødene må fryse i vårt sted

— alene som de er.

At verden ikke først Guds planer og er villig til å forsvare jødene, er førstelig nok, men hvor er teologenes stemme, og hvor er kristenfolkets stemme i forsvaret, for jødene og deres rettighet er? Har den lydd slik som den skal lyde? Nei, den har ikke lydd.

Det har vært hvist om dette i kirkene, men jeg har ikke hørt noe om dette hverken i gudstjenesten eller i prekenen i kirken, eller hørt noe mye om dette på bedehuset eller lest noe svært mye om dette i de kristne avisene og bladene — med unntak av Karmel og Dagen. (Hva som gjelder Dagen, så er dette Norges beste kristen-avis på grunn av sin klare holdning til Israel og det profe-

— 165 —

tiske ord. Den burde derfor leses av mange flere. Hva som gjelder Karmel, har også dette bladet det samme klare synet på Israel og jødene og burde vært lest av mange flere. Jeg anbefaler derfor disse to bladene.)

I forsvaret av jødene har ikke kristenfolkets stemme add høyere enn til spurvekvitter (se Pred. 12), ja ikke så høyt en gang.

Hva er grunnen til dette? Den er ganske enkel: En stor del av teologene og kristenfolket tror ikke på Guds ordet og loftene til jødene slik som de kommer til uttrykk i Bibelen. De tror at kirken eller menigheten har overtatt loftene til Israel. Kirken tror at den er Israel. For en enkel og feilaktig teologi og Na står det imidlertid i Guds ord at det er så enkelt at ikke engang døren skal fare vekk, men det var vel ikke meningen å gjøre teologien så enkel at både døren og teologen farer vill?

Kirken, teologene og en (stor) del av lekfolket tror heller ikke at Gud har lovet jødene store landområder i Midt-Osten. Dersom de hadde trodd det, så hadde de kommet fram med det i forkynnelsen. De tror derimot at kirken/menigheten har overtatt jødernes lofter (om landområder i Midt-Osten). Na er imidlertid ikke disse landområdene lenger å betrakte som konkrete landområder, men som et uttrykk for kirkens ekspansjon og vekst.

Nei, dette er ikke riktig. Jødene har fått landet (Israel), området og byen (Jerusalem) av Gud til en evig eiendom, og ingen kan fravriste dem dette

ikke engang Gud, for sitt kall, sine nådegaver og sine lofter angår han ikke på. Gud holder det han lover. Vi kan stole på Gud. Om vi er trolose, så er han trofast.

Er det ikke snart på tide at kirken og teologene måner seg opp og strammer seg opp, slik at de kan komme i et riktig og positivt forhold til det profetiske ord og Guds lofter til Israel? Har ikke menigheten fått nok lofter av Gud, eller er man ikke fornøyd med det som Gud har gitt oss? Ingen har fått så intime og fine lofter som kirken/menigheten som en del av Kristi legeme, der Kristus er hodet, og vi er lemmene, og der vi til slutt skal bli likedannet med Guds sønns bilde. Er ikke dette nok, eller er det en form for 5ndelig utplyndring og 5ndelig imperialisme kirken driver overfor jødene? Ja, det siste er nok tilfelle. Vi har lært av denne verdens herrer, så vel koloniherrerne som kommunistene — som er spesialister i å ta fra andre — det som tilhører dem.

Så har vi da ikke bare en verdslig utbytting og imperialisme. Nei, vi har dessverre også en 5ndelig, der kirken/menigheten tar av loftene til Israel, og mener at de er bestemt for kirken. Men slik er det ikke. Kirken burde for lengst ha strammet seg opp til å ha fortalt verden, som ligger i uvitenhet og i det onde, at Israel er jødernes land, at Jerusalem er den store konges stad, og at Gud har store planer med landet, området og byen i fortsettelsen. Fradetteområdene skal nemlig en gang i framtiden — kanskje om ikke så lenge — en del av Guds-riket komme til sin syngestasjon med Jesus-Kristus-Messias som konge. Dette er det såkalte 1000-års-riket som Gud selv har omtalt en rekke ganger både i GT og NT, men så er dette så lite framme i forkynnelsen at en skulle nesten tro at

—166—

de som tar det fram bedriver vranglore og ikke refererer til hva som står i Bibelen, Ja, det er så lite framme at en skulle nesten tro at de som tar det fram er uansvarlige kvinner og menn og nærmest å betrakte som uansvarlige kverulanter og 5ndelige pygmeer.

Det står opp til Gud domme, men han glemmer ikke Israel og sine lofter til jødene. "Sion sa: Herren har forlatt meg. Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg." (Esaias 49, 14-16)

Dessuten vil Gud veisigne den som velsigner jødene og forbanne den som forbanner dem. Er det ikke på tide at kirken begynner å veisigne jødene og tale vel om dem i en verden full av ondskap og svik, i stedet for å ta fra jødene

deres!Ofter fra Gud og bare jatte med de verdslige politikere i FN og andre fora — disse verdens herrer som hverken har interesse eller syn for det som h0rer Herren til, men bare syn for hvordan de skal :15 verden til 5 halte videre i en Okologisk-- og ressurskrise, som de selv har geleidet verden inn i. Er det rart at de i sin L;...sperasjon sviker Israel n5r de kan f5 olje av araberstatene og p5 den maten fa verden til a fungere enda en dag? (uttrykk for et kort tidsrom)

Nei, det er ikke rart at verden sviker jOdene. D e t h a r den best a n- d i g g j o r t. Merkeligere er det at kirken/menigheten sviker Israel ved 5 ta deres !otter og ved ikke 5 tore 5 si fra til verdensmenneskene (hedningene) om at de m5 holde seg unna jodene, at de star p5 "hellig lord" i Midt-Osten, og at de "m5 ta av seg p5 beil■a" og fare varlig fram i sin omgang med jOdene.

Er det noe rart at Jesus stiller et spOrsnnal i slutten av fOlgende kontekst: "Men skulle da ikke Gud hjelpe sine utvalgte (jOdene og de kristne) til deres rett, dem som roper til ham dag og natt, og er han sen nar det gjelder dem? Jeg sier dere at han skal skynde seg til a hjelpe dem til deres rett. Men nar MenneskesOnnen kommer (Kristi komme for opprettelsen av 1000-ars-riket), mon han da vil finne troen p5 jorden?" (Luk. 18, 7-8)

Her er det ikke snakk om frelsende tro. Den vii Jesus finne bestandig p5 jorden — b5de n5r han kommer for 5 hente sin dyrtkjOpte menighet til himmelen, og nar han kommer for 5. opprette den del av Guds-riket som vi kaller 1000-5rs-riket p5 denne jord. Nei, her er det snakk om den generelle tro p5 at alt Guds ord er sant, og at det skal forst5es eksakt og umiddelbart slik som det kommer til uttrykk i Guds ord. D e t s k a l a l t s 8 i k k e o m t o l k e s .

Det er ikke mange som har en slik tro i dag, og fmrre skal de bli etter hvert. Ogs5 p5 dette punkt har Guds ord rett. Det er alts5 et end e t i d steg n og et f r a f a I l stegn at kirken/menigheten ' o m t o l k e r p r o f e t i e n e som gar pa Israel, som om de gja It kirken selv.

Det andre aspektet jeg innledningsvis sa at jeg ville berOre i denne artikkelen, var loftet til Abraham om at jOdene skulle bli et stort folk. Her vil jeg ta utgangspunkt i 1. Mos. 22, 15-18: "Og Herrens engel ropte enn5 en gang til *Abraham* fra himmelen og sa: Ved meg selv sverger jeg sier Herren: Fordi du gjorde dette og ikke sparte din eneste sOnn, s5 vil jeg storiig velsigne deg og gjøre din nett s5re tallrik, som stjernene

— 167 —

p5 himmelen og som sanden p5 havets bredd, og din nett skal to sine fienders porter i eie, og i din sett skal alle jordens folk velsignes, fordi du 10d mitt ord." (Se artikkelen: ISRAEL — FOLKET OG LANDET I BIBELENS LYS)

Her sverger Gud ved seg selv at han vil gj0re Abrahams aett s5re tallrik. Og n5r Gud sverger ved seg selv og til sitt eget navn, sa st5r dette fast i alle evigheters evighet, for det finnes ingen som er stOrre som han kan binde sine lofter til. Vi legger ogs5 merke til at Abrahams nett er inndelt i to kategorier mennesker og to grupperinger, hvor den ene sammenlignes med "stjernene p5 himmelen", og hvor den andre sammenlignes med "sanden p5 havets bredd."

Som vi ser deles Abrahams wtt opp i forskjellige grupperinger av mennesker som f5r betegnelser som "stjernene p5 himmelen" og "sanden p5 havets bredd." Hva som eksakt ligger i disse uttrykk eller benevnelser, er det vanskelig 5 ha noen fast formening om, s5 det skal vi ikke forsOke 5 utdype i denne artikkelen, men vi kan likevel antyde at uttrykket "sore stjernene p5 himmelen" g5r p5 de jOder som er troende b5de i gammel— og nytestamentlig tid, og som dermed, etter at de har f5tt sine oppstandelseslegemer, skal inng5 i den himmelske fase av 1000-5rs-riket.

Hva som ang5r det andre uttrykket "som sanden p5 havets bredd", vil jeg antyde at dette uttrykket g5r b5de p5 de jOder som g5r fortapt, og de jOder som blir frelst i den antikristelige trengselstid, og som g5r inn som troende og messianske jOder i 1000-5rs-riket her p5 denne jord.

U t t r y k k e t " s o m s t j e r n e n e p 5 h i m m e l e n " g i r a l t - s 5 u t t r y k k f o r e n h i m m e l s k t i l h O r i g h e t , m e n s u t - t r y k k e t , " s o m s a n d e n p 5 h a v e t s b r e d d " g i r u t t r y k k f o r e n j o r d i s k t i l h O r i g h e t .

N5r dette innledningsvis er sagt om Saras og Abrahams Ott, vil jeg forsOke knytte dette til landIOftet for 5 se til hvilken del av wten dette f0rst og fremst til: hone (tilhOrer), og i dette forsDket kommer Hebreerbrevet kap. 11 oss i mote og byr seg fram til en dypere forst5else av Guds ord — noe som forOvrig alt Guds-ordet gjOr. Der st5r det om Abraham fra v. 8-10 i Jesu navn: "Ved tro var Abraham lydige da han ble kalt, s5 han drog ut til det sted han skulle f5 til ary (Israel, Jerusalem og et enda stOrre omr5de), og han drog ut uten 5 vite hvorhen han skulle komme, ved tro oppholdt han seg som utlending i det lovede land som i et fremmed land, idet han bodde i telt sammen med 'sal(og Jakob, medarvinger til det samme IOftet, for han ventet p5 den stad som har de faste grunnvoller (det himmelske Jerusalem), og som Gud er byggmester og skaper til."

A du forunderlige Gud — hvor merkelig er ikke ditt kall, utgrunnelige er dine veier, og hvor hOye er ikke dine tanker over v5re tanker. Til tross for at Abraham drog ut fra sitt folk og sitt land og inn i det ukjente, og til tross for at Gud hadde lovet ham og hans etterfolgere Israel, s5 oppholdt han seg likevel som en „hemmed i det lovede land" idet Gud hadde vist og lovet ham noe stOrre og bedre, nemlig det himmelske Jerusalem — der hvor alle troende mennesker en gang i framtiden skal samles og bo sammen med Gud og Lam met.

Abraham var imidlertid ikke alene om dette — denne forventningen og forvissningen om at det bak denne jordiske virkelighet ogs5 er en himmelsk virkelighet,

— 168 —

som en m5 strekke seg etter med all sin kraft og alle sine evner. Nei, han dette denne tro og denne visshet med alle troende i Israel — og det like fram til denne dag. Om de troende i Israel star det bl.a.: "I tro dode alle disse uteri at de hadde oppn5dd det som var lovet (frelsen i det himmelske Jerusalem), men de sa det langt borte og hilste det og bekjente at de var fremmede og utlendinger p5 jorden. For de som sier slikt, gir derved til kjenne at de s0ker et fedreland, og dersom de hadde tenkt p5 det som de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til a vende tilbake, men n5 stunder de etter et bedre, det er et himmelsk, derfor skammer Gud seg ikke ved dem, ved 5 kalles deres Gud, for han har gjort en stad (det himmelske Jerusalem) ferdig til dem." (Hebr. 11, 13-16)

M5 vi alle yvre som disse menneskene som er oppsummert i Hebr. 11, som ikke skydde noe offer eller noen anstrengelse for 5 f5 tak i den framtidige frelse — for 15 tak i "en bedre oppstandelse" (v. 35) og for 5 f5 tak i det himmelske Jerusalem. Der skal vi mOte dem alle sammen dersom vi holder den f0rste fulle visshet fast inntil enden (Hebr. 3, 14).

Vi har ogs8 fatt 10fter om at vi skal sitte til bords med Abraham, Isak og Jakob i Guds rike. "Men jeg (Jesus) sier dere at mange skal komme fra Ost og fra vest og sitte til bords med Abraham, Isak og Jakob i himlenes rike, men rikets barn (de fleste av jOderne) skal kastes ut i mOrket utenfor, der det skal yvre gr5t og tenners gnissel." (Matt. 8, 11-12)

Til tross for at dette ovenfornevnte Bibel-stedet f0rst og fremst gar pa det fellesskapet som vi skal ha med Abraham og de andre troende jOder i 1000-5rs-riket, s5 mOter vi dk m forst i det himmelske Jerusalem og har fellesskap med dem der og blir kjent med dem.

Bonn jeg sa innledningsvis, ville jeg fors0ke a finne ut hvilken del eller hvilken gruppering av Abrahams sett som fikk 10ftet om landet. Jeg star da fast at land: 1 0 ftet ble gitt til alle jOder, og a t v i i k k e k a n b e g y n n e 5 d e l e opp det jodiske folk i forskjellige grupperinger hva som angar akkurat dette.

For det f0rste tilh0rer landet (Israel) det jOdiske folk, for jOderne har fAtt landet til "en evig eiendom ." Vi kan derfor ikke begynne 5 dele opp den j0- diske nasjon i forskjellige grupperinger og si at noen bestemt gruppering har forrett til landet framfor en annen gruppering. I dag er landOftet gitt b5de til troende (messianske) jOder og til verdslige jOder.

Na vet vi imidlertid at den jOdiske nasjon skal skjwres ned til et minimum i den store trengsel, slik at det bare blir igjen en liten levning eller rest av troende jOder. I 1000-ars-riket vil derfor landOftet vwre forbeholdt disse.

Hva som gjelder Israels frelse, som er den f0rste frelse av et heit folk — som vil vmre det normale i 1000-5rs-riket — vil jeg referere til to Skriftsteder idet jeg anser dette som meget viktig. Det f0rste vil jeg ta fra GT, fra Sak. 12, 10: "Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyde nAdens og bOnnens and, og de skal skue opp til meg (Jesus) som de har gjennomstunget, og de skal s0rge over ham som en sOrger over sin enb5rne's0nn, og klage s5rt over ham som en sOrger over sin f0rstefOdte."

Det andre Bibelsitatet vil jeg ta fra Rom. 11, 25-27: "For jeg vil ikke br0dre at

dere skal vaare uvitende om denne hemmelighet -- forat dere ikke skal tykkes dere selv kloke — at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fylden av hedningene er kommet inn (utkallelse av Kristi legeme), og slik skal h e I e Israel bli f r e I s t , som skrevet er: Fra Sion skal redningsmannen komme, han skal bortrydde ugudelighet fra Jakob, og nar jeg borttar deres synder, da er dette min pakt m e d d e m . "

S5 er det da ikke riktig det som f.eks. Ivar P. Seierstad sier i sin lille bok: Profeti og oppfyllelse s. 31: "Men Gud har aldri lovet et vantro Israel politisk befrielse og tilbakevending til landet. Israels folk utenfor Kristus kan ikke paberope seg noe gammeltestamentlig 10fte som legitimasjon for verdslig— politiske krav i Israel. En annen sak er det at ogsa det vantro Israel er innenfor grepet av Guds utvelgelse og blir oppholdt som hans smrlige redskap blant folkene. Gud har hatt og har fremdeles sin bestemte hensikt med Israels folk."

Det er klart at det som Seierstad Oar har er gait. I og med at jOderne har fatt Iandet tilbake av Gud fra 1948, sa gjelder landOftet bade de verdslige og-de messianske jOder.

En annen konsekvens av Seierstad sitt syn er: At det som er skjedd med jOderne fra 1948 og fram til i dag, og det som er skjedd i Israel, ikke er et uttrykk for at det profetiske ord gar i oppfyllelse i Israel, og at jOderne far sitt land tilbake fra Gud, men at dette er uttrykk for verdslig-politiske avgj0relser og tilfældigheter i FN og andre internasjonale fora.

Vi kan ikke vmre enige i et slikt syn som det som Seierstad her gir uttrykk for, og som vi her alt for mye av i den norske kirke og blant norske teologer, og forkynnere. Vi ser det silk at tiden er kommet sa langt i frelseshusholdningen at det er det prof etiske ord som far sin direkte og bokst avel ige oppfyllelse i Israel. Dette gjelder bade lOftet og Ian- det og jOdenes hjemvenden til Eretz Israel (Israels land). Det neste vi venter pa av positive begivenheter er Gogs nederlag p5 Israels fjell og Israels frelse.

Som konklusjon pa det jeg har skrevet ovenfor, slay jeg altsa fast: At det p5 navaerende tidspunkt er samtiige jOder som

er formidlere av landOftet. Det gar derfor ikke an 5 dele opp den jOdiske nasjon i forskjellige grupperinger hva som gjelder deres tilknytning til landet, Eretz Israel. Den historiske situasjonen i Israel i dag viser oss at en slik oppstykking er gal.

Til tross for at flertallet av jOder i dag er vantro jOder, sa tilhOrer landet sa vel disse som de messianske Oder. Etter at den store trengsel er avsluttet vil imidlertid forholdet vmre et annet. Da vil landet, Eretz Israel, kun tilhOre de frelste jOder som har overlevd denne trengselen, og som vi benevner med "resten eller levningen."

Hva som gjelder de messianske jOdene og de troende jOder i gammeltestamentlig tid, s5 er det klart at de sprenger grensene for en jordisk tilknytning til Erets Israel. Deres tanker og lengsler gar videre — til himmelen eller det himmelske Jerusalem —som vil vmre deres bosted etter at oppstandelsen har funnet sted.

Deres utgangspunkt og deres bolig vil vmre i himmelen, men dette forhindrer ikke at de i 1000-ars-riket ogsa vil tjene Jesus Kristus Messias pa jorden. I 1000-ars-riket vil det nemlig vaere en intim kontakt og forbindelse mellom himmelen og jorden.

— 170 —

Hva som gjelder den vantro del av Abrahams nett, s5 gjOr ikke Gud forskjell p5 folk, men ma dOmme disse jOdene p5 lik linje med at han dOmmer hedningene. "For Gud gjOr ikke forskjell p5 folk, alle som syndet uten loven, skal ogs5 gA fortapt uten loven, og alle som syndet under loven, skal g5 fortapt ved loven." Rom. 2, 11-12)

Det a vmre Guds utvalgte folk betyr ikke det samme som at Gud ikke straffer jOdene for deres svik og frafall mot ham. Av og til straffer han selv og direkte, og av og til straffer han indirekte gjennom andre folk og nasjoner. Jeg vil i denne sammenhengen ta med 2 Bibel-sitater fra Esaia for 5 vise bade hvor alvorlig det era trosse Guds vilje, og for vise hvordan Gud ma skj ae re ned den jOd- iske nasjonen til et minimum p5 grunn av deres trolos het.

"Hvem har overgitt Jakob til plyndring og Israel til rOvere? Var det ikke Herren, han som vi syndet mot, og p5 hvis veier vi ikke vine vandre, og p5 hvis lov de ikke hone? SS utoste han over dem sin brennende vrede og en veld ig krig, den satte dem i brann rundt omkring, men de forstod det ikke, den brente dem, men de la det ikke p5 hjerte." (Esaia 42, 24-25)

"En levning skal omvende seg, levningen av Jakob, til Gud den veldige veldige. For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal bare en levning av det omvende seg, tilintetgjorelse er fast besluttet, en flom av rettferdighet. For tilintetgjOrelse og fast besluttet dom fullbyrder Herren, Israels Gud, haerskarenes Gud, over all jorden." (Esaia 10, 21-23)

Hva som gjelder Israels land og folk, s5 star de overfor store vanskeligheter og store offerer. PS det politiske omr5det vil jOdene bare bli mer og mer isolert etter som tiden gar, og etter som hedningene sviker dem.

Det er saerlig rundt to problem— og to profetikomplekser at jOdene i framtiden vil sta overfor de stOrste vanskelighetene. Det er for det fOrste Gog-profetiene, og for det andre alle profetiene om endens tid eller den store trengsel med Antikrist i sentrum for begivenhetene. Denne siste trengselen skjer innenfor rammen av 7 Sr eller den siste aruken av Israels og Jerusalems 70 5r-uker, hvor det n5 bare star en uke igjen. (Se Dan. 9, 24-27)

Begge disse komplekser av begivenheter vil ta sikte p55 utrydde jO de n e tote It og ta fra dem landet og byen, men det skal ikke lykkes. Gud Griper inn p5 forunderlig mate — som s5 ofte fOr og berger og hjelper sitt eget utvalgte folk.

Hva som gjelder Gog-profetiene (Esek. 38 og 39) ser det ut til at denne begivenhet i saerlig stor grad vil skSne Israel, og bra er det, for Gud vil selv gripe inn pi samme dag som Gog kommer: "Men p5 den samme dag, den dag Gog kommer inn over Israels land, sier Herren, Israels Gud, da skal min harme stige opp i mitt isyn Jeg vil g5 i rette med ham med pest og med blod, og et skyllregn og haglstener, ild og svovel vil jeg la regne ned over ham og hans skarer og over de mange folkeslag som er med ham. Og jeg vil apenbare min storhet og hellighet og gi meg til kjenne for mange folks Oyne, og de skal kjenne at jeg er Herren." (Esek. 38, 18, 22-23)

Hva som gjelder begivenhetene rundt Anti-Krist og hans forsOk p5 5 utrydde jO- done og ta landet, vil Israel ikke bli spart. Jeg siterer fra Bakeries som p5 en spesiell

— 171 —

mite omtaler hedningenes forsOk pi 5 underlegge seg landet og byen og utrydde jO- dene: "for jeg (Gud) vii samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av staden skal matte gi i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden." (Sak. 14, 2)

Hva som gjelder denne profetien, kan det vmre vanskelig 5 si noe heft eksakt om hvor mange som ma late livet. I og med at hedningene gir til krig mot Jerusalem, si sier det seg selv at menneskelig gar tapt. Dessuten blir det heller ikke gitt opplysninger am hvordan det gar med den delen av befolkningen som ma ut i landflyktigheten. En del av folket vii imidlertid bli vmrende i byen.

Hva som gjelder utryddeisen av jOdene, nar en ser landet under ett, fir vi opplysninger om at 2 / 3 av disse skal utryddes/omkomme, mens 1/3 skal leve. Vi ma ogs5 vmre oppmerksomme p5 at denne tredjedelen videre skal gjennom Guds dom, slik at antallet overlevende blir beskrevet ytterligere. De fi (resten eller levningen) som blir igjen av jOdene, etter den antikristelige trengselstid og Guds dom over jOdene, er derimot frelste mennesker, som har tatt imot Jesus som sin Messias, og de vi I utgjOr e kjer - nen eller eliten av jOdisk-kristne mennesker 1000 -irsriket.

Vi skal sitere en del Bibel-steder for 5 vise at utgreiingen ovenfor er riktig. "Og i hele landet, sier Herren, skal 2/3 utryddes og omkomme, bare 1/3 skal levnes der. Og denne tredjedel vii jeg la gi gjennom ilden og rense den, og prOve den, som en prOver dull. De skal pakalle mitt navn, og jeg vii bonnhOre dem, jeg vii si: De er mitt folk, og de skal si: Herren er min Gud. (Sak. 13, 8-9)

"Og det skal skje: Hver den som pikaller Herrens navn, skal bli frelst, for pi Sions berg og i Jerusalem skal det vmre en flokk av unkomne, siledes som Herren har sagt, og !plant de unnslopne skal de vmre som Herren kaller." (Joel 3, 5)

Hva som gjelder de som blir igjen (levningen av Israel), si vii vi ogs5 sitere Esaias 10, 21-23: "En levning skal omvende seg, levningen av Jakob, til Gud den veldige. For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal bare levningen omvende seg, tilintetgjOrelse er fast besluttet, en flom av rettferdighet. For tilintetgjOrelse og fast besluttet dom fullbyrder Herren, Israels Gud, hmrskaenes Gud, over all jorden."

Interessant er det ogs5 S legge merke til at det er den samme levningen Paulus snakker om i Rom. 9, 27: "Og Esaias roper ut over Israel: Om tallet p5 Israels barn er som havets sand, si skal bare levningen bli frelst."

I Rom. 11, 25-26 omtaler Paulus videre Israels forherdelse og frelse: "For jeg vii ikke brOdre at dere skal vmre uvitende om denne hemmelighet — forat Dere ikke skal tykkes dere selv kloke — at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fylde av hedningene (utkallelsen av menigheten) er kommet inn, og siledes skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion skal redningmannen komme, han skal bortrydde ugudelighet fra Jakob."

Til sluff vii jeg si: Bide verden og jOdene gir inn i harde og vanskelige tider. Vi lever i messianske tider i flere betydninger av ordet.

1) Hva som gjelder menigheten, kan vi vente at Jesus nit som heist henter oss

— 172 —

—
hjem til det himmelske Jerusalem.

2)Hva som gjelder jOdene, kan Gog-profetiene nar som heist st5 foran sin oppfyllelse, og disse kan ogs5 menigheten fa bivSne og yvre vitne til.

3)Hva som gjelder "den store trengsel" skal dette bade skje raskt (3,5 Sr), og mange begivenheter skal skje p5 kort tid. Dessuten skal endetidsbegivenhetene skje innenfor tidsrommet til en generasjon eller et slektsledd. Se Matt. 24, som omhandler b5de tiden for den siste og 70 Sr-uke for Jerusalem og Israel, Anti-krists tilsmutsing av templet, selve trengselen og Jesu komme for dom og opprettelse av 1000- Srs-riket.

Alt dette som vi har omtalt, er forlengst nedskrevet i Guds ord forat vi skal forkynne det og tro det, bade for det skjer, og nar det skjer. Dessuten er mye av det profetiske ord gitt til jOdene og andre troende for at de i bestemte og framtidige begivenheter skal vite hvor langt Gud er kommet i sitt tidsskjema.

Derfor er det s6 viktig at vi ikke sviker Israel — for det er nok av dem som gjOr det. Kirken sviker ogs5 Israel i forkynnelsen, for den har omtolket det profetiske ord og selv tatt 10ftene om bSde landet og rotten, som vi spesielt har omtalt i denne artikkelen, men det er en som ikke vii svike, og det er Herren, og Han vii fullstendig sta pS jOdene side i de kampene og de vanskelighetene som gjensfir, og han vii forundre seg over at han star alene, og at alle de andre folk og nasjoner sviker og svikter Israel. "Hvem er han som kommer fra Edom, i rode klmr fra Bosra, sA prektig i sin klmdning, kneisende i in store kraft? — Det er jeg, som taler rettferdighet, som er mektig til S frelse. Hvorfor er din kiedning sa rod, og dine klar lik hans som treder vinpersen? Persekaret har jeg tradt, jeg alene, og av folkene var ingen med meg, sS trSdte jeg pS dem i min vrede og trampet dem sunder i min harme, da sprOytet deres blod pa mine klwr, og hele min kiedning fikk jeg tilsOlt. For hevners dag var i mitt hjerte, og mitt gjenlOsnings-Sr var kommet, og jeg s'a meg om, men det var ingen som hjalp, jeg undret meg, men det var ingen som stOttet meg, da hjalp min arm (Gud) meg, og min harme stottet meg, og jeg tr5dte ned folkeslag i min vrede og gjorde dem drukne i min harme, og jeg lot deres blod rinne ned pa jorden." (Esaias 63, 1-6)

SS er spOrsmSlet til sluff til hoer enkelt av oss: StOtter vi Israel og jOdene? Eller er vi blant de mange som sviker? MS var sluttattest bli: D e r

er en ekte nordnnann som det ikke er sviki.
Amen! (la det skje)

Tingvoll den 6. april 1980 Oskar Edin I ndergaard

JERUSALEM

Det er med andakt og wrefrykt jeg setter meg ned og skriver om denne byen, for den er Guds by framfor noen annen. Han har alltid "bodd" der, bor der fremdeles og vii alltid gjØre det. Derfor er det sa viktig at det som blir skrevet om denne byen, er 100% korrekt og i samsvar med Guds eget ord, for Gud er "sare nidkjmr for Jerusalem og for Sion" (Sak. 1, 14) — ogs5 i den forstand at han vil at det skal forkynnes og skrives rett am byen.

For det fØrsteer byen den store konges (Jesus - Kristus - Messia s') by. "Stor er Herren og hoylovet var Guds stad, pa hans hellige berg. Fagert hever det seg, en glede for all jorden er Sions berg, det ytterste Norden, den store konges stad." (Salme 48, 2-3)

For det andre er denne byen Guds by. "For David sa: Herren, Isrdels Gud har gitt folket ro og har nu sin bolig i Jerusalem til evig tid." (1. KrOn. 23, 25) "Hvorfor ser dere skjevt, Dere fjell mod de mange tinder, til det fjell (Sion) som Gud firmer behag i bo pa? Herren skal ogsa bo der evindeligen." (Salme 68, 17)

"Og han (Gud) reiste sin hytte i Salem (Jerusalem) og sin bolig pa Sion." (Salme 76, 3)

For det tredje skal ogs5 byen vmre til evig tid. "... og denne by skal bli staende til evig tid." (Jer. 17, 25)

For det fjerdeer det Herren selv som bygger Jerusalem. "Herren bygger selv Jerusalem, de bortdrevne av Israel samler han." (Salme 147, 2)

Fordet femte ble templet bygget i Jerusalem og Gud bodde i sitt hus. "En ting har jeg bedt Herren om, det stunder jeg etter, at jeg nna bo i Herrens hus alle mitt livs dager for 5 skue Herrens liflighet og grunne i hans tempel." (Salme 27, 4) "SS skjedde det at da prestene gikk ut av helligdommen (templet), da fylte skyen Herrens hus. Og for skyens skyld kunne ikke prestene bli staende og gjØre tjeneste, for Herrens herlighet fylte Herrens hus. Da ,u Salomo: Herren har sagt at han vii bo i mulnnet. Bygget har jeg et hus til bolig for deg, et sted hvor du kan bo til evig tid." (1. Kong. 8,10-13) "Men Herren er i sitt hellige tempel, veer stille for hans asyn all jorden." (Flab. 2, 20) -

For detsjetteskal templet bygges opp igjen og Jesus ska I bo der i 1 0 0 0-5 r s-r ik et og styre folket og verden ut ifra templet. "SS fØrte han meg til porten, den port som vendte mot Ost. Og se, Israels Guds herlighet (Jesus) kom fra Ost, og lyden av den var som lyden av store vann, og jorden lyste av hans herlighet. Og det var 5 se til som det syn jeg for hadde sett, som det syn jeg sa da jeg kom for 5 Odelegge staden (Jerusalem), og synene var som de syn jeg hadde sett ved elven Kebar, og jeg falt ned p5 mitt ansikt. Og H err ens

- 174 -

her l ighet (Jesus) drog inn i huset (templet) gjen- nom den port som vendte mot Ost. Og Anden 10ftet meg opp og forte meg inn i den indreforg5rd, og se, Herrens herlighet fylte huset. Og jeg hØrte an som talte til meg ut fra huset, mens en mann stod ved siden av meg. Og han (Jesus) sa til meg: Menneskesonn! Dette er stedet for min trone, det sted hvor mine fØtter skal sta, og der vil jeg bo blant Israels barn til evig tid, og Israels hus skal ikke mere gjØre mitt hellige navn urent, hverken de eller deres konger, med sitt horelevnet og med sine kongers dOde kroppor og med sine offerhauger." (Esek. 43, 1-7)

For dot sjuende vi) Gud aldri glemme byen og dens innbyggere. "Sion (Jerusalem) sa: Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg. Glemmer vel on kvinne sitt diende barn, s5 hun ikke forbarmer seg over sitt livs sØnn? Om ogs5 de glemmer, s8 glemmer ikke jeg (Gud) deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer st5r a lltid for meg." (Esaias 49, 14-16)

For det attende skal byen "ligge nedtr5dt av hedninger inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 24)

For det niende skal hedningene p5 nytt f orsØke 8 innta Jeru sa I em, og de skal delvis greie det. "Og det skal skje p5 den dag at jeg vil gjØ- re Jerusalem til on sten 5 10fte p5 for folkene, alle som 10fter p5 den, skal ske seg selv. Ja a 1 le jordens hedningefolk skalsamle seg mot deg." — "for jeg vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden ska 1 b 1 i tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdel av staden skal matte g5 i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden." (Sak. 12, 3 og 14, 2)

For dettiendeskall Jesus selv stride for sitt folk og sin by og gi dem se ier over deres fiender. "Og p5 den dag vil jeg (Jesus) m»ka8 Odelegge alle de hedningefolk som drar mot Jerusalem." (Sak. 12, 9) "For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolk, som han for har stridt p5 kampens dag. Pb den dag skal hans fØtter st5 p5 oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i Ost, og oljeberget skal revne tvert over mot Ost og vest, s5 det det blir en stor dal, idet den ene halvdel av fjellet viker mot nord, og den andre halvdel mot sØr." (Sak. 14, 3-4) "Som fuglene breder ut sine vinger, saledes skal Herren, hmrskarenes Gud, verne Jerusalem, verne og frelse, ga forbi og redde." (Esaias 31, 5)

For det ellevteskal Jesus bli konge over hule Israel, og ut ifra Jerusalem og sitt tempel der skal han styre landet. "S5 sier Herren: Jeg vil vende tilbake til Sion og vil bo i Jerusalem, og Jerusalem skal kalles den trofaste stad, og Herrens, hvrskarenes Guds berg det hellige berg." (Sak. 8, 3) "Fryd deg storlig no gled deg, du Sions datter (Jerusalem). For ,o. ^{og} kommer on vil bo hos deg, sier Herren. Og mange hedningefolk skal gi seg til Herren p5 den dag og bli mitt folk, og jeg vil bo hos deg, og du skal kjenne at Herren, hvrskarenes Gud, har sendt meg, (Jesus) til deg. Og Herren skal ta Juda i eie som sin del p5 den hellige jordbunn, og han skal en na en gang utvelge Jerusalem. Vvr stille, aft kj0d, for Herrens 5syn! For han har reist seg og g5tt ut av sin hellige bolig." (Sak. 2, 14-17) "Da skal Herren bli konge over hule la ndet p5 den dag skal Herren Imre en, og hens navn ett. (Sak. 14, 9)

— 175 —

Av andre Bibel-ord som gar inn under dette punktet nevner vi ogs5 Salme 2, v. 6: "Og jeg (Gud) har dog innsatt min konge (Jesus) p5 Sion, mitt hellige berg." "Og minen skal blyges, og solen skamme seg, for Herren, hvrskarenes Gud, er konge p5 Sions berg og i Jerusalem, og for hans eldste Oyne er det herlighet." (Esaias 24, 23) "Stig opp p5 et hOyt fjell, du Sions gledesbud. OpplOft din rOst med kraft, du Jerusalems gledesbud. OpplOft den, frykt ikke. Si til Judas byer: Se, der er deres Gud. Se, Herren, I sraels Gud, kommer med velde, og hans arm rader, se, hans lOnn er med ham, og hans gjengjeldelse gar foran ham." (Esaias 40, 9-10) "Hvor fagre er p5 fjellene dens fOtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som barer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: D in Gud er blitt konge. HO. Dine vektere opplOfter sin rOst, de jubler alle sammen, for like for sine Oyneser de at Herren (Jesus) vender tilbake til Sion. Bryt ut og juble alle sammen, Dere Jerusalems ruiner. For Herren trOster sitt folk, han gjenlOser Jerusalem. Herren avdekker sin hellige arm for alle folkenes Dyne, og alle jordens ender f5r se v5r Guds frelse." (Esaias 52, 7-10)

For det tolvte skal Jerusalem vmre en h e I I i g b y , og fremmede skal ikke mer trenge inn der. "Og Dere skal kjenne at jeg er Herren, deres Gud, som bor p5 Sion, mitt hellige berg, og Jerusalem skal vmre et hellig sted, og fremmede skal ikke trenge inn der." (Joel 3, 22) OpphOyet er Herren, for han bor i det hOye, han fyller Sion med rett og rettferdighet. Og det skal komme trygge tider for deg (Jerusalem) en fylde av frelse, av visdom og kunnskap, Herrens frykt skal vmre dets (Israels) skatt." (Esaias 33, 5-6)

For det trettende skal G u d s I o v utg5 fra Sion og Herrens ord fra Jerusalem, og Jesus-Kristus-Messias skal dOmme mellom hedningene. "Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus (templet) star, vmre grunnfestet p5 top-pen av fjellene og hoyt hevet over alle hOyder, og alle hedningefolk skal strOmme til det. Og mange folkeslag skal ga aysted og si: Kom, la oss ga opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, sa han kan here oss sine veier, og vi ferdes p5 hans stier. For fra Sion skal lov utga, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal dOmme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd om til vingardskniver, et folk skal ikke lenger lOfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere Imre 5 fOre krig." (Esaias 2, 2-4)

For det fjortende skal Jerusalem fra da av I i g g e trygt. "Og folket skal bo der, og der skal aldri mere lyses bann over det, Jerusalem skal ligge der trygt." (Sak. 14, 11) "Og han sa til ham: Spring aysted og si til den unge mann der: Jerusalem skal ligge fritt og Spent p5 grunn av den mengde mennesker og fe som skal f innes der. Og jeg, sier Herren, vil vmre en ildmur rundt omkring det, og jeg vil ben-bare min herlighet der." (Sak. 2, 8-9)

For det femtende skal hedningene Sr etter Sr dra opp t i I J e r u s a l e m for 5 t ilbede. "Og alle de som blir igjen av alle de hedningefolk som angrep Jerusalem, skal Sr etter Sr dra opp for 5 tilbede Kongen, Herren, hvrskarenes Gud (Jesus-Kristus-Messias), og for 5 delta i lOvsalenes fest. Men om noget av jordens folk ikke drar opp til Jerusalem for 5 tilbe Kongen, Herren, hvrskarenes Gud, s5 skal det ikke komme regn hos dem." (Sak. 14, 16-17) For han har sett ned fra

— 176 —

sin hellige hOyde, Herren har fra himmelen skuert til jorden for 5 hOre den fangnes sukk, fora lOse dOdens barn, forat de i Sion skal forkynne Herrens navn og hans pris i Jerusalem, nAr de samler seg, folkeslagene og rikene, for 5 t j e n e H e r r e n . (Salme 102, 20-23) PS den tid skal de kalle Jerusalem Herrens trone, og alle folkene skal samle seg der, til Herrens navn i Jerusalem, og de skal ikke mere Bilge sitt onde, hSrde hjerte." (Jer. 3, 17)

Jeg har 1 disse 15 punktene satt Jerusalem inn i en bibelsk og jOdisk-kristen historisk ramme og pekt p5 byens betydning bade i fortid, nStid og framtid. Det overordnede aspektet her er at byen er Guds by, som han ogs5 i framtiden har store planer med. Ut ifra denne byen og ut ifra sitt nyoppbygde tempel v i I Jesus s t y r e v e r d e n m e d r e t t f e r d i g h e t .

Ut ifra det som er sagt ovenfor, er det da ikke det minste rart at hedningene (araberne og andre) forsOker og vil

forsøke 5 tilrane seg byen eller deler av den på urettmessig måte, for "det naturlige (ugjenfødte) menneske tar ikke imot det som hører Guds And til, for det er ham en darskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes Sndelig." (1. Kor. 2, 14) Og i dette sitt krav om 5 fa enten hele byen eller deler av den har araberne naturligvis med seg det anti-sionistiske hylekoret — spredt over hele verden — som hverken har sans for sannhet og logikk eller har historiske og bibelske kunnskaper til å kunne gjennomskue og gå imot dette falske og urealistiske kravet og Onsket fra arabisk side.

Den historiske sannhet om Jerusalem er at den a I dr i har vwrten de It by — med unntagelse av de 19 Srene fra 1948-1967 — da Jordan — i strid med FN's plan om en internasjonal og Spen by for b5de jOder og arabere — angrep byen og okkuperte de fer av den (Ost-Jerusalem). PS grunn av denne okkupasjonen heter det nS bSde fra arabisk og annet anti-sionistisk hold at det ikke kan bli fred i Midt-Osten for palestinaraberne far tilbake Ost-Jerusalem. Kan en virkelig sette fram et slikt krav etter at man urettmessig har tiltvunget seg deler av en by og holdt den okkupert 1 19 Sr? Gir det korte tidsrommet pS 19 Sr historisk og moralsk grunnlag for et slikt krav?

Ja, i kampen mot jOdene og Israel ser det ut til at alt er tillatt og blir godtatt.

Nei, Ost-Jerusalem er hverken arabisk eller okkupert omrSde. Denne bydelen er en likeverdig del av en hel by — en fri og 'Oen by, en demokratisk og jOdisk by — men mest av alt er den Guds by. Hvem vil dele Guds by, og hvem har makt og myndighet til det? Er ikke dette uttrykk for hybris (overmot) som grekerne kalte det, og det matte bli straffet av gudene. Hvor mye mer ma da ikke Gud straffe den/dem som forsøker å stykke opp og dele hans egen by som han har store planer med — b5de na og i framtiden.

FOrst etter at jOdene i 1967 erobret byen, ble den en fri og ben by for alle. Under den jordanske okkupasjonen ble jOdene for fOrste gang p5 mange hundre Sr stengt ute fra sine helligdommer. Videre forsøkte jordanerne å utslette alle jOdiske spor i den gamle bydel. 58 synagoger ble Odelagt eller brukt til staller. Av de 50000 IOdiske graver pS Oljeberget ble ca. 38000 Odelagt eller brukt til latriner eller soldatbarakker.

Hva som gjelder den jOdiske befolkning i Jerusalem, har den vwrten i majoritet de

— 177 —

siste hundre 5r, og det har alitid vwrten — med unntagelse av disse 19 5r — en stor jOdisk minoritet i Ost-Jerusalem. 11844 var det i Jerusalem 7120 Oder, 5000 muslimer og 3390 kristne. I 1905 var tallene henholdsvis: 40000, 7000 og 13000. I 1948 var tallene: 100000, 40000 og 25000.

Disse opplysningene skulle vel ogs5 tilsi at Jerusalem er en j O d i s k b y , og at det er under jOdisk styre den best blir tatt vare p5. Na er den åpen og tilgjengelig for alle.

I denne sammenhengen vil jeg sitere Israels ambassadOr i USA, Simcha Dinitz. "Jerusalem har aldri opplevd en stOrre frihet til å tilbe og adgang for alle religioner, enn tilfellet er i dag. I 2000 ar var byen en by, og i 19 ar var den kunstig deft i to. Na er den igjen en by, for aldri å bli deft p5 nytt. Som Israels hovedstad, vil den fortsette å gi inspirasjon til alle folk fra alle religioner, som tilber sin Gud p5 sin egen mate."

Til tross for alle disse opplysningene ovenfor strekker araberne, deres anti-sionistiske lakeier og PLO sine gr5dige, skitne og blodige hender ut etter denne byen j O den e s hovedstad og Guds by — og Onsker at ilrivesegden, men slik gar det ikke. Menneskene Onsker og spar, men d et er G u d som rar.

I denne sammenhengen uttalte Yassir Arafat den 10/12-78: "Vmpnet kamp er var eneste vei. Vi har ingen ann'en vei til å rekke Jerusalem, Tel Aviv og hver tomme av vart okkuperte hjemland." (hele Palestina) Og p5 denne maten utta ler ogs5 andre arabiske ledere.seg.

At de vil forsake å n5 sin mal, er jeg ganske sikker på, men de kommer ingen vei, for de mater en som er sterkere enn dem seiv, og det er Gud — jordens skaper og opprettholder. Han vil selv kjempe for sitt eget folk, jOdene og gi dem seier — slik som så mange ganger fOr. (Er det ingen som ser og forst5r at det er Gud som gir jodene seier over sine fiender?) "Herren skal stride for dere (jodene), og Dere skal vre stille." (2. Mos. 14, 14)

Jeg vil avslutte denne artikkelen med å sitere Sak. 1, 14-17 som gir oss en del av framtidsaspektene hva som gjelder Jerusalem: "Og engelen som talte med meg, sa til meg: Rop ut disse ord: S5 sier Herren, hwrskarenes Gud: Jeg er sa re n i d k j a e r f o r Jerusalem og Sion, og sare v red p5 de trygge hedninge f o I k , for jeg var bare iitt v red, men de hjaip til med ulykken. Der-for sier Herren sa: Jeg vender meg atter til Jerusalem med miskunnhet, mitt hus (templet) skal bygges der, sier Herren, hmrskarenes Gud, og m5lesnoren skal strekkes ut over hele Jerusalem. Rop atter og si: S5 sier Herren, hmrskarenes Gud: Enna en gang skal mine byer flyte over av det som godt er, og Herren skal enna en gang trOste Sion og enna en gang utvelge Jerusalem."

Tingvoll den 3. april 1979 Oskar Edin Indergaard

DEN STORE TRENGSEL

Jeg henviser til artikkel av A. Havnegjerde i Dagen den 18/3-1980 med tittelen: Hva med Vestbredden: Han henviser til Matt. 24, 15-21 og lurer p5 om dette kan ha noe med en eventuell framtidig vSpenhvile mellom jr dene og PLO. Han kan da tenke seg at vapenhvilen g5r bra i 3,5 Sr, men at det etter denne tid bryter ut stridigheter, slik at de Oder som bor i Judea m5 fly unna i full fart for 5 berge livet.

I samme artikkel utfordrer han ogs5 teologene (de skriftlwrde) til a svare p5 om dette er rett eller ikke. Da jeg ikke har sett noe svar fra deres side, drister undertegnede seg til 5 komme med sitt syn p5 denne problematikken.

Jeg troy det er viktig for oversiktens og sammenhengens del at hele Bibel-stedet blir sitert: "Nlar Dere (jOdene) da ser Odeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, st5 p5 hellig grunn — den som leser det, han se til a skjOnne det, — da m5 de som er i Judea fly til fjells og den som er p5 taket, ikke stige ned for 5 hente noe fra sitt hus, og den som er ute p5 marken, ikke vende tilbake for 5 hente sin kappe. Ve de fruktsommelige og de som gir die i de dager. Men be om at deres flukt ikke ma skje om vinteren eller p5 sabatten, for da skal det vmre 55 stor en trengsel som ikke har vwrt fra verdens begynnelse inntil na, og heller ikke skal bli." (Matt. 24, 15-21)

Profetien som her rulles opp var framtidig b5de for Daniel og Matteus, og den er ogs5 framtidig for oss. Det er med andre ord ikke skjedd enn5. Det er i grunnen snakk om tre ting her.

For det fOrste hOrer vi om noe som blir benevnt som r p d e I e g g e I s e n s

vederstyggelighet som star p5 hellig grunn — og der skal den ikke vmre.

For det andre hOrer vi om en stor trengsel, ja faktisk s5 stor at det ikke skal komme noe tilsvarende som kan male seg med denne i omfang og voldsomhet. Vi kan med det samme kalle den for "den store trengsel."

For det tredje blir de som bor i Judea p5 det tidspunktet, oppfordret til a forlate sine bosteder sa fort som overhode mulig i et forsOk p5 5 unnfly trengselen.

Hva som gjelder det fOrste punktet om Odeleggelsens vederstyggelighet, s5 bruker Daniel det om syrerkongen Antiokus den 4. Epifanes og om det TOM denne kongen sa, gjorde og stod for. Men som s5 mye av det profetiske ord, s5 viderefOres dette til 5 gjelde ting som skal skje i en enda fjernere framtid, og det glir over til a. bli en skildring av Antikrists gjerninger og virksomhet i en-dens tid. (Dan-.8 og 11)

N5r en leser disse to kapitlene, kan det vre vanskelig a skjelne klart hva som g5r p5 Antiokus, og hva som g5r p5 Antikrist, da den fOrste er et forbilde p5 den andre, og da synene- g5r en del over i hverandre, men rent historisk sa vet vi at Antiokus i

Sr 169 f.Kr. plyndret templet med god hjelp av Overstepresten. "Han gikk inn i templet og tok gullalteret og lysestaken ... Han tok sOlvet og gullet og de kostelige kar og han tok de skjulte skatter som han fant. Og da han hadde tatt alt dette, drog han bort til sits eget land. Han fikk ogs5 istand et blodbad og talte meget overmodige ord." (1. Makk. 1, 23-25)

I Sr 167 f.Kr. ble videre all praktisering av jOdisk religion forbudt. Ofringen i templet ble ayskaffet og sabatten ble opphevet. Alle eksemplene av Moseloven skulle brennes. Omskjrnelsen ble forbudt. Det ble innfOrt dOdsstraff for dem som ikke overholdt disse pabudene.

I desember Sr 167 f.Kr. ble det videre reist et alter for Zeus pa tempelplassen, og det ble ofret svinekjOtt pa det. (SvinekjOtt var urent for jOdene)

Hensikten med alt dette var a hellenisere den jOdiske religionen. Jahve skulle gjOres lik med grekernes gud Zeus, og Antiokus gjorde krav pS S vmre Zeus Spenbarelse (Epifanes) p5 jorden.

N6r sa Daniel i fOrste omgang snakker om Odeleggelsens vederstyggelighet, sa er det forst og fremst denne Zeus-staturen som ble plassert i templet med den p6fOlgende tilbedelse, han tenker pS. Men noe lignende skal ogsa skje under Antikrist. Om dette leser vi bl.a. i Dan. 9, 27: "Og en uke (en Sruke er lik 7 Sr) skal gjOre pakten (den framtidige pakten mellom det vantro Israel og Antikrist. Se Esaias 28, 15) fast for de mange, og i midten av uken (etter 3,5 Sr) skal slaktoffer og matoffer opphO- re, og p6 vederstyggelighetens vinger skal Odeleggeren (Antikrist) komme og det inntil tilintetgjOrelse og fast besluttet straffedom strOmmer ned over den som Odelegges (Antikrist)."

N5r sa Antikrist en gang i framtiden dukker opp, er det vel lite sannsynlig at han setter opp en statue av en eller annen gud i templet, som han vil at jOdene skal tilbe. Nei, vi vet fra Bibelen (Joh. Ap. 13, 15) at ha n krever a b I i tilbedt se I v , og det er da meget sannsynlig at han selv setter seg i templet i Jerusalem (som p5 det tidspunkt er oppbygd i en eller annen form) og krever tilbedelse. Han er da selv det samme som O d e l e g g e l s e n s v e d e r s t y g g e l i g h e t , og at han star pa hellig grunn, betyr at han har satt seg i Guds tempel og krever den tilbedelsen som Gud skal ha. Han opphOyer seg selv til guddommelig tilbedelse og spotter Gud.

Hva som gjelder det andre punktet om den store trengselen, sa kan vi bare lese i Joh. Ap. fra kap. 6 og til og med

kap. 19, sa far vi til fulle et innblikk i hva denne trengselen skal ga ut pa. "for da skal det vwre sa stor en trengsel som ikke har vmrt fra verdens begynnelse inntil nS, og heller ikke skal bli. Og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjOd frelst, men for de utvalgte skyld skal de dager bli forkortet." (Matt. 24, 21-22)

Dette som er nevnt ovenfor — og mye mer — er bakgrunnen for og arsaken til at de Wier som pa det tidspunktet bor i Judea og i Jerusalem, ma sOke S komme seg ut i orkenen i et desperat forsOk pa 5 berge livet. Noen skal greie det, men mange skal ogs6 bli drept. Hva som gjelder innbyggerne i landet (Israel), sa sier profeten Sakarias at 2/3 skal utryddes og omkomme i denne trengselen: "Og i hele landet, sier Herren, skal 2/3 utryddes og omkomme, bare 1/3 skal levnes der:" (Sak. 13, 8)

— 180 —

Hva som gjelder innbyggerne i Jerusalem, f5r vi disse opplysningene: "for jeg (Herren) vii samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av staden skal matte ga i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av stas.iw)." '(Sak. 14, 2)

Det vi er vitne til i Midt-Osten i dag med stridighetene mellom jOder og arabere, er bare en iiten f or sma k p5 det som skal komme. Vi kan beklage det og kan mene at jOdene har vwrt gjennom nok trengsler og vanskeligheter opp gjennom sin historie, men Guds ord sier noe helt annet. Det profetiske ord sier noe helt an-net, og det er det vi holder oss til. Hva som gjelder denne problematikken, s5 v i I alle hedningefolkene vzere med A n t i k r i s t o g g 5 mot Israel. Og de vii forsOke a Odelegge landet og tilintetgjOre innbyggerne, men Gud skal komme jOdene til hjelp, som sa mange ganger fOr. Men det som hedningene ikkevet, er at det er Gud som samler dem i Israel, for a ha oppgjOr med dem. "Oghan(GurJ)-samletdem p5 det sted som p5 hebraisk heter Harmageddon." (Joh. Ap. 16)

Men for dette skjer, som vi har omtalt i denne artikkelen, s5 venter vi p5 at Gogprofetiene (Esek. 38 og 39) snart skal stS foran sin oppfyllelse og avgjOrelse. Dette vii ikke vmre en verdensospennende og total innvasjon av Israel i et forsok p5 5 Odelegge landet og folket. Nei, i denne omgangen er det fOrst og fremst stor-ateisten i verden, Sovjet-unionen og dens allierte, som skal lide nederlag og dOmnes i Israel.

Dette kan skje nAr som helst. De fleste brikkene er a llerede p5 plass. Vi m5 be for Israel i en tid pia stadig flere — b5de enkelt-individer og stater — sviker Israel og jO- dene. Men det er en som ikke sviker, og det er Gud, og dessuten har han fortalt oss alt dette i sitt ord for at vi skal tro det — b5de fOr og n5r det skjer — og for at vi skal kunne fOIge med tiden.

"Sion sa: Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, s5 hun ikke forbarmer seg over sitt livs sOnn? Om ogs5 de glemmer, s5 g I e m m er ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer star alltid for meg." (Esa las 49, 14-16)

Tingvoll den 30. mars 1980 Oskar Edin Indergaard

APENT BREW TIL BISKOP AARFLOT

Fredag den 22/8-1980 gikk det ut melding over massemediene om at biskopen stOttet den norske stemmegivningen i Sikkerhetsr5det den 20/8 som gikk ut p5 at jOdene ikke har noen rett til A utrope hele Jerusalem til sin hovedstad. Likeledes ble alle nasjoner som har sine ambassader i Jerusalem, bedt om A trekke disse tilbake.

Jeg vet ikke om biskopen uttalte seg som privatperson eller som "primas" for den norske kirke, men i alle fall vii uttalelsen bli oppfattet som det siste. Fredag den 22/8 vii i ethvert tilfelle bli oppfattet som en s k a m m e r i s d a g b5de for biskopen personlig og for den norske kirke, og uttalelsen vil st5 i frafallets tegn, og vil inntil den blir trukket tilbake, sta som en 10ftestein mellom biskopen og hans Gud og den norske kirke og Gud. Det er ikke tid til A kle seg i skrud og trekke i ornat lenger. NA er tiden kommet til at biskopen og likesinnede ma kie seg i sekk og aske i et forsOk p5 A gjore god igjen skaden som er voldt ved denne uttalelsen.

Det alvorligste ved uttalelsen er ikke at biskopen mangler historiske kunnskaper, menathan m a n g l e r bibelske kunnskaper. E r b i s k o p e n v i r k e - lig ikkb klar over at Jerusalem er: For det fOrste G u d s by. For det andre • jodenes by. Og for det tredje at Jerusalem er omtalt en rekke steder Wade i GT og NT.

MA jeg f5 lov tl A gjore biskopen oppmersom p5 fOlgende 15 punkter som gir oss kunnskaper om Jerusalem i fortid, n5tid og framtid, og som vi er satt til A formidle videre til en mark og Kristus-fremmed verden.

Dessuten og ved siden av disse 15 punktene s5 har ogs5 Gud en rekke ganger lovet landet (Israel) til jOdene. Se 1.

Mos. 13, 15 - 15, 18 - 17, 8 - 24, 7 - 26, 3-4 -28, 13 - 5. Mos. 34, 4 - Josva 21, 43 - Neh. 9, 8 - Esaias 60, 21 og mange andre blesser.

Biskopen tror da vel ikke at Gud bare har lovet landet til jødene og ikke byen? Eller kanskje han ikke tror på noe av dette?

For det første er Gud "s5re nidkjmr for Jerusalem og for Sion" (Sak. 1, 14) (Se artikkelen: Jerusalem).

For det andre er Jerusalem Guds by og e n store konges (Jesus-Kristus-Messias') by. "StorerHerrenoghOylovetv5rGuds stad, p5 hans hellige berg. Fagert hever det seg, en glede for all jorden er Sions berg, det ytterste Norden, den store konges stad." (Salme 48, 2-3) Se: 1. KrOn. 23, 25, Salme 68, 17 og Salme 76, 3.

For det tredje skal byen bli st5ende til evig tid. "... og denne by skal bli staende til evig tid." (Jer. 17, 25)

For det fjerde er det Herren selv som bygger Jerusalem.

182 —

"Herren bygger selv Jerusalem, de bortdrevne av Israel samler han." (Salme 147, 2) For det femte ble templet bygd i Jerusalem og Gud bodde i sitt hus. (Se: Salme 27, 4 Hab. 2, 20 og 1. Kong. 8, 10-13)

For detsjetteskal tern plet bygges opp igjen, og Jesus ska I b o der i 1000 -Sr s-r i k et (riket for Israel) og styre verden ut ifra templet. (Se: Esek. 43, 2-7)

For det sjuende vil Gud a Idri glemme byen og dens innbyggere. (Se: Esaias 49, 14-16)

For det 8ttende skal byen ligge "nedtr 5dt av hedninger inntil hedningenes tider er tilende." (Luk. 21, 24)

For det niende skal hedningene enda en gang f orsOke a i n n - ta Jerusalem og skal delvis greie det. (Se: Sak. 12, 3 og 13, 2)

For det tiendeskal Herren selv stride for sin by og sitt folk (jødene) og gi dem seier. (Se: Sak. 14, 3-5 Sak. 12, 9 og Esaias 31, 5)

Fordetellesteskal Jesus bli konge over hele landet og styre det ut ifra Jerusalem og templet der. (Se: Sak. 8, 3 - 2, 14-17 - 14, 9 -Esaias 24, 23 - 40, 9-10 - 52, 7-10 - Joel 3, 26 og Salme 2, 6)

For det tolvte skal Jerusalem vmre en hell i g by og fremmede skal ikke mer trenge inn der. (Se: Joel 3, 22 og Esaias 33, 5-6)

For det trettende skal G u d s I o v utg5 fra Jerusalem, og Jesus skal dOm- me mellom hedningene. (Se: Esaias 2, 2-4)

For det fjortende skal Jerusalem fra da av I i g g e trygt. (Se: Sak. 2, 8-9 og Sak. 14, 11)

For det femtendeskal hedningene hvert ar dra til Jerusalem for 5 tilbede Jesus der. (Se: Sak. 14, 16-17 - Salme 102, 20-23 og Jer. 3, 17)

Jeg har i disse 15 punktene satt opp en kort og sammentrengt oversikt over Jerusalemets betydning både i fortid, nStid og framtid — og mye mer kunne ogs8 sies om dette — men dette viser klart at byen for det første er G u d s b y som han har store planer med, og dernest er den j o d e n e s b y.

Det er derfor en stor s k a m p I e t t for den norske kirke og den norske "primas" at han mener at ikke jødene har rett til 8 gjore hele Jerusalem til sin hovedstad.

Dessuten star det om Jerusalem i Sak. 12, 3: "Og det skal skje på den dag at jeg (Gud) vil gjOre Jerusalem til en sten a 10fte på for alle folkene, alle som lc/Ater på den, skal sire seg selv. Ja, alle jordens hedningefolk skal samle seg mot det."

Og det er akkurat det som er skjedd med denne uttalelsen fra Aarf lot sin side. Han (sammen med mange andre) har begynt a lofte på Jerusalem — den store konges stad — men ved dette sarer han seg selv. Sa Iangt er vi alts8 kommet i avkristning og frafall I v5rt kjaere fedreland at Jerusalem er blitt en 10 f t e - stein for den norske kirke og fornorsketeologer.

At verdslige mennesker stOtter denne siste resolusjonen fra Sikkerhetsr5det, det er forst5elig. At Per LONning stater resolusjonen i Kirkens Verdensr8d er beklagelig,

— 183 —

—

men at biskop Aarflot gir denne resolusjonen sin støtte, er en katastrofe både for ham selv og for den norske kirke. Man må i det hele tatt begynne å spørre seg selv og overveie i fullt alvor: Hvor lenge kan en stå tilsluttet et kirkesamfunn hvor den overste leder og hyrde kan komme med slike uttalelser som 55 klart strider mot Bibelens klare ord.

Verden gleder seg nok over uttalelsen, men deler av kirken og av kristenfolket beklager uttalelsen og er i smerte og stor usikkerhet. Man føler og er viss på at "primas" i den norske kirke lid. tilføyet den norske kirke og kristenfolket i Norge står skadet og svært med på å legge kirken åpen for en ubibelsk forståelse både av Jerusalem og jødene.

I

salmen står det: "Helvegrade, himlen seg gleder". Slik er det ikke etter Aarflots uttalelse. Nå er det omvendt.

Tingvoll den 23. august 1980 Oskar Edin Indergaard

KJENNER IKKE JODENE TIL SIN STERSTILLING SOM GUDS FOLK?

Bakgrunnen for at jeg stiller dette spørsmålet, er for det første den reaksjonen bibelskolelærer Hans Petter Jorgensen fikk for en tid tilbake bl.a. fra det mosaiske samfunnet i Oslo. Jorgensen hevdet nemlig i en radioandakt at jødernes lidelser var et uttrykk for at Gud straffet dem for deres frafall fra ham.

Jorgensen ble kritisert for denne påstanden, og man mente at dette for det første ikke var riktig og for det andre at problemstillingen var for dårlig teologisk underbygd.

Til dette er det følgende å si: Uansett hvem som kritiserte Jorgensen for dette — eller andre — så er det klart at uansett om en vurdering eller framsettingen av en påstand/problemstilling er teologisk underbygd eller ikke, så blir den bedømt ut ifra Bibelens utsagn av mottageren/leseren. I neste omgang blir den så vurdert til hvorett eller gal.

Spørsmålet blir så: Er dette en gal eller er dette en riktig vurdering av Guds ord? Det riktige svaret er at dette er en riktig vurdering av Guds ord — av både GT og NT. Jødene har ofte blitt straffet av Gud for sin ulydighet mot ham. Hele deres historie er full av eksempler på at dette er tilfelle, og hele deres Bibel er full av utsagn om at dette er riktig.

En annen sak er naturligvis at Gud ikke har villet alt det onde som er skjedd med jødene opp gjennom den verdslige historie. Hedningene har ved siden av og i tillegg til Guds straff over jødene tatt seg selv til rette og forvoldt dette vesle folket (Guds eget og utvalgte folk) de forferdeligste lidelser. Dette er på ingen måte i samsvar med Guds ord og er ikke uttrykk for Guds vilje. Vi har klare Bibel-ord som viser at denne vurderingen er riktig. "Og engelen som talte til meg, sa til meg: Rop ut disse ord: Så sier Herren, himmelskarenes Gud: Jeg er sare nidkjær for Jerusalem og Sion, og sare vrede er jeg på de trygge hedningefolk, for jeg var bare litt vrede (på jødene), men de (hedningene) hjalp til med ulykken." (Sak. 1, 14-15)

Det var derfor med den største forbauselse jeg registrerte at lederen/lederne for den jødiske synagoge i Oslo ikke hadde greie på: At Gud har straffet jødene opp igjennom hele deres historie for deres frafall fra Gud og troløshet mot Gud. I den sammenheng måtte jeg spørre meg selv i fullt alvor — om det ikke står det samme i vår felles Bibel (det Gamle Testamente) om dette. Det var slett for meg å oppdage at representanter for Guds eget og utvalgte folk ikke hadde greie på det som står i deres egen Bibel om akkurat dette emnet.

En annen sak er at Jorgensen også fikk motbør for sine utsagn fra en del av teo-

—

logene her på berget, og det finner jeg bare naturlig. De fleste teologer har jo påskrevet Israel og jødene som Guds eget og utvalgte folk som Gud både har gitt lofter til, og som han akter å holde.

Det andre utgangspunktet for at jeg skriver denne artikkelen, er de planer og de uttalelser som det Israelske Arbeiderpartiet nå kommer med i sitt nye prinsipp-program foran det forestående valet i Israel. Jeg siterer fra de uttalelser som Abba Eban har kommet med om dette programmet, og som var gjengitt i Dagen den 7/1-81: "Vi

erklærer klart at vi er imot et permanent israelsk styre over de 1 1/4 millionene arabiske innbyggere på Vestbredden (Judea og Samaria) og i Gaza-stripen, sa han. Vi gir uttrykk for at dette ikke bare er et internasjonalt og et diplomatisk prinsipp, men også et sosialt og moralsk prinsipp. Var oppfatning av staten Israel omfatter ikke at vi skal tvinge gjennom var juridiksjon over et annet folk. Dette er første gang vi erklærer dette som et moralsk prinsipp. Vi oppfatter Israel som et demokratisk, jødisk samfunn og bør ikke utøve styre over et folk som ikke ønsker det."

Hvor fint høres ikke dette utsagnet i verdens, arabernes og PLO's ører, og hvor riktig synes det ikke å være i all sin smålighet og falskhet. Det verste med utsagnet er ikke det som blir sagt, men det som Abba Eban her på vegne av sitt eget parti, det Israelske Arbeiderparti, har unnlatte å si. Hvor er det blitt av de 4 store og blodige krigene mot araberne? Hvor er det blitt av hatet fra de arabiske lederne og den arabiske befolkningen? Hvor er det blitt av den sansen for realisme over det som skjer i Midt-Osten? Kan jødene i det hele tatt komme med et slikt tilbud til sine fiender som gang på gang truer med å tilintetgjøre dem?

Hvorfor kan jøder på nærmest hvilket som helst tidspunkt komme med slike uttalelser og gi uttrykk for slike urealistiske tanker? Svaret er i dette tilfelle firedelet.

For det første gjelder det Israelske Arbeiderpartiet dette for 5 vinne valget.

For det andre gjelder det for 5 besvære statsminister Begin, som har et realistisk og bibelsk syn på konflikten mellom jøder og arabere.

For det tredje gjelder det i den hensikt at de kanskje kunne høste anerkjennelse fra det internasjonale samfunn og fra den arabiske verden. Men dette tilbudet om opprettelse av en ny stat på Vestbredden og i Gaza-området vil bare vise seg å være et nytt steg på veien til jødernes utslettelse som folk og nasjon. Dette nye tilbudet vil bli betraktet som svakhet fra den arabiske verden og vil bli utnyttet bare til å presse Israel i enda større grad enn før.

For det fjerde er disse uttalelsene fra Abba Eban sin side uttrykk for at disse jøder ikke vet hva som står i Bibelen (i det Gamle Testamente) om jødernes særstilling og om landloftet. Dette er altså uttrykk for mangelen på bibel-

kunnskap og tro fra deres side, og det er det verste og mest smertelige og sorgmodige med utsagnet. (i parentes bemerket eller jeg til å gjøre oppmerksom på at dette naturligvis ikke gjelder alle jøder. Dette gjelder da begge problemstillinger som artikkelen tar opp)

Som en foreløbig konklusjon vil jeg derfor si fast: At en del jøder på nærmest hvilket som helst tidspunkt ikke kjenner sin Gud og den styrke som han representerer, eller hva han har sagt i sin bok, Bibelen, om de forskjellige problemstillinger. "Dog visdom taler vi

blant de fullkomne, men en visdom som ikke tilhører denne verden eller denne verdens herrer, de som for*, men som en hemmelighet taler vi Guds visdom, den skjulte, som Gud fra evighet av har forut bestemt til vår herlighet, den som ingen av denne verdens herrer kjente, for hadde de kjent den, da hadde de (både jøder og hedninger) ikke korsfestet herlighetens herre (Jesus)." (1. Kor. 2, 6-8)

"Men deres (jødenes) sinn er blitt forherdet, for like til denne dag blir det samme dekke liggende når de loser den gamle pakt, uten at det blir åpenbart at det (dekket) fjernes i Kristus. Men til denne dag ligger et dekke over deres hjerter når Moses leses, men når det (jødene) omvender seg til Herren blir dekket tatt bort." (2. Kor. 3, 14-16)

Dette er også i samsvar med utsagnene i GT og er ikke å betrakte som noen umyndiggjøring eller nedvurdering av det jødiske folk, som er Guds eget folk, men

det er bare en konstatering av at det verdslige og ugjenfødte menneske ikke kan forstå Guds veier og Guds

planer. Dette gjelder både jøder og hedninger. "men som skrevet er: Hva Oye (det naturlige/ugjenfødte Oye) ikke sa og Ore (det naturlige/ugjenfødte Ore) ikke hørte, og hva ikke oppkom i noe menneskes hjerte, hva Gud har beredt for dem som elsker ham." (1. Kor. 2, 9) Les for øvrig hele kapitlet.

Men en gang i framtiden skal Gud ta dekket bort både fra jødene og fra hedningene, men det er ikke skjedd enda, og inntil den tid kommer, må vi bare erkjenne at det som er født av kjødet er kjød. Det som derimot er født av Anden, det er and. Det første står, Guds ord og ordninger imot, men det andre er blitt lydige. Det står om det som det å være lydige.

"SS tar Herren dekket bort fra Juda, og du ser deg på den dag om etter rustningene i skoghuset." (Esaias 22, 8)

"Og Herren, himmelens Gud, skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin, med fete margfulle retter, med klaret gammel vin. Og han skal på dette fjell tilintetgjøre det slor som omslører alle folkene, og det dekke som dekker alle hedningefolkene." (Esaias 25, 6-7)

Hva sier 55 Bibelen (i dette tilfelle GT) om de 2 ovenfornevnte problematikker, som danner utgangspunktet for denne artikkelen? Hva sier Bibelen om jødernes skyld og ulydighet overfor Gud, og hva sier Bibelen om landet — om Israel eller Palestina?

Jeg vil i det følgende ta med en del Bibel-steder fra GT, som besvarer dette første spørsmålet.

"Men de (jødene), de var gjenstridige og gjorde hans Hellige And sorg, da skiftet han (Gud) hu og ble deres fiende, han selv stred imot dem." (Esaias 63, 10)

"Hør Herrens ord, Dere Israels barn. For Herren har sak med dem som bor i landet (jødene), fordi det ingen sannhet og ingen kjærlighet og ingen gudskunnskap finnes i landet. De sverger og iyer, myrder og stjeler og driver hor. De farer fram med void, og mord Neger på mord. Derfor skal landet visne, og alt det som bor der, skal vansmekte, både

markens dyr og himmelens fugler, endog havets fisker skal utryddes. Mitt folk (jOdene) gar til grunne fordi det ikke har kunnskap, fordi du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg deg, sa du ikke skal tjene meg som prest, du som

— 187 —

glemte din Guds lov, derfor vil jeg ogs5 glennrne dine barn." (Hoseas 4, 1-3 og 6)

"Jeg vil ga min vei, jeg vil vende tilbake til mitt sted (Jesu himmelfart) inntil de (jOdene) erkjenner seg skyldige og sOker mitt 5syn. I sin trengsel skal de lete etter meg." (Hoseas 5, 15)

"Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyde nadens og bOnnens and, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget (Jesus p5 korset), og de skal surge over ham (Jesus) som en sOrger over sin enbarne sOnn, og klage sart over ham som en klager over sin fOrstefOdte." (Sak. 12, 10)

"Jeg, jeg er den som utsletter dine (jOdenes) misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu." (Esaias 43, 25)

"For du mitt folk som bor p5 Sion, i Jerusalem, du skal ikke bli ved gr5te, han vil vmre nadig mot deg nar du roper, nar han hOrer det, svarer han deg." (Es. 30, 19)

"Og ingen innbygger skal si: Jeg er syk. Det folk som bor der, har fAtt sin misgjerning forlatt." (Esaias 33, 24)

Disse Bibel-stedene sier med all tydelig klarhet: At det er s a m m e n h e n g m e l l o m j O d e n e s l i d e l s e r o g d e r e s u l y d i g h e t m o t G u d . De sier videre: At det er sammenheng mellom jOdenes lidelser og deres forkastelse av Jesus som deres Messias. Til slutt sier de: At en gang i framtiden skal Gud to seg av jOdene igjen, tilgi dem deres synder og frelse dem som folk og nasjon.

Hva som gjelder jOdenes eiendomsrett til landet, Eretz Israel, s5 sier Bibelen at bade landet, byen (Jerusalem) og et enda stOrre landomr5de i Midt-Osten hOrer jOdene til, for de har f5tt det av Gud til en "e v i g e i e n d o m .". Dessuten sier IThelen at de p5 grunn av ulydighet og frafall fra Herren sin Gud matte g5 den tunge veien ut i utlendigheten og vmre der i mOrket blant hedningene inntil Gud f0rer dem tilbake til landet. Det er dette siste vi na er vitne til at Gud f0rer dem hjem igjen. Dette gjOr han i full overenstemmelse med det profetiske ord,"og han gjOr det bade fordi han holder sine [other, og fordi han vil f r e l s e dem i landet, i Eretz Israel. Han vil gi dem et nytt hjerte og et nytt sinn slik at de alle kan kjenne Herren. "men dette er den pakt som jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og skrive dem i deres hjerte, og jeg vit vmre deres Gud, og de skal vre mitt folk, og de skal ikke mere laere hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, bade sm5 og store, sier Herren, for jeg vil forlate deres misgjerning og ikke mere komme deres synd i hu." (Jer. 31, 33-34)

Det er akkurat disse ovenfornevnte kjensgjerningene som gjOr at jeg stiller sporsmalet om hvorvidt en del av jOdene idag kjenner sin Bibel og er villig til

handle i samsvar med den. De uttalelsene som det Israelske Arbeiderpartiet har

kommet med, og som er referert for i artikkelen, viser at de enten ikke kjenner til dette, eller at de ikke tror p5 dette. Dette vil vise seg 5 vmre en I i v s f a r l i g p o I i t i k k for jOdene a gi etter p5 Bibelens prinsipper — pa Guds it fter til jode- ne — og ikke lenger stole pa at Gud er den fullkomne hersker over hedningefolkene oghistonen. Han er nemlig den eneste de fullt ut kan stole p5. Dette er dOdslinjen ijOdiskpolitikk.Ja,dettehar bestandig vmrt dOdslinjen i jOdisk politikk og har for5rsaket mye lidelser og sorg

— 188 —

blant jOdene gjennom hele deres historie. D er som j 0 d e n e hadde vmrt, villige til 5 stole p5 Gud — fullt ut — had-de de vmrt spart for mange av sine lidelser — som deres historie er s5 altfor full ay.

N5vmrende statsminister Begin vet derimot hva som star I Bibelen, og han utmeisier ogs5 sin politikk i samsvar med deite. Her er han p5 trygg grunn, og han vet at dette er det eneste som holder. JO dene kan bare stole p 5

Gud. De har bare en hjelper, og det er Jesus - K r i s t u s-Messias. Deres historie er jo breddfull av eksempler p5 at de ikke kan stole p5 he d n ingene, men likevel s5 forsOKer mange av de jOdiske politikere av i dag 5 rekke ut h5nden til en svikefull verden idet de glemmer at de arabiske lederne er ute etter 5 utslette dem.

Til tross for dette blir Begin i dag kritisert b5de i Israel og ut over store deler av verden for sitt stae vesen og sin uforsonlige politikk. Dette er nok et eksempel p5 at utakk er verdens lOnn. Begins politikk er ikke uforsonlig, men den or realist i s k og bygger bade p5 Bibelens klare ord og 10fter til jOdene og p5 den verdslige histories mange eksempler p5 at dersom jOdene slutter 5 stole p5 Gud, og at han er i stand til 5 hjelpe dem, s5 er dette dODslinjen i jODisk politikk, og er et steg nwmere utsettelsen for landet og for folket.

Hva som gjelder Bibel-steder fra GT som viser jOdenes eiendomsrett til landet, s5 skulle det vmre nok 5 ta ay.

"Den dag fijorde Herren en pakt med Abram og sa: Din sett gir jeg dette landet, fra Egyptens elv (Wadi el Arish) like til den store elv, elven Frat (Eufrat)." (1. Mos. 15, 18)

"Og ditt folk de er alle sammen rettferdige, til evig tid skal deeie landet." (Esaias 60, 21)

"Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da det ikke mere skal sies: S5 sant Herren lever, han som forte Israels barn opp fra Egyptens land, men: SS sant Herren lever, som fOrte Israels barn opp fra landet i nord og fra alle de land som han hadde drevet dem bort til. Og jeg vii fOre dem tilbake til deres eget land (Israel), det som jeg gay deres fedre." (Jer. 16, 14-15)

"Og jeg vil samle resten av mine far fra alle de land jeg har drevet dem bort til, og jeg vil fOre dem tiibake til deres beitemarker, og de skal vmre fruktbare og bli mange." (Jer. 23, 3)

"Enn5 en gang vil jeg (Gud) bygge deg, og du skal bli bygget, du jomfru Israel. Enna en gang skal du pryde deg med dine trommer og ga ut i dansen med de glade. Enna en gang skal du plante vingarder p5 Samarias fjell, de som planter dem, skal ogs5 ta dem i bruk." (Jer. 31, 4-5)

"Jeg vil hente dere fra folkene og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere komme til deres eget land. Og der vil jeg sprengre rent vann p5 dere (gi dere frelsen), og Dere skal bli rene, fra alle deres urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere." (Esek. 36, 24-25)

Hva som gjelder de to problematikker som jeg spesielt har tatt opp i denne artikkelen, sa vil jeg henviser til Amos 9,8-15 hvor begge disse problemstillinger kommer

klart tilsyne i en sammenhengende kontekst (hvor ogs5 andre ting er tatt opp) og referere disse versene i sammenheng: "Se, Herrens, Israels Guds Oyne er vendt mot dette syndige riket (Israel), og jeg (Gud) vil utslette det av jorden, men jeg vil ikke aldeles utslette Jakobs hus, sier Herren. For se, jeg byder at Israels wtt skal r y s - t e s blant alle folkeslag, likesom en ryster med et sold, og ikke et korn faller til jorden. For sverd skal de d0 alle syndere blant mitt folk, de som sier: Ulykke skal ikke n8 oss eller komme over oss. P5 den dag vil jeg reise opp igjen Davids falne hytte (Israel i diasporaen og i fornedrelsen), og jeg vil mure igjen dens revner og reise opp det som er nedbrutt av den, og jeg vil bygge den opp igjen som i fordums dager, s5 at de (jOdene) f5r to det i eie som er igjen av Edom, og alle de hedningefolk som skal kalles med mitt navn, sier Herren, han som gjOr dette. Se, dager kommer, sier Herren, da den som plOyer, skal n5 den som hOster, og den som tr5r vindruer, skal n5 den som kaster ut smden, og fjeilene skal dryppe av most, og alle haugene skal flyte over (i riket for Israel eller 1000-5rs-riket). Og jeg vil gjOre ende pi mitt folks fangenskap, og de skal bygge opp igjen de Odelagte byer og bo der og plante vingirder og drikke deres yin og dyrke opp haver og ete deres frukt. Og jeg vil plante dem (jOdene) i deres land, og de skal aldri mere rykkes opp av sitt land, det som jeg har gitt dem, sier Herren din Gud."

Det er klart at ut ifra det som er sagt bade i GT og NT, har jOdene en smrstilling blant jordens folk. Deerp5 en smrlig mate Guds representanter p5 jord, og nar hedningenes hat smrlig har Ott ut over jodene, s5 skyldes det dette faktum: At G u d har v a l g t dem ut til sitt eget eiendornsfolk. Og denne utvelgelsen star fast.

Sporsmalet blir si til slutt: Er jOdene selv klar over sin smrstilling og sin enest5- ende plass bade i verdens— og i frelseshistorien? Det er klart at mange er det. Hvor mange vet ikke jeg. Vi er heller ikke interessert i det eksakte antallet eller i prosentrekning i et s5 alvorlig spOrsmal. De to eksemplene jeg har tatt fram i artikkelen, viser i alle fall at en del joder ikke er klar over sin egen hva Bibelen sier om sammenhengen mellom synd og straff og likeledes at landet (Israel) horer jOdene til og kan ikke gies bort til et annet folk eller en annen folkegruppe.

Denne artikkelen blir dermed ikke a betrakte som noe angrep p5 eller som noen umyndiggjOring av jOdene. Til det er problemstillingen altfor alvorlig. Dessuten pleier jeg heller ikke g5 til angrep pa Guds utvalgte folk — jeg som selv er podet inn i det gode jOdiske oljetreet, som er Kristus, og jeg som hver dag far benytte meg av den jOdiske ary b5de til Bibel-studium, berikelse, velsignelse og syndenes forlatelse — for frelsen kommer jo fra jOdene. Men likevel synes jeg det er sart at mange jOder ikke ser sin smrstilling og heller vil fortroste seg p5 tvilsomrne og verdslige aillianser i sitt forsvar for sin egen eksistens. Det riktige hadde jo vmrt at jOdene — alle som en — hadde satt sin lit til Gud og hadde satset

100% p5 hans hjelp.

Men slik er det ikke i dag. Vi vet det. Dette er et av paradoksene i historien: At Guds utvalgte folk ikke ser og anerkjenner Gud som sin eneste redningsmann. De skulle jo ikke mangle bevis bade fra sin verdslige historie og sin frelseshistorie — dersom det da g5r an a skille disse to — ph at Gud er den som stir bak og forer dem fram gjennom seklene i full forst5else med det profetiske ord. Vi forstir ogsa godt

—190—

Paulus sin fortvilelse over det faktum at jOdene ikke var i stand til a se det: A t d a J e s u s k o m t i l d e m , v a r d e t G u d s o m k o m . " J e g s i e r s a n n h e t i K r i s t u s , j e g l y v e r i k k e , m i n s a m v i t t i g h e t v i d n e r m e d m e g i d e n H e l l i g e A n d , a t j e g h a r e n s t o r s o r g o g e n u a v l a t e l i g g r e m m e l s e i m i t t h j e r t e . F o r j e g v i l l e O n s k e a t j e g s e i v v a r f o r b a n n e t b o r t e f r a K r i s t u s f o r m i n e b r o d r e , m i n e f r e n d e r e t t e r k j O d e t , d e s o m e r i s r a e l i t t e r , d e s o m b a r n e k s r e t o g h e r l i g h e t e n o g p a k t e n e o g l o v g i v n i n g e n o g g u d s t j e n e s t e n o g 1 0 f t e n e t i i h O r e r , d e s o m f e d r e n e t i l h O r e r , o g s o m K r i s t u s e r k o m m e t f r a e t t e r k j O d e t , h a n s o m e r G u d o v e r a l l e t i n g , v e l s i g n e t i e v i g h e t . A m e n . " (R o m . 9 , 1 - 5)

Men en gang i framtiden vil likevel ventetiden for jodene vvre slutt, da skal de alle sammen se den store andelige sammenhengen de er satt inn i som Guds spesielt utvalgte folk. Da skal de ogs5 se og forst5 at d e i k k e e r s o m a n d r e f o l k , o g d e v i l t a k k e f o r s i n s w r s t i l l i n g . D e t s v m r e G u d s f o l k b e t y r n e m l i g a t e n f a r d e l i b a d e s t o r e f o r b a n n e l s e r o g s t o r e v e l s i g n e l s e r . " F o r e t b a r n (J e s u s) e r o s s f O d t , e n s O n n e r o s s g i t t , o g h e r r e d O m m e t e r p 5 h a n s s k u l d e r , o g h a n k a l l e s u n d e r , r a d g i v e r , v e l d i g G u d , e v i g F a d e r , f r e d s f y r s t e . S 5 s k a l h e r r e d O m m e t b l i s t o r t o g f r e d e n u t e n e n d e o v e r D a v i d s t r o n e o g o v e r h a n s k o n g e r i k e (i M e s s i a s - r i k e t p 5 d e r t n e j o r d) , d e t s k a l b l i s t O t t e t o g o p p h o l d t v e d r e t t o g r e t t d e r d i g h e t , f r a n 5 a v o g t i l e v i g t i d , H e r r e n s , h m r s k a r e n e s G u d s n i d k j w r h e t s k a l g j O r e d e t t e . " (E s a i a s 9 , 6 - 7)

Tingvoll den 12. jan. 1981 Oskar Edin I ndergaard

-192-

HVA ER SANNHET?

Dette spOrsmalet ble stilt for snart 2000 Sr siden av Pilatus da denne stod ansikt til ansikt med Jesus-Kristus som representerer den hele og fulle sannhet, hva som ang5r en rekke problemstillinger. Pilatus stilte ikke dette spOrsmalet, fora fa et svar av Jesus, men for 5 redusere betydningen av det som Jesus umiddelbart fOr hadde sagt til ham og for 8 komme bort ifra den utfordringen som Jesus stilte ham overfor i folgende utsagn: ". . . J e g e r d e r t i l f O d t o g d e r t i l k o m m e t t i l v e r d e n f o r a t j e g s k a l v i t n e f o r s a n n h e t e n . H v e r d e n s o m e r a v s a n n h e t e n , h O r e r m i n r O s t . " (J o h . 1 8 , 3 7)

Med dette kan vi allerede sI5 fast: A t d e t s o m J e s u s s i e r , o g d e t s o m B i b e l e n f o r t e l l e r o s s e r s a n n h e t . M e n d e t e r d e s s v e r r e i k k e a l l e s o m e r o p p m e r k s o m m e p 5 d e t t e o g v i l l a G u d s o r d v m r e f o r p l i k t e n d e f o r d e m b 5 d e i h i s t o r i e s y n , l i v o g v u r d e r i n g e r . D e r s o m m a n i k k e e r f a s t f o r a n k r e t i G u d s o r d i s i n e v u r d e r i n g e r o g k o n k l u s j o n e r , s t a r m a n i f a r e f o r 5 b l i e t l e t t b y t t e f o r o n d e 5 n d s m a k t e r o g d e n n e v e r d e n s f y r s t e , s o m e r S a t a n .

Og selv om vi ser bort ifra den 5ndelige faktor i tilvmrelsen — med mennesket som "kasteball" mellom de gode og de onde Andskrefter — sa viser det seg likevel at man har forskjellig syn p5 de forskjellige problemstillinger og spOrsm5I som reiser seg. Det som nemlig er sannhet for noen, er det motsatte for andre. Dette gjelder s5 vel personlige vurderinger som politiske oppfatninger. Og selv om vi bygger p5 de samme historiske fakta, sa er det ikke vanskelig a komme fram til de helt motsatte konklusjoner. Dette er det nok av eksempler p5.

Dette vil ikke si at jeg er interessert i a relativisere og utvanne sannhetsbegrepet til a bety at det ikke finnes noen sannhet, eller til a bety at alle har like rett. Det er klart at en framstilling kan vmre sannere enn en annen, og at en vurdering kan vmre sann, mens en annen er gal. Likeens kan det i en og samme oppfatningen b5de vmre sanne og usanne vurderinger.

Na er imidlertid etter bibelsk tankegang bade sannheten og IOgnen personifisert. Det vil si at disse begreper blir kledd i "kjOtt og blod", og er ikke bare begreper som eksisterer p5 det intellektuelle og tankemessige omridet. Etter bibelsk tankegang er disse begrepene blitt I e v e n d e v e s e n e r s o m f o r s O k e r 5 u t b r e s i n e g e n a r t i s A s t o r u t s t r e k n i n g s o m m u l i g o g p 5 b e k o s t n i n g a v d e n a n d r e . M e l l o m d i s s e t o , s a n n h e t o g I O g n , f o r e * d e t t i l s t a d i g h e t e n i n t e n s k a m p — e n k a m p p 5 l i v o g (2 1 0 d — f o r 5 I e g g e j o r d e n o g m e n n e s k e n e u n d e r s i t t d o m e n e o g h e r s k e o v e r d e m .

I Bibelen kaller vi disse to stOrrelser for henholdsvis Gud (sannhet) og Satan (IOgn)

Jesus sier [f.eks. om](#) seg selv: " J e g e r v e i e n , s a n n h e t e n o g l i v e t , i n g e n k o m m e r

til Faderen uten ved meg." (Joh. 14, 6)

Satan har fått følgende lite smigrende attest i Bibelen: "Dere har djevelen til far og Dere vil gjøre deres fars lyster, han var en manndraper fra begynnelsen og står ikke i sannheten, for sannhet er ikke i ham. Når han taler logn taler han av sitt eget, for han er en loagner og loagnens far." (Joh. 8, 44)

Hva som gjelder Midt-Osten-problematikken, turner disse to andelige storrelser Gud og Satan sammen på en spesiell måte. Jødene er, som vi vet, Guds utvalgte folk i flere betydninger og henseender. I og gjennom jødefolket kom og kommer Gud oss andre til møte på en spesiell måte. Til dette folket ble loven og de forskjellige paktene gitt. Til dette folket kom Guds sønn. Til dette folket ble en rekke lofter gitt hvorav mange ikke er oppfytt ennå, men står foran sin oppfyllelse. (Se Rom. 9, 4-5)

Det som skjer i Midt-Osten i dag, i og med at jødene vender hjem til landet, Eretz Israel, er en gedigen og registrerbar oppfyllelse av det profetiske ordet: Om at Gud skal føre dem tilbake igjen fra alle de land som de til nå har bodd i. "Frykt ikke. Jeg (Gud) er med deg. (Jødene) Fra Osten vil jeg la din art komme, og fra Vesten vil jeg samle deg. Jeg vil si til Norden: Gi dem hit, og til Syden: Hold dem ikke tilbake, la mine sønner komme fra det fjerne og mine døtre fra jordens ende, hver den som nevnes ved mitt navn, og som jeg har skapt til min ære, som jeg har dannet og gjort. For fram et blindt folk (5ndelig blindt, men en gang i framtiden skal jødene også frelses som folk) som dog har Dyne, og dOve som dog har Orer." (Esaias 43, 5-8)

Er det ingen som ser dette og forstår at jodenes tilbakekomst til landet er en gedigen og storslagen oppfyllelse av det profetiske ord? Må en være en gjenfødt kristen for å forstå dette? Eller kan også et uomvendt menneske forstå dette og glede seg over at Gud er til, og at han er Historiens Herre? Jeg vil ikke svare på disse spørsmålene. Jeg vil bare stille dem, så far hver enkelt kristen eller ikke — svare for seg selv.

I denne anledning vil jeg få lov til å sitere hva Wilhelm von Humboldt sa om dette folket. Han hadde denne undringen i seg: "Det (jødefolket) er et så eiendommelig religiøst og verdenshistorisk fenomen at selv de mest fortreffelige personer har tvilt på at dets eksistens kan forklares kun på menneskelig vis."

Hva er sannheten i Midt-Osten-problematikken?

Det er lett å svare på. I Midt-Osten-problematikken og i det som skjer mellom *ler og arabere, er vi i den høye tiden som er i den stilling at vi har Guds ord som forteller oss en del om dette. Dette vil da si: At når vi hører Guds ord, så er dette det samme som å hevde sannheten. Guds ord egenskap av profeti er over ordet alle andre problemstillinger og alle menneskelige ordninger og vurderinger og feier disse til side som agner for vinden.

Hva som gjelder de historiske og politiske begivenheter i Midt-Osten, skal vi gi en så detaljert og nyansert framstilling om dette som råd er. Vi skal ikke ensidig to par-ti for den ene eller den andre part når argumentene tilsier noe annet. Det er ingen

som er tjent med at man ikke har dekning for sine vurderinger, men disse vurderinger og holdninger må ikke komme i konflikt med Guds ord, og det som Gud har sagt om denne konflikten og om forholdet mellom jøder og arabere. Guds ord står fast, og det lar seg ikke røkke. Det profetiske ord kan ikke forandres eller tilbakekalles. "Kom ihudeforrigetingsframmeldetid, at jeg er Gud, og ingen annen, at jeg er Gud, og at det er ingen som jeg, jeg som fra begynnelsen forkynner enden, og fra fordums tid det som ikke er skjedd, jeg som sier: Mitt råd skal bli fullbyrdet, og alt det jeg vil, det gjør jeg." (Es. 46, 9-10)

Tiden er nå kommet så langt at det profetiske ord går i oppfyllelse rett foran Øynene på oss i Midt-Osten. Det er Guds råd og Guds vilje som dermed kommer til uttrykk, og det er ingen vei tilbake. Hedningenes tider er i ferd med å løpe ut, og vi står foran en ny tidsepoke i frelseshistorien, 1000-Srs-riket, der jødene igjen skal stå i sentrum for frelsesbegivenhetene, men for dette skjer på vår verden inn i endetiden med sine mange forferdige begivenheter.

Av flere grunner er det derfor nødvendig og viktig at vi holder fast til det som Bibelen forteller oss om disse ting. Om dette kunne vi ha skrevet meget, men jeg vil likevel stå fast på den sannhet som benektes på mange hold: At jødene har fått landet, Eretz Israel, av Gud til en evig eiendom. (Esaias 60, 21) Det er jo akkurat på dette punktet at mange hevder at jødene har tatt land og områder fra palestinarerne og fortrent dem. Om dette kan det også skrives mye, og det har det også blitt gjort, men det er ikke mitt hovedsiktepunkt i denne artikkelen.

Til slutt i denne artikkelen vil jeg komme med en appell eller en utfordring. Er det ikke snart på tide at kristenfolket i Norge — med teologene i spissen — mander seg opp og sier klart ifra om: At det er Guds ord som representerer sannheten, at profetiske ord ikke representerer noe kompromiss eller noen nyansert vurdering, at landet, byen (Jerusalem) og hele området tilhører Gud. ("Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din sett gir jeg dette land, fra Egyptens elv like til den store elv, elven Frat," 1. Mos. 15, 18), og at verdslige og politiske vurderinger og betraktninger er underlagt og må bøye seg dypt i støvet for Guds

ord og for de planer som Gud har b5de med jOdene og den Ovrigde verden.

Tingvoll den 8. juni 1980 Oskar Edin I ndergaard

KONFLIKTEN I MIDT—OSTEN

Jeg vil sitere det siste aysnittet av Roy Skoglunds artikkel i Dagen den 1/10-80 med overskriften: PLO — SOSIALISMEN. Der skriver han: "Det ville vwre feil 8 ta for seg Midt-Osten-konflikten uten a ta med de religiOse og ideologiske spenningsforhold som knytter seg til konflikten. Og, idag er bade var lille krets av ny-nazister og den noe større krets av kommunister/sosialister helt enige i synet pa jOdene og Israel. (De skal vekk. Undertegnede komrntar) Mot disse giftige krefter nytter det ikke 8 stifle opp human objektiv tenkning og rasjonell argumentasjon. Man ma selv ha en linje. Stikkordet er her Bibelen. Jeg er av den oppfatning at nettopp Bibelen er den beste rettesnor for den som Onsker et saklig innblikk i Midt-Osten-konflikten. Man har sett nok av eksempler pa hva teorier skapt av mennesker, f0rer til. Med Bibelen som basis har man et slagkraftig utgangspunkt idet man skal kaste seg ut i den debatt som her fore*. "Fred" sier man, — "det ma bli Guds fred."

Jeg ma si at jeg likte ayslutningen pa denne artikkelen. Den er forOvrig pa linje med hva undertegnede mener om dette og forsOKer a gi uttrykk for. Dersom man ser denne konflikten bare ut ifra politisk og historisk synsvinkel, ser og forstar man bare de n e n e h a I v d e I av konflikten — og knapt nok det. Dersom man er interessert i a forsta hele konflikten, sa ma man vwre villig til a vurdere den ut ifra bade ideologisk, religios og andelig synsvinkel.

Dette setter da naturligvis krav til den som vurderer, og det er heller ikke sikkert at vedkommende har noen stOrre forstaelse for eller innblikk i religiOse og andelige problematikker. Og det er vel helt sikkert at dette er tilfelle for de aller fleste mennesker. Var kulturkrets ynder jo ikke a rekne med at det er noe som heter andelige faktorer i tilvwrelsen, som eksisterer utenom mennesket selv. Pa grunn av denne sin overfladiskhet og dumhet forstar heller ikke de fleste mennesker i var kulturkrets at det er en stadig kamp mellom det onde og det gode, mellom Satan og Gud om sjelen til hvert enkelt menneske, at jOdene er Guds u t v a l g t e f o l k pa en spesiell mate, og at konflikten i Midt-Osten f Or st og fremst er en andelig og religios konflikt, og ikke en konflikt mellom etniske brOdre og sOstre om jord og land. (I parantes bemerket kan jeg gi opplysning om at jOdene i 1948 ble gitt et landomrade som tilsvarte 0,2% av det landomradet som araberne fikk til sin disposisjon til a opprette 21 stater pa. Ut ifra disse tallene skulle det vwre klinkende klart at dette ikke er en strid om jord eller om landområder.)

Og det er det heller ikke selv om det sakalte moderne mennesket og politikerne argumenterer som om konflikten bare skulle dreie seg om dette. Men det er jo ikke bare de verdslige mennesker som argumenterer pa denne maten. Store deter av kir-

— 195 —

—

ken og teologene vii heller ikke gj0re seg bruk av en kristen/bibelsk og 5ndelig argumentasjon hva som gjelder dette. Det er en k a t a str of e at de som fDrst og fremst er satt til a forkynne Guds ord, ikke vager 5 peke p5 disse forhold i M idt-Osten-konfl ikten.

Den siste som offentlig tar til motmle mot en bibelsk forst5else av Midt-Ostenkonflikten, og som benekter at det er Bibelens profetier som g5r i oppfyllelse i Midt-Osten i dag, er Per LOnning. Han appellerer ogs5 til teologene at na m5 de "s15 i bordet" overfor dem som hevder de bibelske sannheter hva som gjelder akkurat dette. Jeg tror at hans appell er forgjeves. De aller fleste teologer har ikke syn for dette, og dette gir seg utslag i at de hverken kan si imot eller for. Dessuten ma de ta hensyn til den kristne menighetsom sitter i benkene og lytter til det som teologene sier. Og p5 dette omr5clet er store de I e r av lekfolket standhaftig, og de tror p5 det som star i Bibelen om dette, selv om de ikke gir sa mye uttrykk for det selv, i all fall ikke offentlig.

Dersom man Vager a st5 p5 Bibelens fundament og basis i Midt-Osten-konflikten, star man trygt. Den forteller oss bl.a. at jOdene skulle bli spredt til alle land og folk. "Og de (jOdene) skal falle for sverds egg og f0res fangne til alle folkeslag" (Luk. 21, 24)

Den forteller oss at jOdene skal komme tilbake igjen til Israel, og at landet skal bygges opp igjen. "Og jeg (Gud) vii gj0re ende p5 Judas fangenskap og Israels fangenskap, og jeg vii bygge dem opp som i den fOrste tid." (Jer. 33, 7)

"Si s5 til dem (jOdene): S5 sier Herren, Israels Gud: Se, jeg henter Israels barn fra de folk som de drog bort til, og jeg vii samie dem fra alle kanter og f0re dem til deres eget land." (Esek. 37, 21)

"Og jeg (Gud) vil plante dem i deres land, og de skal aldri mere rykkes opp av sitt land, det som jeg har gitt dem, sier Herren din Gud." (Amos 9, 15)

"Det kommer en dag, da dine murer skal bygges opp igjen og den dag skal dine grenser flyttes langt ut." (Mika 7, 12)

"SS sier Herren, hwrskarenes Gud: Se, jeg frelser mitt folk fra de land der solen g5r opp, og fra de land der solen g5r ned, og jeg lar dem komme hit, og de skal bo i Jerusalem, og de skal vwre mitt folk og jeg vii vwre deres Gud i sannhet og

rettferdighet." (Sak. 8, 7-8)

"Enn5 en gang skal du (jOdene) plante ving5rder p5 Samarias fjell, de som planter dem skal ta dem i bruk." (Jer. 31, 5)

Videre sier Bibelen at "Jerusalem skal ligge nedtr5dt av hedninger inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 24)

I 1967 inntok jOdene hele Jerusalem som til da hadde statt under jordansk styre i 195r. En kan imidlertid ikke si at hedningenes tider var slut t i 1967 — det vii vmre 5 g5 for langt. Hedningenes tider vii vare inntil Jesus kommer tilbake til Oljeberget og oppretter sitt fredsrrike ut ifra Jerusalem og Israel.

Hva som gjelder hedningenes forhold til Jerusalem, skal de enn5 en gang innta byen, og dette viser ogs5 klart at hedningenes tider p5 ingen mate er avsluttet. "for jeg (Gud) vii samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og s t a den

— 196 —

ska I b I i t t og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvde-
len av staden skal mine g5 i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden." (Sak. 14, 2)

Ellers 55 star det ogsa mye annet i Bibelen hva som gjelder akkurat denne problematikken, men vi skal ikke to det med i denne artikkelen, men jeg vii likevel poengtere at det profetiske ord gar i oppfyllelse rettforan oynene %fare i Midt-Osten. Bibelen har beskrevet dette for flere tusen ar siden, og n5 er alts5 tiden kommet at det skjer.

I van forhold til Bibelen og det profetiske ord, er det 3 mulige veier 5 g5. Vi kan for det fyrste overse de faktiske forhold.

Vi kan for det andre bortforklare og omtolke de bibelske profetier.

Vi kan for det tredje peke pa dem og holde dem fram for alt folket slik at de kan se at Israels Gud, som er var Gud, er Historiens Herre, at han holder det han lover til sitt eget og utvalgte folk, jOdene, og at han har s t o r e planer bade med jOdene, Jerusalem og Israel i sitt framtidige fredsrrike p5 jord.

Dersom ikke vi som kristne, v5ger 5 hevde dette, hvem skal da fortelle dette til den Ovrige verden og til araberne? Dersom vi kristne ikke hadde sviktet i den grad og i den store utstrekning som vi gjOr, n5r det gjelder akkurat dette, idet mange av oss ikke tOr 8 st5 p5 det bibelske fundament og ikke tOr forfekte den bibelske linje og lOsning pa Midt-Osten-problernatikken, 55 kunne det jo tenkes at bade araberne og andre kunne ha fatt opp Oynene for dette, slik at de kunne ha sett Guds gjerninger med sitt eget folk, jOdene, og forst5tt Guds planer i historien og gitt Gud wren for dette. Men slik som det er na, er det nwrmost katastrofe og unntak st ilstand i Guds menighet pi jord. St o r e d e l e r a v k i r k e n har tapt frimodigheten sin og er blitt en tapende og skjelvende kirke, men den som vinner p5 dette er denne verdens fyrste, Satan, og det har han ikke noe imot.

Men om vi er trolOse og svikter, s5 svikter ikke Gud. Seiv om vi alle sammen skulie svike jOdene i Midt-Osten-konflikten, s5 vii Gud ikke gjOre det. Han kommer til a gjennomfOre sine planer i Midt-Osten i fullt samsvar med det profetiske ord, og dette blir til velsignelse bade for araberne, jOdene og den Ovrige verden. Det finnes i n g e n a n n e n 10 sning, p5 hverken Midt-Osten-konflikten eller noen som heist annen konflikt i verden enn at Jesus tar over verdensstyrelsen, etter at vi mennesker n5 har hatt styringen med verden i flere tusen ar og n5 holder p5 5 kjOre den ettertrykkelig p5 grunn. Dette kommer til uttrykk b5de ved ressurskrisene, v5- penkapplopet og forurensningsproblematikkene. Den k r i s t n e l o s n i n g e n vii vise seg a v w r e d e n b e s t e . Vi ser fram til at den kommer.

Tingvoll den 13. okt. 1980 Oskar Edin I ndergaard

HAR GUD FORKASTET SITT FOLK?

Paulus spot i Romerbrevet 11. kap. om Gud har forkastet sitt folk (jOdene!?) Og svaret er at Gud ikke har forkastet jOdene som folk og som nasjonal enhet. Guds lofter til jOdene og til Israel star fast. En annen sak er at Gud m5 straffe enhver jode som ikke er villig til a leve i overensstemmelse med Guds vilje, men dette gjelder ogs5 hedningene. Dette gjelder alle mennesker at Gud m5 straffe dem i sin tid for deres opPrOr mot ham. Gud gjOr ikke forskjell p5 noen. "Aile som syndet uten 'oven, skal ogs5 g5 fortapt uten loven, og alle som syndet under loven, skal dOmmes ved loven." (Rom. 2, 12)

Til grunn for Guds fordOmmelse av menneskene — det vmre seg jOde eller hedning — ligger det bestandig en fordOmmelse og forkastelse av Gud fra menneskets side. Det er mennesket som forkaster fOrst, og som en fOlge av dette m5 Gud fordOmme mennesket til den evige fortapelsen. Gud vii at alle mennesker skal omvende seg og komme til sannhets erkjennelse, men han kan ikke tvinge noen inn i sitt rike. Dit inn kan en bare ga godvillig.

V ider€ sier Guds ord at det er f5 som finner veien inn i Guds rike. De f l e s t e g a r a t s5 fortapt, og det kan de takke seg selv for. Frelsesverket som Jesus tilvant oss p5 Golgata er fullkomment, og alle mennesker har del i tilbudet om syndenes forlatelse, men dersom en ikke benytter seg av tilbudet, sa kan en ikke gjOre seg nytte av det. Synden er sonet og gjelden er betalt, men likevel vii de fleste mennesker ikke benytte seg av tilbudet, og frelsen gliir fra dem og forsvinner etterhvert.

Hvorfor vil ikke menneskene ta imot frelsestilbudet? Bibelen sier at menneskene heller vil leve i sin egoisme og i sine synder enn å komme til Jesus med det som er gait, og la ham få sette vrede i seg. Dessuten tror de fleste mennesker at livet blir trist og kjedelig dersom en blir en kristen, slik at en ikke vil holde ut i en kristen.

Hva som gjelder disse forhold/innvendinger fra menneskene sin side mot å ta imot frelsen i Jesus Kristus, så er det klart at en kristen må forsøke å begrense egoismen og synden i sitt liv så langt som det overhode lar seg gjøre, men det er det fine med kristendommen at der mennesket ikke rekker til, der overtar Gud og gjør det hele fullkomment — som om vi ikke hadde synd i det hele tatt. Gud ser nemlig på det som Jesus gjorde — og det er fullkomment — og derfor gir vi fri i dommen.

Hva som gjelder den andre innvendingen om at det er kjedelig å være en kristen, så er det en påstand som i alle fall ikke undertegnede kan være enig i. En kristen gir avkall på synd og egoisme i sitt eget liv, men til gjengjeld får han leve i samfund med Gud, Jesus og den Hellige Ånd, hvor alle visdommens skatter og hemmeligheter er

— 198 —

skjult til stede. Det er ikke noe trist liv, men det betyr spenning og interessante oppdagelser/opplevelser hver dag.

Til tross for at de fleste ikke vil ha noe med Gud å gjøre og dermed kommer seg selv ut av Guds rike, så er det likevel noen på ethvert sted og til enhver tid som vil ta omkostningene og tro på Jesus. "Peter oppløst sin munn: Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk, men blant ethvert folkeslag tar han imot den som frykter ham og gjør rettferdighet." (Ap.Gj. 10, 34-35)

Hva som gjelder jødene, så er også dette riktig at til tross for at det store flertallet av jødene til enhver tid har forkastet Gud, så har det bestandig vært en liten gruppe som har vært troende — en levning eller en rest. "Således er det også i denne tid blitt en levning tilbake etter nadens utvelgelse . . . , men de utvalgte (de troende) har nådd det (fan tak i frelsen), de andre er blitt forherdet." (Rom. 11, 5 og 7)

Hva som gjelder de troende i gammeltestamentlig tid, så kan vi lese om dem i GT, eller vi kan ta en titt på Hebreerbrevet, kap. 11, hvor en del troende i GT er referert. Dette er interessant lesning. Vi møter her Abel, Enok, Noah, Abraham, Sara, Isak, Jakob, Josef, Moses og Rahab. Forfatteren stopper ved henne, men så sier han videre: "Og hvorfor taler jeg lenger? Tiden ville bli meg for kort om jeg skulle fortelle om Gideon og Barak og Samson og Jefta, og David og Samuel og profetene." (Hebr. 11, 32)

Hva som gjelder menneskene i nytestamentlig tid — det være seg jøder eller hedninger — så blir de utelukkende frelst ved troen på Jesus, som både er Gud og menneske (jøde) på en og samme tid. "Og det er ikke frelse i noen annen, for det er heller ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst." (Ap.Gj. 4, 12)

De fleste mennesker, og dette gjelder både jøder og hedninger, ser ikke Jesus og først ser ikke at han er deres frelser, og dette er fatalt for begge kategorier — og særlig for jødene. Dersom de hadde sett og forstått at Jesus fra Nasaret er deres lenge etterventede Messias og trodd på ham, så hadde de i stor utstrekning kunnet ha unngått de vanskelighetene de har vært utsatt for i løpet av f.eks. de siste 2000 år, og som i smått grad vi europeere har forårsaket. Dette er en dristig påstand, men den er rett. Jeg siterer fra Erich Sauer: "Israel må jo forstumme, nå er spør det i dag: Si meg, hvordan kan det ha seg at den evige (Gud) sendte fedrene ut av landet til Babel til bare 70 års fangenskap på grunn av all den vederstyggelighet og avgudsdyrkelse de hadde forurenset det hellige land med i århundreder, mens Israel nå allerede i 1800 år har vært spredt blant alle folk, og Jerusalem, den store konges stad, er nedtrådt av hedninger til denne dag? Hva er det for en stor og forferdelig blodskyld som fremdeles holder dem langt borte fra de fredelige boliger i fedrenes land? Men Israel vil ikke vite det.

Og dog er nettopp deres forferdelige feiltagelse når det gjelder Messias, årsaken til ulykken. Den jødiske sjels hat til korset har gjort dem til en smertende brodd i verden. Stadig står det jødiske folk under "korsfluktens forbannelse." Jødens stadige rastløshet og fredløshet skyldes at han aldri i sitt indre er blitt ferdig med Jesu Kristi skikkelse. Flukten fra korset har gjort ham til en hjemløs flyktning i verden. Opprøret mot korset har latt ham bli en anfører i alt opprør 135 jorden mot Gud.

— 199 —

Men også her er det jødiske folks videre beståen en av historiens gater. De lover som behersker andre folks liv, lar seg til dels forklare historisk-filosofisk. Men Israels utvikling spotter all forklaring. For Israel er tross alt Jehovas folk, og Herren, dets Gud, er en Gud som skjuler seg."

Men til tross for at de eller fleste jøder på nåværende tidspunkt ikke ser at Jesus er Messias, så er de likevel Guds utvalgte folk på en spesiell måte, og Gud har ikke forkastet sitt folk, som han har gitt så mange løfter til. Nå jødene en gang i framtiden blir kvitt sitt Kristus-kompleks og anerkjenner Sønnen som Faderen, så skal dette

bli til stor velsignelse for dem, men inntil at dette skjer, så står de ennå foran store vanskeligheter i Midt-Osten. Hedningene vil ennå forsøke å ta livet av dem, men hva som enn skjer, så er jødene kommet for å forbli i Israel. Det vil Gud sørge for.

Så til slutt. Hvilke tofter har jødene å se fram til?

For det første har de mange tofter om et utvidet landområde i Midt-Østen. "Den dag gjorde Herren en pakt med Abraham og sa: Din nett gir jeg dette landet, fra Egyptens elv (Wadi el Arish) like til den store elv, elven Frat (Eufrat)." (1. Mos. 15, 18)

For det andre har vi de mange tofter om Israels frelse. "For jeg vil ikke brodere at dere skal være uvitende om denne hemmelighet, for at dere ikke skal tykkes dere selv kloke — at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fylken av hedningene er kommet inn (uttagelse av den kristne menighet), og således skal hele Israel bli frelst, som skriver er: Fra Sion (Jerusalem) skal redningsmannen (Kristus) komme, han skal bære ugudelighet fra Jakob." (Rom. 11, 25-26)

For det tredje har vi toftene om 1000-års-riket og Jesu styre over hedningene ut fra Jerusalem og Israel. Se Joh. Ap. 20, 4.

Gud har ikke forkastet sitt folk. Vi kan være sikre på det. Det profetiske ord går i oppfyllelse rett foran øynene på oss i Midt-Osten og utfordrer oss alle sammen. I en del tilfeller er det profetiske ord allerede blitt historie — samtidshistorie — i Israel. Vil du være med på å se og anerkjenne dette, eller vil du fortsatt holde igjen øynene, som om ingen ting er skjedd. Dette er en spesiell utfordring til oss alle sammen. Gud lar seg nemlig se i Israel, men bare for dem som har øyne å se med. Er du blind, eller ser du?

Tingvoll den 26. mars 1981 Oskar Edin Indergaard